

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΡΑΧ.

4

ΕΤΟΣ Γ' ΔΡΙΘ. 115

ΑΝΘΩΝ
ΕΛΚΑ
ΑΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 18

ΕΒΔΟΜΙΑΔΙΑΙΟΝ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ

333

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩΠΗ ΛΙΡ. 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ ΔΟΛ. 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

ΘΕΑΤΡΟΝ
"ΙΝΤΕΛΛ"

ΤΗΛ. 21492

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΜΑΥΡΕΑ - ΑΥΛΩΝΙΤΗ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Δι' ἑν ἄτομον

Φροντίζετε πάντοτε διὰ τὴν περιποίησιν τῶν ποδιῶν σας, μὲ τὸ τελειότερον σύστημα τῆς ραδιοθεραπείας. Τὸ πεντικιούρ, ὅπως ξέρετε, δὲν ἀποτελεῖ πλέον κοκεταρίαν, ἀλλὰ προξενεῖ μεγάλην ἀνακούφισιν τοῦ ὁργανισμοῦ. Ἡ γνωστὴ Ρουμανὶς καλλιτέχνης κ. ΜΑΙΡΗ, ἐκτελεῖ ἐπιστημονικὸν πεντικιούρ.

Κατάστημα ΚΑΒΒΑΔΙΑ
Ὁδὸς Σταδίου 2—Τηλ. 29—388

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΪΔΟΣ

Παθολόγος — Παιδίατρος

Ὁρφῆως 47 — Τηλ. 26,560

ΑΘΗΝΑΙ

Τὸ ὥς ἄνω δελτίον ἀνταλλάσσεται εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ θεάτρου διὰ κοινωνικοῦ εἰσιτηρίου, ἐπὶ πληρωμῇ τοῦ φόρου μόνον.

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Ἰατρός

Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν

Νοσημάτων

Ὁδὸς Μάγερ 23α—Τηλ. 25-532

Ἰδιαιτερόν διαμέρισμα δι' ἑκαστὸν ἀσθενῆ

ΤΟ CRAYON NELSON

Ἀπέκτησε τὴν πρώτην κατανάλωσιν καὶ κατέστη ἀπαραίτητον γιὰ κάθε κομψή κυρία, διότι ἔχει τὴν μεγαλυτέραν διάρκειαν ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ δὲν ἐξαλείφεται. Στρώνει ἰδεωδῶς καὶ ὁμοιομερῶς ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ δὲν ἀφίνει κατὰ τόπους χρωματισμένα τὰ χεῖλη μετὰ τὸ φαγητὸν ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα κραγιόν.

Κατασκευάζεται εἰς τρεῖς χρωματισμοὺς καὶ εἶναι ἀπαραίτητον εἰς ὅλας τὰς Κυρίας. πού γνωρίζουν τὴν ἀξίαν τῶν ἐλκυστικῶν χειλέων.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα καὶ φαρμακεία.

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΙΑΔΙΑΙΟΝ ΕΥΡΩΠΕΥΣΤΕΡΟΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τμήμα

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85

ΑΡΙΘ. 36017

ΚΥΡΙΕΣ ΚΑΙ Δίδες

Μὴν γελιέσθε μὲ τίς μεγάλες ρεκλάμες καὶ τὰ μεγάλα λόγια.

Αὐτοὶ ἀποτυγχάνουν καὶ καῖνε τὰ μαλλιά σας ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

μὲ φαρδιές γλώσσες καὶ χονδρές μπούκλες μόνον στο Κ ο μ μ ω τ ἥ ρ ι ο ν ΠΑΝΤΕΛΗ.

ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 15Α

Ἰδικόν Μηχανήματα διὰ τὰ ἀποτυχημένα Μαλλιά.

Η ΣΥΝΤΑΓΗ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ ΕΙΝΑΙ ΑΠΛΗ

Ἀνελλιπὴς χρήσις ἐκλεκτῶν καλλυντικῶν.

Ἀτμόλουτρα καὶ μασάζ.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βουλῆς 29 μεταφερθὲν καὶ τελείως ἀνακαινισθὲν Ἰνστιτούτον.

VILLIAMS

Θὰ εὕρητε τὰ ἀγνὰ καὶ φημισμένα καλλυντικά τευ καὶ θὰ κάμετε τὸ τελειότερο ἐπιστημονικὸ μασάζ.

Ἀτμόλουτρα γενικά ἢ μερικὰ μὲ μοναδικὰ μηχανήματα.

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Μέ την άφιξιν των νέων μηχανημάτων μας τελειοποιήσεως 1936. Δηλούμεν υπευδύνως πώς μόνον έμείς δά παρουσιάζωμεν θαυμασίας φυσικάς Κομμώσεις **PERMANANT** κατάλληλες διά τούς χορούς και συγκεντρώσεις χωρίς να αποχρωματίζονται τα μαλλιά όπως σε πολλές από σās συνέβη μέ την συνηθισμένη κοινή **PERMANANT**.

Έχετε υποχρέσιν διά την έπιτυχίαν των μαλλιών σας να μάς έπισκεφθήτε.

PERMANANT - ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ-ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20 ΤΗΛ. 23-341

ΚΟΠΤΙΚΗ

Ειδική αναγνωρισμένη Σχολή Κοπτικής—Ραπτικής

ΜΠΡΕΝΤ

Το ευκολότερο και ταχύτερο σύστημα των μεγαλύτερων Σχολών των Παρισίων

Χρυσά βραβεία και Διπλώματα Παρισίων—Λονδίνου—Βιέννης.

Τελειοποιήσεις Πρακτικών Μοδιστρών εντός 15 ημερών. Άρχαρίων εντός 3-4 μηνών.

Δίδακτρα Λαϊκά Δρ. 1500

Δι' όλην την σειράν μαθημάτων Haute Couture Φλού, Ζαπωνέ Μαντώ, Κάτ, Ρεγκλάν, Ταγιέρ κλπ. Το επίσημον Βιβλίον της Σχολής μας, τυπωμένον, με 180 σχέδια και εικόνες, είνε το καλύτερον βοήθημα της τελείας Κοπτικής.

Δίδακτρα, Βιβλίον, Δίπλωμα 2200

Cours Οικιακής Κοπτικής

Μαθήματα δις της εβδομάδος. Τετάρτη και Παρασκευή 4-6 μ.μ. Δίδακτρα Δρ. 1000. Μαθήματα άπλοποιημένα. Ποδιές—Έσώρρουχα—Ρόμπες—Πυτζάμες—Άπλά φορέματα και Παλτά.

ΟΔΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ 19. (Όπισθεν Μητροπόλεως).

ΑΦΟΡΑ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ...

Ο Γάλλος Χημικός Α. Thomasen, Σύμβουλος των μεγαλύτερων εργοστασίων, έδωκε την τελευταίαν έφευρεσιν του σχετικώς με την κατασκευήν των κραγιόν χειλέων εις την Άρωματοποιίαν «Cana».

Σήμερον τὸ Κραγιόν PEA κατασκευάζεται με ὅτι τελειότερον ή έπιστήμη έχει να μάς έπιδείξη.

Εύρίσκεται εις 3 σταθερούς χρωματισμούς: όταν τὸ φορήτε τὰ χείλη σας δέν φαίνονται ὅτι εἶναι θαμμένα. Τόσον εύκολος εἶναι ὁ συντονισμός του με τὸ χρώμα τοῦ προσώπου σας.

Επί πλέον κρατᾶ εις τὰ χείλη σας 48 ὁλόκληρες ὥρες, πράγμα πού σας κάμνει να ἀποφεύγετε τὸ συχνὸ βάψιμο.

Δοκιμάσατε και δά ιδήτε γιατί κάθε γυναίκα με γούστο εἶναι πάντα ἐφωδιασμένη με τὸ Κραγιόν PEA.

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ

Ο ΨΕΥΤΙΚΟΣ ΕΡΩΤΑΣ

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

Τή στιγμή πού έμπήκε στο μπουντουάρ της ή Λουσίλλη. άκουσε να κυπα το κρεμαστό ρολόι τρεις φορές.
Χαμογέλασε από ντροπή και συγχρόνως από ευχαρίστηση.
—Μά στ' αλήθεια—σκέφτηκε—είναι τρεις από τα μεσάνυχτα;
Δέν είχε συνηθίσει να γυρίζη στο σπίτι τόσο αργά.
—Όταν πήγαμε στο θέατρο με τον άνδρα της, πριν τελειώση ακόμη ή τρίτη πράξις, ο κ. Χόσφερτ κυτούσε τὸ ρολόι του. Για τὸν κ. Χόσφερτ, τὸ νυχτερινὸ γλέντι τελειώνει με τὸ τελευταίον δρομολόγιον τοῦ ηλεκτρικοῦ σιδηροδρόμου. Όσα για τὰ νυχτερινὰ κέντρα, ὁ σύζυγος τῆς Λουσίλλης τὰ γνώριζε μόνον κατ' ὄνομα, σάν ἐκείνον πού ξέρει ἀπὸ τῆ γεωγραφία πὼς ὑπάρχει ὁ κόσμος. Νά ὅμως σήμερα ή Λουσίλλη επέστρεψε σὲ σπίτι σὲς τρεῖς τὸ πρωί. Δέν είχε βγῆ ἔξω με τὸν ἄνδρα της.

Κάθισε σὲ ντιβάνι τοῦ «μπουντουάρ» της κι' ἀφῆκε ὅ,τι κρατούσε στὰ χέρια της τὰ γάντια της, τὴν τσάντα, ἕνα μπουκέτο λουλούδια καὶ μιά κούκλα. Νά τὴν τώρα ἐλεύθερη. Μά ὅχι. Δέν ἦταν ἐλεύθερη γιατί βάρυναν τὴ συνείδησή της χίλια—δύο ἄλλα πράγματα—πὺδ μεγάλα, πὺδ σοβαρά, πὺδ βαρειά: οἱ ἀναμνήσεις αὐτῆς τῆς νύχτας, αὐτῆς τῆς νύχτας πού ἦταν νέα γι' αὐτήν.

Εἶχε πάει σὲ θέατρο κι' εἶχε δειπνήσει σ' ἕνα νυχτερινὸ κέντρο. Αὐτὸ εἶχε κάνει Κι' ὅμως ἡ συνείδησή της ἦταν βαρειά γιατί βγῆκε μ' ἕνα νέο πρᾶγμα πού ἐγινε ἐπειδὴ ὁ ἄνδρας της ἔλειπε σὲ ταξίδι κι' ἐπειδὴ εἶχε ἀποφασίσει νὰ μὴν τὸ πῇ σὸν ἄνδρα της.
Μόνη μέσα σὲ τὸ δωμάτιό της, ἐννοιοθε ἀκόμη ν' ἀντηχοῦν στ' αὐτιά της χίλια δυὸ λόγια...

«Μὴν νομίζετε, πὼς βρισκόμαστε στὰ 1800. Μιά κυρία μπορεῖ νὰ βγῇ με ἕνα νέο σὰ νὰ εἶνε δυὸ καλοὶ φίλοι. Εἰσθε μόνη, βαρεσιτισμένη καὶ ἐγὼ σᾶς προτεῖνω νὰ πάμε σὲ θέατρο...»
Ἡ Λουσίλλη ἔξερε πὼς ἡ πρόσκληση ἐκείνη εἶχε ὑπόπτους σκοπούς.

Ἦταν ὁμορφὴ με τὸ βραδυνὸ της φόρεμα. Κι' ἐκεῖνος πολὺ κομψὸς με τὸ σμόκιν του.
Πῆγε σὲ θέατρο. Παρηκολούθησαν τρεῖς ὁλοκληροὺς πράξεις χωρὶς νὰ καταλάβουν οὔτε μιά λέξη. Οὔτε καὶ ἐπρόσεχαν σὲ ἄλλο ζευγάρι ποῦνταν δίπλα σὲ θεωρεῖό τους...

—Τώρα θὰ πάρωμε κάτι σὲ ρεστوران.
—Όχι εἶναι περασμένα μεσάνυχτα. Πρέπει νὰ γυρίσω σὲ σπίτι.
—Δέν πεινᾷτε;
—Ναί, τὸ ὁμολογῶ, πεινῶ πολὺ, ἀλλά...

Δέν πεινοῦσε. Ἀλλὰ ἐπιθυμοῦσε μόνο νὰ μὴν τελείωνε ἀκόμη ἐκείνη ἡ περιπέτεια.

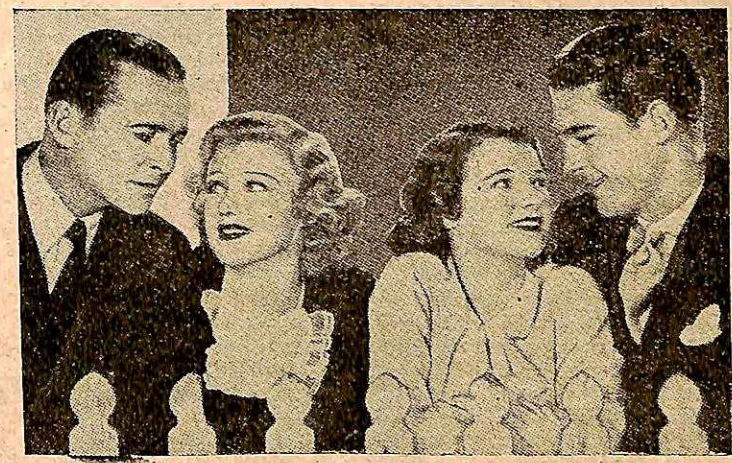
Κι' ἐπῆγαν γιὰ τὸ σούπε. Ἦταν τόσο συναρπαστικὸ τὸ περιβάλλον μέσα σὲ ὅποιο ἔζησε δυὸ ὁλόκληρες ὥρες!
Τὰ φαντασμαγορικὰ φῶτα, ἡ ὁρχήστρα, τὰ ζευγάρια πού χορεύαν μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ νυχτερινὸ κέντρο, ὅλα τὴν ἐσαῆνευαν. Ἀπὸ τὸ ποτήρι τῆς πού ἦταν γεμᾶτο σαμπάνια, ἔφευγαν χίλια δυὸ λόγια πού ἀντηχοῦσαν στ' αὐτιά της. Ὁ νέος τῆς εἶχε χαρίσει ἕνα κούκλο κι' αὐτὴ τὸν κρατοῦσε στὴν ἀγκυλιά της. Σιγά—σιγά τὰ λόγια του γινόταν καὶ πὺδ τολμηρά κι' ἐκείνη ἔσφιγγε περισσότερο τὸν κούκλο στὴν ἀγκυλιά της καὶ σκεφτόταν χαϊδεύοντάς τον. «Άκουσε πόσα ψέγματα σοῦ μέλλει νὰ σοῦ εἰποῦνε ἀπόψε»...

Μέσα σὲ ταξὶ ἔδωσαν μόνον ἕνα κλεφτὸ φιλί.
—Λοιπὸν θὰ σᾶς ἰδῶ αὔριο;
—Ίσως...

Τὸ «Ίσως» εἶναι μιά λέξη πού χρησιμοποιοῦν οἱ γυναῖκες ὅταν θέλουν νὰ πουν: «ναί».

Τέσσερις ὥρες ἀργότερα ἡ Λουσίλλη ἀφῆκε τὸ δωμάτιό της

ΠΑΝΘΕΟΝ

γιὰ νὰ μπῇ σὲ μπάνιο.
—Καλημέρα μαμά!
—Ό! μ' ἔκανες νὰ φοβηθῶ.
Ἦταν ἕνα μικρὸ κοριτσάκι, ἡ κόρη τῆς Λουσίλλης, μόλις πέντε χρόνων.
—Μὰ τί κάνης ἐδῶ, Μύριαν;
—Παίζω! Δέν μποροῦσα νὰ κρατηθῶ βλέποντας αὐτὴ τὴν κούκλα, μαμά! Τὸ ξέρω, πὼς ἔπρεπε νὰ ζητήσω πρῶτα τὴν ἄδεια σου...

—Τί πρᾶγμα;
—Μά... νομίζα πὼς μοῦ ἀγόρασες τὴν κούκλα γιὰ νὰ τὴν βρῶ ξαφνικά τὸ πρωί.

Ἡ Μύριαν τῆς ἔδειξε τὴν κούκλα:
—Εἶναι θαῦμα!
Καὶ τὴν πῆρε στὴν ἀγκυλιά της, τὴν ἔσφιξε δυνατὰ κι' ἀκούμπησε σὲ τὸ πρόσωπό της τὸ μάγουλό της τρυφερά.

—Όχι, Μύριαν! Μὴν ἀγγίξεις αὐτὴν τὴν κούκλα! Εἶναι βρώμικη!

Καὶ με μιάν ἀπότομη κίνησιν ἡ Λουσίλλη τὴν πῆρε στὰ χέρια της. Ἕνα συναίσθημα ἀπέχθειας γεννήθηκε μέσα της. Ἐκείνη ἡ κούκλα τῆς φάνηκε πὼς ἦταν βουτηγμένη στὴ λάσπη κι' ἡ μικρούλα τὴν ἔσφιγγε μέσα στὴν ἀθῶα ἀγκυλιά της καὶ τὴν ἀκούμποῦσε σὲ τρυφερό, σὲ ἄγνὸ προσωπάκι της.

Ἡ Λουσίλλη ἔτρεμε.
Ἕνα φοβερὸ συναίσθημα ντροπῆς τὴν κατέλαβε σὰν νὰ εἶχε λερώσει με τὰ ἴδια της τὰ χέρια τὸ παιδί της.
Ἡ Μύριαν ἔξασπασε σὲ κλάματα.

—Ό! δέν ἦταν γιὰ μένα; Τί κρίμα! Ἦταν τόσο ὥραία αὐτὴ ἡ κούκλα!

Τότε ἡ Λουσίλλη ἀγκάλιασε τὴ κορούλα της με τὴν ἴδια καὶ περισσότερη θέρμη πού τὴν προηγούμενη νύχτα ἀγκάλιαζε τὴν κούκλα κοντὰ σὸν ἄγνωστό της συνοδὸ τοῦ νυχτερινοῦ κέντρου: μόνο τὸ συναίσθημα πού ἐννοιοθε ἦταν διαφορετικόν... Ἐνοιοθε τὴ μητρικὴ στοργὴ νὰ ξεχειλίσει μέσα της καὶ σφίγγοντας τὴ μικρὴ τῆς εἶπε γλυκὰ καὶ με πόνο.

—Όχι μικρούλι, παιδάκι μου! Δέν εἶναι ὥραία κούκλα αὐτή, καὶ δέν ἦταν γιὰ σένα. Ἦταν γιὰ κάποιον πού ἤθελε ἕνα παιχνίδι ἦταν γιὰ κάποιον πού δέν εἶχε σκεφθῇ πὼς εἶχε μιά κοντὰ της, δική της καὶ... δέν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἄλλη...

Μιά τρεμούλα τὴν συνεκλόνησε σύγχωρην στὴν ἀνάμνησιν τοῦ μεγάλου κακοῦ, σὲ ὅποιο ἐγγλύστησε ἀπὸ τὴ γοητεία μῆς ἀγνωστῆς περιπέτειας πού φαντάσθηκε.

Στὲς στιγμὲς ἐκεῖνες τοῦ μεθυσιῶ τοῦ εἶχε λησμονήσει τὴν ἀπέραντη εὐτυχία πού τῆς ἐχάρισε ἡ μικρὴ τῆς κορούλα, κι' εἶχε ἀφήσει νὰ παρασυρθῇ ἀπὸ τὲς τρελλὲς σκέψεις μιανῆς ψευδαπάτης πού τὴν νόμιζε ἔρωτα.

Ἡ Λουσίλλη ἀφῆκε τὴ Μύριαν ἀπὸ τὴν ἀγκυλιά της καὶ σωριασθηκε σὲ μιά πολυθρόνα τῆς κρεβατοκάμαράς της.

Ἐκλάψε μικρὰ.

Ἐκλάψε γιατί πέρασε μιά ὁλόκληρη βραδυὰ χωρὶς νὰ σκεφθῇ πὼς ἦταν μητέρα, κοντὰ σ' ἕνα ἄγνωστο πού τῆς προσέφερε ἕνα ψεύτικο ἔρωτα, τὸν ἔρωτα μῆς νύχτας!

Εἶχε πῇ ἕνα «Ίσως» πού ἐσήμαινε ἕνα «ναί».

Σκεφθηκε πὼς σὲ λίγη ὥρα αὐτὸς δά τὴν περίμενε γιατί τοῦ εἶχε πῇ ἕνα «Ίσως» πού ἐσήμαινε ἕνα «ναί».

Σηκώθηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα. Ἐναπῆρε τὴ Μύριαν στὴν ἀγκυλιά της καὶ σφίγγοντάς τὴν δυνατὰ ἐμυρομύρισε.

—Όχι! Όχι! Δέν θέλω ἄλλη κούκλα ἀπ' αὐτή!
Τὸ κρεμαστὸ ρολόι χτύπησε δέκα φορές.

Ἡ Λουσίλλη ἐπαίξε με τὴ Μύριαν ὅπως ἦταν συνηθισμένη ἀπὸ τόσο καιρό.

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

Εκείνοι που ήταν της τύχης της

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Εκτός από το Μοντγογιά, από δ' ου την είχαν διώξει, δεν υπήρχε άλλο μέρος να μείνει και βρισκόταν σε φυσική αδυναμία να φθάσει πεζή σε άλλη κατοικία.

Αλλώς τι θά έκαμεν στην Μπέλ βεντέρ ή στην Ρο-κεμπιγιέρ; Δεν είχε καμιά ανάγκη να κυττάξει το πορτοφόλι της για να πεισθί ότι δεν είχε πια χρήματα για να πληρώσει το δωμάτιο όπου θά κατέλυε.

Εξ άλλου ο κηδεμών της της είχε απαγορεύσει να αποταθί σ' αυτόν. Και ούτε προλάμβανε να την λάβει και αν άκόμα ζητούσε μια μικρή βοήθεια, των μοναχών το όρφανοτροφείο, τις οποίες θά μπορούσε να εκπληρώσει.

Και αυτή είχε ανάγκη άμέσου βοηθείας και μέσα σ' αυτήν την άγρια φύση, εκείνη την ώρα κι' εκείνη την εποχή δεν έβλεπε κανένα στήριγμα στο οποίο μπορούσε να ελπίσει.

Εξω από τον πύργον δεν υπήρχε κανένα καταφύγιο.

Δυστυχισμένη ύπαρξις! της είπαν να φύγει και ξεκίνησε άμέσως. Ο σκοπός της ήταν να φθάσει στο κ. Κερμέρ και είχε πια έως εκεί.

Και τώρα ήθελαν να ξαναφύγει; Πού να πήγαινε; Δεν μπορούσε να το φαντασθί καν ότι ήταν δυνατόν να ζητήσει καταφύγιο άλλο μέρος. Ούτε στο σκοτεινό δάσος, ούτε άλλο πουθενά.

Ένας σκληρός φόβος την έπιασε. Πώς θά περνούσε την νύχτα έξω; Φρικίασε. Με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος της σε μια χειρονομία ένστικτώδους άμύνης έσηκώθη, και έκύτταξε τριγύρω της.

Αν και οι γάμπες της είχαν σκληρυνθί, τα πόδια της την πονούσαν. Άφισε χάμα το πακέτο της ή νεαρή κόρη και έκανε το γύρο του φράκτη που ήταν φραγμένος από πέτρες, και περιεβαλε την τεραστίαν ιδιοκτησία του Κερμέρ. Τα γαυλισματα των σκύλων έσημείωσαν στο πέραςμά της την παρουσία της.

Μέσα στον τρόπο της έπεκαλέσθη την θείαν βοήθειαν και την βοήθειαν της μητέρας της που δεν την είχε γνωρίσει και κάποια έλπίδα γεννήθηκε μέσα της.

Στην σύλην πίσω από το σπίτι ή Νέλλη είδε ένα υπόστεγο γεμάτο χόρτο. Έσκέφθη να πη έκεί όταν σκοτεινίσει, να τρυ ώση κάτω στα δέματα του χόρτου και να αναπαυθί θερμά, αν όχι ήσυχα, γιατί είχε τον ένστικτώδη φόβον του σκότους.

Έκύτταξε καλά το μέρος, και γύρισε εκεί όπου είχαν άφίσει το πακέτο της. Ένα υπόλοιπο ψωμιού υπήρχε όλη της ή τροφή. Έξαφ' α μια γυναίκα μορφή άνορθώθη έμ πρὸς της μέσα στο σκοτάδι.

—Ο κύριος με στέλνει να σας ζητήσω! Είπεν ότι δεν μπορείτε να μείνετε εδώ την νύκτα. Θά κοιμηθίτε στην Μοντγογιά.

Η όρφανή άκολούθησε φυσικώτατα την γυναίκα, σαν να περίμενε αὐήν την έλεημοσύνην.

Ήξερε ότι οι ίδιες δυσκολίες θά της παρουσιάζοντο το πρωί της άλλης ήμέρας.

Αλλά για την στιγμήν αυτήν στο εξησθενημένο κεφάλι της, από την κόρυση και την άθλιότητα ένα μόνο πράγμα

Ο κηδεμών της Νέλλης Σαμπατιέ, συνοδευόμενος από την γεροντοκόρην άδελφήν του, πήγε στο Μοναστήρι όπου την είχε βάλει να σπουδάσει διότι ήταν κόρη του άδελφικού του φίλου, και την έπηρε. Όταν έγύρισαν σπίτι του, της έδήλωσε ότι δεν μπορούσε πλέον να έξοδεύη γι' αυτήν, την έφωδίασε με λίγα χρήματα και την έστειλε στις Νοτίους Έπαρχίας της Γαλλίας να αναλάβη ύπηρεσίαν στο Μοντγογιά σ' έναν άπομονωμένον πύργον. Έφθασε εκεί έπειτα από ένα κοπιώδες ταξίδι και πεζοπορία πολλών ώρων, άλλ' ο πυργοδεσπότης κ. Κερμέρ της έδήλωσε ότι ζητούσε άνδρα, για γραμματέα και την έδιώξε. Και ή μικρή όρφανή βρόδθηκε έτσι, σ' εκείνη την έρημιά έντελώς μόνη και χωρίς χρήματα.

κυριαρχούσε και την έβύθιζε σε μια εϋδαιμονία. Θά έκοιμάτο κάτω από στέγη, σε ένα κρεβάτι, κοντά σε πολιτισμένες ύπαρξεις και προστατευόμενη από τα άγρια θηρία του μυστηρώδους βουνού.

Η γηραιά γυναίκα την ώδήγησε στην κουζίνα.

—Καθήστε και ζεσταθίτε. Θά σας σερβίρω να φάτε σε λίγο. Είθε κουρασμένη;

—Πολύ. Είναι ή πρώτη φορά που περπατάω τόσο και είναι πολύ κουραστικό όταν δεν έχω κανείς συ-

νειθισί.

—Ναι, το μονοπάτι είναι σκληρό! Αλλά ο άλλος δρόμος είναι ακόμη μακρύτερος. Αυτός δηλαδή που άκολουθούμε όταν πηγαινουμε στην κοιλάδα, καβάλα στα μουλάρια.

—Είναι ένα δλόκληρο ταξίδι για να κατέβη κανείς στην πεδιάδα, είπεν ή Νέλλη μεγαγχολικά. Πώς κατεβαίνουν ο κ. Κερμέρ και ή οικογένειά του;

—Δεν ύπάρχει οικογένεια. Ο κύριος ζή μόνος στο Μονγιογιά.

Η όρφανή ένόμισην ότι τώρα μπορούσε να εξηγήσει την άρνηση του κ. Κερμέρ να την δεχθί. Προφανώς μισάνθρωπος, εύχαριστείτο να ζή στην μοναξιά. Διάλεξε αυτήν την κατοικίαν γιατί ήταν μακριά από κάθε πολιτισμό σαν χαμένη μέσα στο άπειρον.

Είτε από γούστο, είτε από χαρακτήρα, είτε από κάποια λύπη, ο οικοδεσπότης άπέφευγε τον κόσμον. Ίσως αυτή ή γρηά να ήταν το μοναδικό θηλυκό σ' αυτήν την κατοικίαν.

Έφαγε μόνη και ή γρηά την ώδήγησε να κοιμηθί. Ήτο κουρασμένη και εύχαριστήθη γιατί δεν την ύπεχρέωσαν να περιμένη και τους άλλους.

Ποτέ ένα κρεβάτι δεν της έφάνη καλύτερο από αυτό που είχε την στιγμήν εκείνη. Έκοιμήθη ένα βαθύ ύπνο και βόρ. Όταν έξύπνησε πρό πολλού ήδη είχε ζημερώσει. Έκαμε γρήγορα την τουαλέττα της, έτακτοποίησε βιαστικά το κρεβάτι της, άφησε το δωμάτιον με λύπην και χωρίς να ξέρη αν έπρεπε να κατέβη με το πακέτο της ή να περιμένη να την είδοποιήσουν για να έγκαταλείψη το σπίτι.

Εξω ο ούρανός ήτο γκριζός, έπεφτε μια μικρή παγερή βροχή. Ο κύριος του Μοντγογιά θά είχε το κουράγιο να την διώξη με την βροχή;

Στην μεγάλη κουζίνα ή Νέλλη βρήκε την γρηά ή οποία της έπρόσφερε καφέ, σύμφωνα με τις οδηγίες που είχε, γιατί, καθώς έξηγήσε τίποτα δεν γινότανε εκεί, αν δεν διάτασσε ο κύριος.

Εξω έβριγχε χιονόνερο κι' αυτό την εύχαρίστησε. Η Νέλλη ύπελόγιζεν ότι αν το χιόνι έπεφτε κατά την νύκτα σε πυκνά στρώματα θά έμενε αλχμάλωτη στο Μοντγογιά από τα στοιχεία της φύσεως. Και ο οικοδεσπότης δεν θά την πετούσε έξω.

Αλλά δεν μπορούσε να παρατείνη ακόμη το πρόγευμά της, και έσηκώθη για να πάη να εύχαριστήση τον οικοδεσπότην για την φιλ-ξενία. Ο κ. Κερμέρ έξηγήσε να μάθι τι έκανε στο Παρίσι και πώς άποφάσισε να πάη εκεί, κι' ή Νέλλη του διηγήθη ότι ήταν όρφανή, και διατάχθη από τον κηδεμόνα της να ταξιδεύσει. Δεν του παρέλειψε τίποτα κι' έ-

κείνος έφάνη ότι έστενοχωρήθη για την ύποδοχή που της έκανε και εξέφρασε την άποδοκιμασία του για την ένέργειά εκείνη του κηδεμόνος της.

Ο άνθρωπος την άκουγε με διόκριση! Όταν εκείνη έπαυσε να όμιλῃ έμεινεν μερικές στιγμές σκεπτικός.

—Ποιά ιστορία! Ώφειλα να σας ρωτήσω, έπρόσθεσε στενοχωρημένος για την εϋθύνην που τον έβάρυνεν.

Και κυττάζοντας έξω έξηκολούθησε.
—Κάνει και ένας καιρός που ούτε σκύλον δεν μπορείς να άφίσης στον δρόμο.

Την στιγμήν εκείνη ένα είδος σφυρίγματος άκούσθη. Ήτο κοντά και όμως φαινότανε σαν ήχος μακρινός, άδύνατος, πνιγμένος. Η Νέλλη είδε τον Κερμέν να πλησιάζη πρὸς τον τοίχον. Το δάκτυλό του ψάχνοντας στο παραπέ-

τοσμα έστηρίχθη τέλους σε ένα άόρατον κουμπί, γιατί κάποιο έλασμα άνοιξε την πόρτα ενός μικρού ντουλαπιού κρυμμένου στο πάχος του τοίχου. Τον είδε να παίρνῃ ένα σωλήνα που κρεμόταν στο βάθος του ντουλαπιού και να τὸ φέρῃ διαδοχικῶς στο αὐτί και το στόμα του.

Αν και για πρώτην φοράν έβλεπε κάτι το παρόμοιον, έμάντευσεν έν τούτοις δι' εύρίσκετο περί ενός άκουστικού κέρατος.

—Δεν είναι λογικόν! Είπεν ο Κερμέρ. Ναι, Ναι. Ένωώ καλά. Αλλά είναι μια ένόχλησις και ένα σωρό περιπλοκαί. Καλά. Καλά. Σύμφωνοι.

Όταν έσυρε την μικρή πόρτα γύρισε πρὸς την όρφανή, και της είπε:

—Μιά έπέγουσα ύπόθεσις με καλεί σ' άλλο μέρος. Πρέπει λοιπόν να τελειώσωμεν μαζί γρηγορα δεσποινίς. Μου είπατε ότι έχετε μόρφωσιν. Δεν μπορείτε σήμερα να διακινδυνεύσετε μόνη στο βουνό, γιατί το βρεγμένο έδαφος είναι αδιάβατο. Αργότερα θά ιδώμεν, αν πρέπει να σας κρατήσω ή όχι.

Επὶ τοῦ παρόντος θά σας δώσω μια άπασχόλησιν έδω, αλλά δεν θά με έννοχλίτε καθόλου.

Δεν θά σας έννοχλήσω κύριε! ύπεσχέθη εκείνη με ένα άγγελικό μειδίσμα, το οποίο δεν άφώπλιζε και μια τίγριν.

Αλλά το πρόσωπον του άνδρός έμενε παγερό.

—Εδω ύπάσχει μια βιβλιοθήκη, είπεν, με περισσότερους από 10.000 τόμους, την οποία είχαν ο πρόκάτοχος μου. Μόλις ένα μέρος των γυριζώ. Θά κάνετε ένα κατάλογον κατά σειράς βιβλίων, ήμερμηνίες, συγγραφείς κλπ. κατά τέτοιο τρόπο ώστε να άρκη να συμβουλευθί κανείς τον κατάλογο για να βρή εκείνο που θέλει. Θά μπορέσετε να τὸ κατορθώσετε;

—Μάλιστα κύριε! Στο Μοναστήρι εγώ ήμουν εκείνη που άσχολείτο με την βιβλιοθήκην κατά τους τελευταίους αυτούς μήνας! νομίζω ότι θά μπορούσα να σας φανώ χρήσιμη.

—Λοιπόν πολύ καλά. Μπορείτε να εργάζεσθε μόνη και χωρίς να έχω άνάνκην να χάνω ώρες μαζί σας! Αυτό είναι το κυριώτερον. Πηγαίνετε να βρήτε την Νορίαν. Εκείνη θ' σας δείξη την βιβλιοθήκην και θά σας δώση πέννες και χαρτί.

Η Νέλλη άφησε το δωμάτιον. ένω τὰ μάγουλά της έκαίγαν.

Δεν έφευγε! έμενε στο Μοντγογιά, το οποίο ήτο ο πραγματικός της προορισμός. Θά έκέρδιζε την ζωήν της, θά είχε μια στέγη για να καταφύγῃ το βράδυ ένα τραπέζι για να ίκανοποιή την πείνα της, ένα άσυλλο κατά το άγνώστου, την ασφάλειαν της ζωής της τέλος.

Ο ούρανός είχε άκούσει την προσευχήν της.

Η γηραιά υπηρέτρια, την έβεβαίωσε ότι είχε κι' αυτή μεσητεύσει στον κ. Υβενς να την κρατήση, και την διηκόλυε στην εργασία της.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η νέα που έβλεπε πώς δεν ήταν και πολύ έπιθυμητή εις τον πύργον, κατέστρωσε το πλάνο της εργασίας της, κι' έξεπλάγη όταν της προσέφεραν ένα έξαιρετικά πλούσιο γεύμα. Άρχισε να πιστεύῃ πὼς όταν θά έφευγε από το Μοντγογιά, θά λυπότανε πάρα πολύ.

Από της στιγμής εκείνης μια ζωή ήσυχη όπως ποτέ δεν είχε όνειρευθί, άρχισε διά της Νέλλης. Στο μεγάλο και σιωπηλό σπίτι άπελάμβανε μια θληθινή έλευθερία. Δεν ήσυχολούτο γι' αυτήν Η όρφανή περνούσε δλόκληρες ήμέρες χωρίς να ιδῇ τον πυργοδεσπότην, ο οποίος ήταν κλεισμένος στο γραφείον του.

Όταν ή τύχη τὸ έφερνε να συναντηθουν τότε εκείνος ήρκείτο να την χαιρετήση με ένα βιαστικόν χαιρετισμόν με το κατέλλο του ή με το ένα «καλήμέρα δεσποινίς», αρ-

κετά κρύα, για να προλάβῃ κάθε άλλη φράση.

Οι διατάγες της έδίδοντο γραπτές σε ένα καρνέ, που της τὸ παρέδινεν ή Νορίνα και όπου ο κύριος έσημείωσε τὰς παρατηρήσεις του.

Εκείνη ώφειλε να άπαντήση κατά τον ίδιο τρόπον και καθώς έφοβείτο μήπως ο πυργοδεσπότης άλλαζε γνώμην και την έδειωνχε από το Μοντγογιά, άπέφευγε να του γίνεται βαρετή με έρωτήσεις ή με τὰ σχόλια που μπορούσε να κάμη.

Υπήρξεν εύτυχῆς την ήμέραν που τὸ καννέ έδιάβασε την έξης σημείωσιν του κυρίου, Κερμέρ.

Είμαι ίκανοποιημένος από τὰς ύπηρεσίας σας! Μπορείτε να έξακολουθήσετε την ταξινόμησιν των βιβλίων κατά την τάξιν που άρχισατε.

Όλη την ήμέρα την περνούσε στη βιβλιοθήκην έτακτοποιούσε ή έδιάβαζε. Ανεβασμένη στο ύψηλότερον μέρος της σκάλας ή καθήμενη στο μεγάλο τετράγωνο τραπέζι για να βάλη τὰς

σημειώσεις στα βιβλία ή όρφανή, αισθανώτανε τον έαυτόν της σε μια άτυμόσφαιρα οικειότητος με την έντύπωσιν ότι βρισκότανε στη θέση της και στο σπίτι της.

Και όμως τις βροχερές ήμέρες που ο σκιερὸς ούρανός δεν άφινε να διαφαινηται παρά ένα άμφίβολο φῶς ή άκόμη κατά τὰς ώρας του λυκόφωτος όποτε το σκοτάδι έρχότανε γρηγορα-γρηγορα ή Νέλλη φρικιούσε στον έλάχιστον θόρυβον και έτρομοκρατείτο εύκολα.

Ένα τρίξιμον ξύλου, το πέσιμο ενός βιβλίου, ένα φευγαλέο κατέβασμα του ήλεκτρικού φωτός, όλα της έκαμαν έντύπωσιν.

Μερικές φορές της φαινότανε διαίσθανώτανε πίσω της την παρουσίαν ενός άνθρώπου. Γύριζε το κεφάλι σαστισμένη αναζητούσα το άόρατον πρόσωπον που νόμιζε ότι τὸ άκουσε να αναπνέη πίσω της! Και καθώς δεν έβλεπε τίποτα, μειδιούσε για τον άδικαιολόγητον φόβον της.

Κάποια μέρα όμως της έφάνη ότι οι φόβοι της ήταν δικαιολογημένοι και ένω ένόμιζε ότι ήτο μόνη στην βιβλιοθήκην, ένα άλλο πρόσωπον βρισκότανε δίπλα της. Ανεβασμένη στο ύψηλότερο σημείον της σκάλας άκούσε ένα δυσνατόν πτέρνισμα πίσω της. Τόσον πολύ δεν τὸ περίμενε ώστε έβγαλε μια φωνή φρίκης και εκινδύνευσε να κατακυλισθί από το ύψος της σκάλας της.

—Ω! Με έφοβισατε κύριε! διεμαρτυρήθη νομίζοντας ότι ο κ. Κερμέρ ήτον εκεί.

Αλλά καθώς έγύρισε το κεφάλι της πρὸς το μέρος από όπου έρχόταν ο θόρυβος, έγούρλωσε τὰ μάτια της! Το δωμάτιον ήταν άδειο.

Και όμως δεν άνειρεύετο, ήτο βεβαία ότι άκουσε καλά τον θόρυβον ενός πταρνίσματος που δεν μπορούμε να κρατήσωμεν!

—Ποίος είναι εκεί; έρώτησε με φωνήν που έτρεμε. Και καθώς κανείς δεν άπαντούσε ίκέτευε ακόμη.

—Ω! σας παρακαλώ! μη με τρομάζετε! Κάποιος έπερ-

Υιοθη έδω.

Αλλά ή ίδια σιγή έπικρατούσε στο μεγάλο δωμάτιο. Είχε την συήθειαν ν' άνάβη τις λάμπες του μέρους όπου εΙργάζετο, έτσι ώστε το υπόλοιπον τής βιβλιοθήκης έμενε στα σκοτεινά.

Νά γλυστρήση έως το κάτω μέρος τής σκάλας και μέ ένα πήδημα νά φθάση το ηλεκτρικό κουμπί για νά τή άνάψη, ήταν για αυτήν ζήτημα μιάς στιγμής.

Η μεγάλη σάλλα ξαφνικά φωτίσθηκε από καμιά τριανταριά λάμπες προς όλες τις πλευρές. Μέ μιά ματιά διεπίστωσεν ότι ή σάλλα ήτον άδεια, ή πόρτα καλά κλεισμένη και τά παράθυρα κλειστά. Κι' όμως είχε άκούσει καλά. Και κατέληξε νά έξηγήση ότι το φτέρνισμα έγινε στο διπλανό δωμάτιον που είχε έξαιρετικά δυνατή άκουστική.

Επειδή όμως είχε πραγματικά φοβηθή πολύ, δέν εργάσθη περισσότερο την ήμέραν εκείνην. Επήρε το κέντημά της και πήγε νά κάνη συντροφιά τής Νορίνας στη κουζίνα.

Στο καθημερινό καρνέ διά του οποίου ο κύριος του Μοντγιοιά έκοινοποιεί τις διαταγές του στην όρφανή, μιά μικρά σημείωσις κάποιο πρωί έκανε την Νέλλη χαρούμενη.

«Αύριον ή μοδίστρα θά εύρίσκειται στο Μοντγιοιά. Θά μείνеше μαζί της όλο το διάστημα που αυτή θά μείνη έδω και θά έργασθете για τόν έαυτόν σας! Έχετε το δικαίωμα νά διαλέξετε από τά ύφασματα που θά σας φέρη. Εκείνη. Στο Μοντγιοιά προσέξετε νά ντύνεσθε, όπως πρέπει.»

Ποιά κόρη δέν θά δεχότανε μέ μεγάλη χαρά μιά τέτοια είδοποίηση.

— Άσφαλώς ο κύριος μένει ευχαριστημένος μαζί μου. Δέν πιστεύω νά σκέπτεται πιά νά μέ διώξη.

Η γρηά εκόταζε την ταπεινήν ποδιά τής Νέλλης και έσέκωσέτους ώμους λίγο ειρωνικό. Και την έβεβαίωσε ότι ο κύριός της είχε δικηο που ήθελε νά ντύνεται μέ άξιοπρέπεια.

Η μοδίστρα έκαμε την έντύπωση στην όρφανή μιάς μάγισσας, άφου μέ λίγα μέτρα ύφασματος, μπορούσε νά κάμη νά φιαχθούν άπλές άλλα κομψές και καλοβαλμένες τουαλέττες.

Η όρφανή ένόμιζε ότι όνειρεύεται στο ύπνιο της.

Τόσα χρήματα γι' αυτή! Θά με ταμφορνότανε λοιπόν!

Ο άπλοικός θαυμασμός της έπροκάλεσε την συμπάθειαν τής μοδίστρας! Εκείνη τής έξήγησε ότι αυτή ήρχετο τακτικά 4 φορές το χρόνο στο Μοντγιοιά, προς μεγάλην της λύπην, γιατί ήτο μακριά αλλά και γιατί έλεγαν ότι ήταν επικίνδυνονά περπατάη κανείς εκεί την νύκτα.

— Μπα. Μήπως ή Μοντγιοιά ένοχλείται από φαντάσματα; διαμαρτυρήη ή όρφανή έκπληκτη! Δυό μήνες που βρίσκομαι έδω έγώ σάς βεβαίωνω ότι κανένα φάντασμα....

Ξαφνικά σταμάτησε φρικιώσα από μιά ένδόμυχη σκέψη.

Θυμήθηκε ξαφνικά το έπεισόδιο τής β βλιοθήκης!

—Εϊδάτε σείς καμιά φορά φαντάσματα στο Μοντγιοιά; ρώτησε μέ μιά φωνή λιγώτερο σταθερή!

—Ω! Έγώ; Όχι δέν είδα τίποτε διεβεβαίωσεν ή μοδίστρα σταυροκοπούμένη! Έννοείτε ότι άν συνέβαινε καμιά δυσάρεστη συνάντησις, τότε όλα τά άγαθά του κόσμου δέν θά μπορούσαν νά μέ έναφέρουν έδω.

—Τότε ποίος σάς μίλησε για φαντάσματα;

—Οί άνθρωποι του βουνού που περιπλανώνται την νύκτα κατά τά Ιταλικά σύνορα!.. Είναι οί τελωνοφύλακες ζονται την νύκτα από ένα μεγάλον Ιππέα σκοτεινόν που πετάη επάνω τής άβύσσου! Μάλιστα το παιδί του Μποντινί ισχυρίζεται ότι βρέθηκε μιά φορά κατάμουτρα μ' αυτόν τόν μαύρον Ιππέα!

—Α! και τότε; ρώτησεν ή Νέλλη τρέμοντας.

—Λέγουν ότι υπό το φώς του φεγγαριού το φάντασμα φαινόντανε μαύρο από το κεφάλι έως τα πόδια! Είχε καβαλικέψει ένα τερέστιο άλογο άσπρο, το όποιον πηδούσε τους βράχους του βουνού όπως ποτέ ζωντανή ύπαρξη δέν θά μπορούσε νά το κάμη.

—Και δέν συνέβη τίποτε το κακόν στο παιδί αυτό, έπειτα από μιά τέτοια συνάντησις;

—Όχι! κατώρθωσε νά πάη σπητι του χωρίς κανένα κακό, άν και αυτή ή όπτασία μόνη, θά μπορούσε νά τόν τρελλανή! Η μητέρα του μοι έλεπεν ότι έμεινε δυό μέρες στο κρεβάτι, τόνσον ή συγκίνησις τόν είχε άναστατώσει.

Η όρφανή ήταν πάρα πολύ θρησκος και δέν έπίστευε άμέσως τήν φήμην αυτήν και έξέφρασε την γνώμην ότι την είχαν δημιουργήσει οί λαθρέμποροι για νά τρομοκρατούν τους τελωνοφύλακας.

Αν ποτέ κατά την νύκτα άκούσετε τόν ταραγμένον καλπασμόν του, έλεγε ή μοδίστρα, θά άναγνωρίσετε ότι δέν μπορεί κανείς νά τόν λησμονήση ούτε νά τόν συγχέη μέ ένα άλλο θόρυβον. Μην γελάτε!

—Μπα! άπήνησε ή Νέλλη χαρούμενα! Στο βάθος δέν θά είναι τρομερό, ένα φάντασμα που καλπάζει διαρκώς! Τρομερό θά είναι το νά το ίδη κανείς νά σταματά για νά σάς ακολουθήση ή νά σάς μίληση, —άλλά άφου δέν τή έκαμε ποτέ μέχρι τώρα αυτός ο πανούργος, μέ την πίστιν μου μοι γνίεται συμπαθητικός.

Η Νέλλη δέ έφοβόταν. Και όμως τά λόγια τής μοδίστρας τής ξαναήλθαν στην μνήμην της την ώραν που έπεσε νά κοιμηθή και άπέφυγε νά σηκώση το άσπρο ριντό από το παράθυρόν της για νά κυττάξη το βουνό υπό το φέγγος τής σελήνης, όπως το έκαμε μερικές φορές.

Όταν έφυγε ή μοδίστρα και οί ρόμπες της έκρεμάσθησαν στην γκαρνταρόμπα, — έκτός μιάς την όποιαν βιάσθηκε νά φορέση άμέσως μόλις έγινε, — ή Νέλλη γύρισε μέ χαρά στην βιβλιοθήκη της!

Εξω από μερικά τριξίματα που νόμισε πως άκουσεν και συρσίματα βηματών τά όποια έφαινοντο ότι έβγαίνα άπ' αυτά τά βιβλία ή νεαρή κόρη δέν έδοκίμασε κανένα πραγματικόν φόβον στο δωμάτιον αυτό.

Ευρισκόμεθα τώρα στο τέλος Μαΐου. Οί ήμέρες ήταν μακρύτερες και ή όρφανή μπορούσε νά έργασθη χωρίς συγκίνηση, μέ όλα τά παράθυρα άνοικτά μέχρι τής ώρας του ύπνου.

Είχε σχεδόν λησμονήσει τις διηγήσεις τής μοδίστρας όταν μιά νυχτιά που δέν μπορούσε νά κοιμηθή έσηκώθη, άνοιξε το παράθυρό της και άπεθαύμαζε το νυκτερινό πανόραμα του βουνού.

Τό θέμμα ήταν μεγαλοπρεπές και ή Νέλλη άνεσήκωσεν μέ περιπάθειαν τά γυνά μπράτσα της επάνω από το κεφάλι της από ευχαρίστησιν νά βουτήξη το σώμα της πουκαγιε στον δροσερόν άέρα τής νυκτός, όταν ξαφνικά έμεινεν άκίνητη, μέ τά μάτια μεγαλωμένα από την κατάπληξιν.

Εκεί στα πόδια της, επάνω στην άπέραντη καταπράσινη έκταση που την έλουζε το φώς του φεγγαριού, άπλωνότανε μιά μεγάλη σκιά.

Και ή Νέλλη σάν νά τή είχε χαμένα, είδε νά διαγράφεται ένα τεράστιο κεφάλι, ένας τερατώδης άλογο και ένας όχι λιγώτερον τρομερός καβαλλάρης.

Δέν ήταν παρά μιά σκιά που σχηματιζότανε από την παρέμβασιν ενός σώματος μεταξύ τής σελήνης και του κήπου, αλλά ή σκιά αυτή ήτο τόνσον παράξενα άπλωμένη, τόνσον παράξενα σχηματισμένη, ώστε δέν μπορούσε παρά νά είναι ή σκιά δυό συνειθισμένων ύπαρξεων.

Ο μαύρος Ιππέας! Σκέφθηκε έκπληκτη ή Νέλλη.

(Ακολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΣΥΜΠΛΕΓΜΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Η Λιλιάνα συνεπλήρωνε τά είκοσι της χρόνια. Ήταν μιά όμορφη και ζωηρή κοπέλλα, ψυχή κάθε άθλητικής συγκεντρώσεως και ζούσε στον πύργο της που ήταν χτισμένος επάνω από το γραφικό λάγκο Ματζόρε κι' άνάμεσα σε κήπους και άλσούλλια.

Οί γονείς της την έλάτρευαν κι' ή Λιλιάνα όνειρευόταν την ευτυχία κοντά στον νέο που άγαπούσε και μέ τόν όποιον σε λίγο καιρό θά ένωνόταν για πάντα.

Τήν ήμέραν εκείνην, επί τη ευκαιρία των γενεθλίων της, ο πατέρας τής Λιλιάνας διαν έκείνη γύρισε άπ' το κυνήγι τής έδωσε ένα θαυμάσιο δώρο. Ήταν ένα άσημένιο μεγάλο πιάτο κεντημένο μέ τέχνη άπαράμιλλη που ο πατέρας της το είχε αγοράσει από τη Σουμάτρα.

—Κύτταξε, τί θαύμα τέχνης! Έλεγε στον άρρωθωνιαστικό της δείχνοντάς του το πιάτο. Κύτταξε αυτό το σύμπλεγμα των φειδιών που έχει στη μέση! Μοιάζουν σάν ζωντανά τά κεφάλια τους και τά μάτια τους λάμπουν σάν διαμάντια!

Κι' ο θαυμασμός της ήταν δικαιολογημένος.

Τά διαμάντενα μάτια των φειδιών παρακολουθούσαν μέ το βλέμμα των όποιον τά κυττούσε κι' έλαμπαν σάν ζωντανά, πράγμα που προκαλούσε έξαιρετική αίσθηση σ' όποιον τά παρατηρούσε.

—Είναι θαυμάσιο, δέν άντιλέγω —έλεγε ο άρρωθωνιαστικός της. —Μάλιστα θά έλεγα πως είνε περισσότερο από ωραίο! Είνε επιβλητικό και μερικές στιγμές, όμολογώ, πως φέρνει τόν φόβο. Και γι' αυτό δέν θά το ήθελα νά το βλέπω συχνά.

—Μην φοβάσαι, άπήνησε ή Λιλιάνα. Μην φοβάσαι. Νά: κρύβω τά φειδια μ' αυτά τά λουλούδια. Και έτοποθέτησε τόν λαμπρό δίσκο σ' ένα τραπέζακι και τόν σκέπασε μέ άφθονους μενεξέδες που είχαν ένα διαπεραστικό άρωμα.

Τό βράδυ ή Λιλιάνα, όταν όλοι άπεσώρθησαν στα δωμάτια τους κι' ο Μάριος ο άρρωθωνιαστικός της έφυγε κι' αυτός, θέλησε νά μεταφέρει στο δωμάτιό της το πολύτιμο δώρο. Τό έτοποθέτησε επάνω σ' ένα κομψό έπιπλο, ένα γραφείο στύλ Λουδοβίκου ΙΕ'.

Τό πρωί μάταια περίμενε τη Λιλιάνα, μιά παρέα για νά πάνε για ψάρεμα στο Λάγκο Ματζόρε. Η ωραία νέα βρισκόταν στο κρεβάτι της βουτηγμένη σ' ένα λήθαργο που έμοιαζε σάν νά υπέφερε από μεγάλο πυρετό.

Πέρασαν μερικές ήμέρες και στο σπίτι δέν άκουγόταν πιά ή φωνή της. Δέν έβγαίνε τώρα, δέν κυνηγούσε άγριο γούρουνά. Θά έλεγε κανείς πως κάτι το φοβερό, το πένθιμο είχε ένσκόψει στον πύργο. Η νέα, ή μικρή Λιλιάνα που ήταν ή ψυχή όλοκλήρου του κτιρίου, είχε χάσει τελείως τήν κάψι της και έσβυνε σιγά σιγά ή ζωή της. Σάν νά την είχε πιάσει μιά άνεξήγητη και βαρεία μελαγχολία, περνούσε όλόκληρες ώρες μέσα στο δωμάτιό της και έαπλωμένη σ' ένα κομψό ντιβάνι όνειροπολούσε πελαγοδρομούσα πούς έξερει σε ποίους μακρινούς και άλλόκοτους κόσμους.

Εκλήθησαν στον πύργο οί διασημότεροι έπιστήμονες. Άφου έξήγησαν τη Λιλιάνα, άπεφάνθησαν όλοι πως δέν ήσαν σε θέση νά χαρακτηρίσουν την μυστηριώδη άρρώτεια της.

Οί γονείς είχαν άπελπισθ. Ο Μάριος λυπημένος κατάρκα από την άπρόοπτη εκείνη άρρώστεια της άγαπημένης του, περνούσε όλόκληρες νύχτες κοντά της προσπαθώντας νά την παρηγορή.

Ένα άπόγευμα ο άρρωθωνιαστικός της κυττάζοντας γύρω του είδε νά μπαίνει από το παράθυρο το φώς τής

ήμέρας που έσβυνε και παρετήρησε ένα περίεργο φαινόμενο. Μιά άχτίδα ήλιου, μπαίνοντας λοξά από το παράθυρο δέν προχωρούσε σ' ευθεία γραμμή αλλά φθάνοντας στο γραφείο λοξοδρομούσε κι' έπεφτε πάνω στο άσημένιο πιάτο, όπου, άνάμεσα στους μενεξέδες φωτίζαν τά λαμπερά μάτια των φειδιών που βρισκόταναν στη μέση.

Σηκώθηκε τότε και παρακολούθησε την διεύθυνσις εκείνης τής ήλιακής άχτίδος κι' έννοιωσε ένα ρίγος φρίκης. Τά φειδια, σάν νά ήσαν ζωντανά, σήκωναν τά κεφάλια τους άνάμεσα στους μενεξέδες και τά περίεργα και ύπνωτικά

μάτια τους έδειχναν πως τόν παρατηρούσαν μέ έπιμονή.

Ανατρίχιασε. Νίκησε ωστόσο τόν φόβο, άνοιξε το παράθυρο, πήρε το πιάτο στο δεξί του χέρι και μέ μιά άποφασιστική κίνηση το πέταξε μακριά στη λίμνη.

Τήν ίδια εκείνη στιγμή άκουσε ένα πονεμένο μουγκριτό νά ξεφεύγη από το στήθος τής Λιλιάνας ή όποια, άφου σηκώθηκε άπότομα και κάθισε στο κρεβάτι της γι' λίγα δευτερόλεπτα, ξανάπεσε άνάμεσα στα μαξιλάρια σάν πεθαμμένη.

Μιά ώρα άργότερα έύπνησε: Κύτταξε γύρω της εκείνους που την περιέβόλλαν άνήσυχoi και μέ το γλυκό της χαμόγελο που είχε κάποια φορά, έλεγε μέ καθαρή φωνή:

—Πώς αισθάνομαι καλά! Πόσο είμ' ευτυχισμένη! Κι' ύστερα προσέθεσε:

—Πεινώ πολύ!

Ο έφιάλτης που την βασάνιζε τόνσον καιρό χάθηκε κι' ή χαρά ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό της.

Σε λίγες μέρες συνήλθε έντελώς. Η ζωή έαναγύρισε χαρούπη σ' αυτήν και έννοιωσε τόν έαυτό της ευτυχισμένον όπως και πρώτα. Μόνο μιά φορά στη δύσι του ήλιου, την έπιανε για λίγες στιγμές μιά λύπη άνεξήγητη. Τότε γύρισε προς τόν Μάριο που καθόταν κοντά της και έξαφνα σάν νά είχε έναν άόριστο φόβο, σφίχτηκε στην άγκαλιά του και ρώτησε:

—Πές μου, Μάριε τί συνέβη; Σ' ένα παλαιότατο βιβλίο γραμμένο σανσκοιτικά ο Μάριος βρήκε το μυστικό του σκοτεινού προβλήματος: το άσημένιο πιάτο και την έξηγηση των γεγονότων.

Στην καρδιά τής μεγάλης νήσου Σουμάτρας, όπου ακόμη δέν κατώρθωσε νά φθάση ο άνθρωπος ο πολιτισμένος θυσιάζοντά ακόμη οί όμορφες παρθένες για νά έκτελεσθούν μερικά αίματηρά έθιμα μιάς μυστηριώδους θρησκείας.

Μέσα στο ναό, στα δώματα όπου ζοούν κλεισμένες οί νέες που μέλλον νά πεθάνουν μόλις ένηλικιωθούν, υπάρχει ένα άσημένιο πιάτο το όποιο έχει ως άνάγλυφο ένα φοβερό σύμπλεγμα φειδιών. Και γεμάτο από ένα μαγνητικό ύγρό, δημιουργή γύρω του ένα περιβάλλον λυπημένο κι' άπελπιστικό.

Οί παρθένες συγοπεθάνουν κι' όταν ο ιερωμένος τις καλεϊ για τη θυσία, αυτές δέχονται μέ ευχαρίστηση για ν' άπαλλαγούν από τόν έφιάλτη τους...

Κ. ΝΤΕ. ΡΟΣΚΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Βύρων δέν είχε ούτε σταθεράς, ούτε σαφείς πολιτικές γνώμας.

—Κατά την γνώμην μου —έλεγεν— οί πολιτικοί γνώμαι είνε όπως ή έρωμένη ενός γέροντος. Όσον πιά τρελλή είνε τόσο άρέσει περισσότερο εις τόν έραστήν της.

'Η «κοιλιάς τῶν ἀδαμάντων»

‘Η περιπέτεια κι’ ὁ τραγικός θάνατος ἑνὸς ἐξερευνητοῦ.—Μάχη με τὶς λεοπαρδάλεις.—‘Ενας νέγρος ἐναντίον θηρίου κ. τ. λ.

Κάποιο ἀπόγευμα τοῦ Νοέμβρη τοῦ 1875 ἔνα κάρρο συρόμενο ἀπὸ τέσσερα βώδια ἀνέβαινε με κόπο τὴν ἀπότομη πλαγιά τοῦ βουνοῦ ποὺ περιβάλλει τὴ πεδιάδα τοῦ ‘Οράγκι καὶ φθάνει ἔως τὸν ‘Ατλαντικὸν ὠκεανόν. Μερικοὶ ἰθαγενεῖς ὠδηγοῦσαν τὰ βώδια καὶ πλάγι τους ἐβάδιζε ἕνας λευκός, ὡς τριάντα χρόνων, ποὺ κουβεντιάζε με ἕνα μικρόσωμο ἰθαγενή, τὸν Ζακόμπ.

Οἱ δύο αὐτοὶ ὁ νέγρος καὶ ὁ λευκός, εἶχαν κάποιο μυστικό. ‘Ο πρῶτος θὰ ὠδηγοῦσε τὸν δεύτερο στὴν Κοιλιάδα τῶν ἀδαμάντων. ‘Η πορεία εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ δῶ κι’ ἕναν μῆνα χωρὶς νὰ συναντήσουν μεγάλα ἐμπόδια. ‘Αλλὰ τὶς δυὸ αὐτὲς τελευταῖες ἡμέρες, ἐπειδὴ τὸ καραβάνι εἶχε προχωρήσει μέσα σὲ μιά ζώνη ποὺ ζοῦσαν ἄγρια θηρία καὶ δηλητηριώδη ἐντομα, εὗρισκε παντοῦ δυσκολία τὴ διάβαση.

Τὸ μονοπάτι ποὺ εἶχαν ἀκολουθήσει σταματοῦσε ἐπάνω σὲ μὴν ἄβυσσο ἀπὸ τὴν ὁποία ἀκουγόταν ἕνας ὑπόκοφος θόρυβος.

‘Ο λευκός, ὁ Χένρυ Φούρ, ἔσκυψε καὶ παρέτήρησε ὅτι σὲ ἀπόσταση δυὸ μέτρων περίπου ἀπὸ τὸ στόμιο τῆς ἄβυσσου κυλοῦσε ἕνας ὄγκος νεροῦ.

—Πρέπει νὰ κατεβούμε ἐκεῖ κάτω, εἶπε ὁ Γιακόμπ στὸν Χένρυ. Εἶναι ὁ μόνος δρόμος γιὰ νὰ φθάσουμε στὴν κοιλιάδα τῶν ἀδαμάντων.

Οἱ δύο ἄνθρωποι ἀφῆκαν τὸ καραβάνι καὶ ἄρχισαν νὰ κατεβαίνουν στὴν ἄβυσσο με κίνδυνον τῆς ζωῆς των. ‘Οταν ἔφθασαν κάτω, βρέθηκαν μπροστά σ’ ἕνα τεράστιο σπήλαιο ὅπου ἔτρεχαν τὰ νερά τοῦ καταρράκτη.

—Καὶ τώρα; ρώτησε ὁ Χένρυ τὸν Ζακόμπ.

—Θὰ περάσουμε ἀπ’ ἐκεῖ, ἀπάντησε ὁ νέγρος δείχνοντας τὴν σπηλιά. Εἶναι ὁ μόνος δρόμος γιὰ νὰ φτάσουμε στὸν προορισμό μας, ἀλλὰ τὰ νερά εἶναι γεμάτα ἀπὸ δηλητηριώδη φεῖδια...

—Καὶ πῶς θὰ γυρίσουμε; ρώτησε ὁ Χένρυ.

—Θὰ πάρουμε τὸ μονοπάτι τοῦ βουνοῦ.

‘Ο Χένρυ Φούρ ἀπεφάσισε νὰ κάνουν ἐκείνη τὴν ἐπικίνδυνη διάβαση.

Σὲ λίγη ὥρα, ἔκοψαν ἄρκετὰ ξύλα κι’ ἔφτιαξαν δυὸ σχεδίες. Στὴν πρώτη στεκόταν ὁ Γιακόμπ καὶ στὴ δεύτερη ὁ Χένρυ.

Τὸ πέρασμα τῶν δύο σχεδίων κάτω ἀπὸ τὸ χαμηλὸ θάλο τῆς σπηλιάς ἐκείνης ὑπῆρξε ἀπερίγραπτο καὶ φοβερό. Τὸ ρεῦμα ποὺ δημιουργοῦσε ὁ καταρράκτης καὶ τὰ δηλητηριώδη ἐντομα ἔδειχναν πῶς ἤθελαν νὰ τοὺς καταπιοῦν καὶ ὁ Χένρυ νόμιζε πῶς ἔμπαινε μέσα στὰ σκοτεινὰ σπλάγγνα τῆς γῆς.

Γιὰ μιά στιγμή ἕνα φῶς ξεχύθηκε γύρω του καὶ τὸ ρεῦμα γινόταν ὁλόενα πρὸς ὁριζικὸ πρᾶγμα ποὺ τοὺς ἔδινε νὰ καταλάβουν πῶς ἐπλησίαζαν σὲ ἕναν ἄλλον καταρράκτη. Καὶ γι’ αὐτὸ σταμάτησαν γιὰ νὰ πηδήσουν στὴ ξηρά.

Μπροστὰ τοὺς ἔκριναν μὴν ἀπέραντη κοιλιάδα κι’ οἱ δύο σύντροφοι κατέβηκαν, κάτωκαὶ ὁ νέγρος με τὸ κεφάλι σκυμμένο φαίνονταν πῶς ἔψαχνε γιὰ κάτι.

—Κυτᾶξτε! ξεφώνησε ἔξαφνα.

Κρατοῦσε στὰ χέρια του μιά μικρὴ λαμπερὴ πέτρα.

—‘Ενα διαμάντι!

Γιὰ γιὰ στιγμή ὁ Χένρυ στάθηκε καὶ σκέφθηκε κι’ ὕστερα εἶπε στὸν Γιακόμπ.

—Εὐχαριστῶ, φίλε μου. Δὲν ξέρω πῶς νὰ σοὺ ἀμοίψω τὴν καλοσύνη σου. Πρέπει ὅμως τώρα νὰ κρατήσουμε μυστικὸ τὸν τόπο αὐτοῦ τοῦ θησαυροῦ.

‘Απὸ τὴ στιγμή ἐκείνη ἄρχισε ἡ μεγαλύτερη περιπέτεια τους.

Τὸ σημεῖο ὅπου οἱ δύο ἄνθρωποι βρισκόνταν ἦταν μιά στενὴ δίοδος ἀνάμεσα σὲ δυὸ πανύψηλα βουνὰ γιὰ τὴν ὁποία ὁ νέγρος εἶπε πῶς ὀνομαζόταν «κοιλιά τῶν λεοπαρδάλεων». ‘Ηταν τὸ βασί-

λειο τοῦ πιὸ φοβεροῦ θηρίου τῆς ‘Αφρικῆς.

‘Ο Γιακόμπ ποὺ στεκόταν κοντὰ στὸν κύριό του ἄφησε μιά ἀναφώνηση τρόμου. Δυὸ τεράστια λεοπαρδάλεις εἶχαν φανῆ σὲ ἀπόσταση εἰκοσι περίπου μέτρων. ‘Ο Χένρυ ἐσημάδευε με τὸ ὄπλο του κι’ ἐπυροβόλησε. ‘Η μιά λεοπαρδάλις σωριάστηκε στὸ ἔδαφος ἐνῶ ἡ ἄλλη ἔφυγε με τεράστια πηδήματα.

‘Επὶ τρία ἡμερῶνυχτα κουρασμένοι, ξεσχισμένοι, πραγματικῶς ἀνθρώπινες σκιές, οἱ δύο σύντροφοι πάλαναν με τὶς λεοπαρδάλεις χωρὶς νὰ βροῦν οὔτε μιά ὥρα γιὰ νὰ ἀναπνεύσουν. ‘Ο Χένρυ

Φούρ ἦταν κατάκοπος καὶ τὰ τσιμπήματα τῶν δηλητηριωδῶν ἐντόμων τοῦ εἶχαν προκαλέσει φοβερὸ πυρετὸ. ‘Επὶ πλέον σὰ νὰ μὴ τοῦ ἔφθαναν ὅλα αὐτὰ τοῦ τελείωσαν τὰ φυσίγγια καὶ τὰ τρόφιμα ἀπὸ ἔδω καὶ εἰκοσιτέσσερες ὥρες.

Τὶ τὸν ἐνδιέφεραν τὰ διαμάντια ἀφ’ οὗ τὸν ἐγκατέλειπε ἡ ζωή; ‘Ο Φούρ θὰ ἔδινε τὸ πᾶν γιὰ νὰ βρῇ μιάς ὥρας ἀνάπαυση ἢ ἔστω κι’ ἕναν ἡσυχὸ θάνατο!

Τὴ χαρὰ τῆς τετάρτης ἡμέρας, ὁ Γιακόμπ, διέκρινε μιά καλύβα καὶ με χαρὰ ἀνέκφραστη εἶπε στὸν Χένρυ:

—Κύριε, θάρρος! Φθάσαμε σὲ μιά κατασκήνωση. Πρὶν νυχτώσει θὰ βροῦν σκόμαστε ἐκεῖ!

—‘Οχι, Γιακόμπ! Δὲν μπορῶ νὰ ἐξακολουθήσω πιά αὐτὴ τὴν περιπέτεια. Τελείωσε γιὰ μένα ἡ ζωή. Πήγαινε μόνος σου!

Καὶ σωριάστηκε κατὰ γῆς ἐνῶ ὁ νέγρος ἀφοῦ προσπάθησε νὰ τοῦ δώσῃ

θάρος, ἀπομακρύνθηκε γιὰ μιά στιγμή γιὰ νὰ τοῦ φέρῃ λίγο νερό.

‘Ενα ξαφνικὸ οὐρλιασμα ἔκανε τὸν Χένρυ νὰ τρομάξῃ. Μιά λεοπαρδάλις εἶχε ἐπιτεθῇ ἐναντίον τοῦ νέγρου.

‘Ο Φούρ ἄρπαξε τὸ ὄπλο του ποὺ εἶχε τὸ τελευταῖο φυσίγγιο κι’ ἐπυροβόλησε.

‘Ηταν ὅμως πολὺ ἔργα.

‘Ο πιστὸς Γιακόμπ, με τὸ στῆθος ξεσχισμένο ἦταν ξαπλωμένος κατὰ γῆς μέσα σὲ μιά λίμνη αἵματος.

—‘Ακολουθήστε αὐτὸν τὸν δρόμο, κύριε... ‘Αντίο πεθαίνω! μουρμούρισε ὁ δυστυχὴς κλείνοντας τὰ μάτια γιὰ πάντα.

‘Ενας δυνατὸς πόνος ἔπιασε τὸν Χένρυ γιὰ τὸν τραγικὸ θάνατο τοῦ πιστοῦ του φίλου... ‘Εσκαψε ἕναν λάκκο καὶ ἔθαψε τὸν νέγρο.

‘Υστερα, σερνόμενος σχεδὸν ἔφτασε ὡς τὴν κατασκήνωση, ἀλλὰ παρ’ ὅλη τὴ βοήθεια ποὺ τοῦ παρεσχέθη δὲν κατορθώθη νὰ συνέλθῃ.

‘Υστερα ἀπὸ δυὸ ὥρες ὁ Χένρυ Φούρ πέθανε καὶ μόλις ἐπρόφθασε νὰ πῇ τὸ μυστικὸ του.

Πολλοὶ ὕστερα ἀπ’ αὐτόν, ἀπειρηθήσαν νὰ φθάσουν στὴν «Κοιλιάδα τῶν ἀδαμάντων», ἀλλὰ μάταια.

‘Η ‘Αφρικὴ δὲν δίνει τοὺς θησαυροὺς της, οὔτε ἀκόμα ὅταν πέρνῃ ὡς ἀντίτιμο τὴ ζωὴ ἐκείνων ποὺ τρυπώνουν στὰ ἀνεξερεύνητα βάθη της.

Γ. ΓΚΑΣΠΑΡ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

‘Ενας μουσικὸς κριτικὸς ἠρώτησε μὴν ἡμέραν τὸν Ροσσίνι: —Ποῖος εἶναι, κατὰ τὴν γνώμη σας ὁ μεγαλύτερος μουσικός τοῦ κόσμου;

—‘Ο Μπετόβεν, ἀπήντησε ὁ Ροσσίνι.

—Καὶ ὁ Μότσαρτ, τί εἶναι;

—‘Ο Μότσαρτ εἶνε ὁ μόνος μουσικός.

Αισθηματικά

Τοὺς περισσότερους μῆνες τοῦ ἔτους καὶ τοικοῦσα στὸν ἔξοχό μας πύργο. ‘Ημουν εἰ-

κοσι ἑτῶν, γυναίκα πιά, κι’ ἡ μόνη μου εὐχαρίστηση ἦταν νὰ μαζεύω λουλούδια ἀπὸ τὸν κήπο. Ποιά γυναίκα τὰ μάζεψε ποτέ της χωρὶς νὰ νοιώσῃ τὴν καρδιά της νὰ φτερουγίσῃ σὰν χαρούμενο πουλί; Ποιὸ κορίτσι δὲν ξέρεי πῶς, κρατώντας στὰ χέρια του ὁμορφὰ λουλούδια, κρατᾷ τὴν φανερὴ τρυφερότητα καὶ τὴν κρυφὴ λαχτάρα τῆς ἀγάπης;

‘Ετσι κι’ ἐγώ, τὴ δροσάτη ἐκείνη μέρα τοῦ Μάη, περπατώντας ὁλομόναχη στὸ καισαράσινο δάσος καὶ κρατώντας στὰ δυὸ μου χέρια μὴν ἀγκαλιὰ μυρωμένα ἄγριο-λούλουδα, χαϊρόμενα ὡς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου, τὴν ἄνοιξι. Τὸ αἷμα χτυποῦσε γοργὰ στὶς φλέβες τοῦ νεανικοῦ μου κορμοῦ καὶ τὸ ξύπνημα τῆς Φύσεως, ὁ λόγός μου με μεθοῦσε...

Τότε... ἀκριβῶς τότε, συνάντησα ξαφνικὰ μπροστά μου ἕνα κουρελιάρη με χλωμό κι’ ἄγριο πρὸς ὄψωπο. Παρ’ ὅλο ὅμως τὸ ἔλεινὸ παρουσιαστικὸ του, εἶχε ἐπάνω του κάποια κρυφὴ χάρι.

Στάθηκε γιὰ μιά στιγμή, τρομαγμένη, εἶναι ἀλήθεια καὶ τὸν κύτταξα γρήγορα στὰ μάτια.

Τὸ βλέμμα του ὅμως με τάραξε παράξενα, χωρὶς κι’ ἐγὼ νὰ ξέρω γιατί. Φοβισμένη λοιπόν, τοῦ γύρισα τὶς πλάτες κι’ ἄρχισα ν’ ἀπομακρύνωμαι γυρίζοντας στὸν πύργο.

Αὐτὸς σὰν κάτι νὰ τὸν ἔσπρωχνε ἄρχισε νὰ με παρακολουθεῖ τὸ μονοπάτι, βουβὸς καὶ θλιμμένος.

Τότε ἕνας τρόμος ξαφνικὸς με κυρίεψε. Δὲν ἄφησα ὅμως νὰ φανῇ τίποτα κι’ οὔτε κὰν γύρισα τὸ κεφάλι μου πίσω. Περπατοῦσα με φαινομενικὴ ἀταραξία, ἐνῶ μέσα στὴ ψυχὴ μου ἐνοιοῦθα μὴ τρομερὴ ἀγωνία καὶ νόμιζα πῶς δὲν θὰ ξανάβλεπα πιά τὸ σπῆτι μου καὶ τοὺς δικούς μου.

Τέλος, ἔφτασα κάποτε στὴν αὐλὴ τοῦ πύργου λαχανιασμένη, σωστὸ ράκος ἀπὸ τὴν τρομάρα μου, χωρὶς εὐτυχῶς νὰ μοῦ συμβῇ τίποτα.

Δὲν εἶπα σὲ κανέναν οὔτε λέξη γιὰ τὴν περιπέτεια μου, γιατί τὸ βράδυ εἶχα μὴ ἔσπεριδα καὶ δὲν ἤθελα ν’ ἀνησυχῇσιν οἱ δικοί μου, χωρὶς λόγο.

Στὸ χορὸ μαζεύτηκε ὁ πιὸ ὁμορφὸ καὶ χαριτωμένο βρισκόταν ἀνάμεσα στὴ νεότητὴ τῆς γειτονικῆς πόλεως.

Μὲ δυσκολία δεχόμενος τοὺς καλεσμένους, με ἀφηρημάδα κυκλοφοροῦσα ἀνάμεσά τους καὶ τὰ ταραγμένα ἀκόμη νεύρα μου λίγο ἔλειψε πολλὲς φορές.

Πρῶτος καὶ μόνος εὐτυχῶς, ἐνοίωσε τὴν κακοκεφία μου, ὁ Πέτρος ντὲ Νελές, ἕνα ὁμορφὸ καὶ ὑψηλὸ παλληκάρι, ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας, με λεπτὴ κι’ εὐγενικὴ ψυχὴ.

‘Ηταν ὁ μόνος ποὺ μπορούσα καὶ συννενοῦμαι μαζί του κι’ ἐνοιωθα ἀληθινὴ εὐχαρίστηση στὴ συντροφιά του.

‘Ισως μάλιστα, ἂν ἦταν πιὸ τολμηρὸς, θὰ μοῦεἰχε πάρει ἀπὸ καιρὸ τὴν ὑπόσχεση τῆς αἰώνιας ἀγάπης μου.

Μὲ πλησίασε σιγαλὰ, με τρόπο, κυττάζοντάς με τρυφερά καὶ με ἀνῆσυχὸ ἐνδιαφέρον.

Κατάλαβα τὸν σκοπὸ του, μὰ δὲν ἤθελα ἐκείνη τὴν ὥρα, οὔτε σ’ αὐτὸν ἀκόμα νὰ ξεσκεπάσω τὴ ψυχὴ μου, καὶ τὸν διέκοψα κάπως ἀπτόμα. ‘Ετσι ὥστε δυσχερῆστηκε κι’ ἔφυγε νοήρις. ‘Εκλαψα μέσα μου γι’ αὐτὸ, μὰ ἦταν πλέον ἄργα.

‘Ενοίωσα πραγματικὴ ἀνακούφιση ὅταν ἔμεινα μόνη, ἀργότερα, σὸ δωμάτιό μου.

Στρυφογύριζα ἀνῆσυχη στὸ κρεβάτι μου καὶ κάθε λίγο κρυφοκύτταζα ἀπὸ τὴ κουρτίνα τοῦ παραθύρου στὸν κήπο.

Κάτω ἀπλωνόταν σὰν ὄνειρο, ὁ ἀνθοστόλιστος κήπος λουσμῆνος σὸ ἀσμένιο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

Γαλήνη ἀπέραντη πλημμύριζε τὴν ψυχὴ μου καθὼς κύτταζα αὐτὸ τὸ θαυμάσιο ὄσμο καὶ ξεχνούσα τὸν τρόπο ποὺ εἶχα νοιώσει στὸ δάσος.

Μὰ νὰ! Κάτι ποὺ εἶδα ἐκεῖ κάτω, κοντὰ στὸν φράχτη τοῦ κήπου με νέκρωσε ἀπὸ φόβο.

‘Η καρδιά μου χτυποῦσε δυνατὰ, ἐνῶ τ’ αὐτιά μου βούιζαν κι’ ἕνας κόμπος μοῦσφιγγε τὸ λαιμό.

Μιὰ νύχτα ἀγάπης

Διηγήματα

Τρεχάτη πήδησα στὸ κρεβάτι καὶ χώθηκα κάτω ἀπὸ τὶς κουβέρτες μου. Τὶ νᾶκανε ἄραγε ἐκεῖ

κάτω ἐκεῖνος ὁ κουρελιάρης; Τὶ ἤθελε ἀπὸ μένα, κι’ ἀψηφόντας τὰ πελώρια λυκόσκυλλα τοῦ πύργου τρυγύριζε, περασμένα μεσάνυχτα τώρα, κοντὰ μου;

Σὲ τί ἀπραγματοποίητα ἀλλὰ κι’ εὐγενικὰ ὄνειρα τὸν εἶχε ῥίξει τάχα ἡ ματιά μου ἢ προῶν, μιά ματιά παράξενη συμπαθείας ποὺ με εἶχε ταράξει κι’ ἔμεινα τὴν ἴδια;

‘Η περιέργειά μου ἦτα· τόση, ὥστε στὸ τέλος δὲν κρατήθηκα πιά. Τυλίχτηκα σ’ ἕνα μεγάλο σάλι καὶ κατεβαίνοντας σὰν ὑπνωτισμένη τὶς σκάλες, βρέθηκα στὸν κήπο!

‘Ακόμη δὲν εἶχε χαράξει καὶ τὸ κρῖο τρυποῦσε τὰ κόκκαλά μου. ‘Αν μ’ ἐρωτοῦσε κανένας ἐκείνη τὴ στιγμή τί ἦταν αὐτὸ ποὺ κανα, δὲν θάξερὰ τί ν’ ἀπαντήσω.

Οἷκτος, μυστικοπάθεια, τόλμη, σύγχυση, ὅλ’ σὺτὰ μαζί, μπερδεμένα καὶ ἀνεξήγητα, μ’ ἐσπρωχναν στὸ τρελλὸ ἐκεῖνο διάβημά μου.

Μόλις ὁ ἀλήτης με εἶδε ἀποτραβήχτηκε.

Τότε ἕνα πείσμα δυνατό, πείσμα γυναικῆς με κυρίεψε καὶ με σταθερὸ βῆμα τράβηξα καταπάνω του. Αὐτὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ μ’ ἀποφεύγει ἀλλὰ ἐγὼ ἐξακολουθοῦσα νὰ τὸν κυνηγᾷ!

Τὰ πιὸ ἀντίθετα συναισθήματα ξεγύρῳσαν στὴν ψυχὴ μου ἐκείνη τὴν ὥρα.

‘Η τόλμη κι’ ὁ τρόμος, ἡ ντροπὴ κι’ ἡ περιέργεια.

Εἶχα ἐπιδιώξει κι’ ἐπεδίωκα ἀκόμα ἐπίμονα τὴ συνάντησή του, καὶ μολταῦτα ἀνατριχίαιζα προκαταβολικῶς με τὴν ἰδέα τῆς πραγματοποιήσεώς της.

Λαχταροῦσα ν’ ἀκούσω τὴ φωνὴ τοῦ μυστηριώδους αὐτοῦ ἀλήτη, μὰ κι’ ἐνοίωθα ἀπὸ τώρα νὰ με παραλύῃ ἡ τρομάρα ποὺ θάπερνα μόλις θάφτανε στ’ αὐτιά μου.

Τὸ ἀλλόκοτο κυνηγητὸ κράτησε περίπου μισὴ ὥρα.

Αὐτὸς γλιστροῦσε ἀθόρυβα σὰν στοιχειό, στὰ μονοπάτια, κι’ ἐγὼ ὑπνωτισμένη ἔτρεχα ἔσπρωχον τὸν νὰ τὸν προλάβω.

‘Εξαφνα, ὁ ἀλήτης σταμάτησε ἀπτόμα καὶ με τὴ φόρα ποὺ εἶχα ἔπεσα στὴν ἀγκαλιά του.

Μουγγρητὸ ἀγωνίας καὶ πόνου ξεφύγε ἀπὸ τὸ στήθος μου.

Πρόλαβα καὶ φώναξα ἐκείνη τὴ στιγμή ἕνα ὄνομα ποὺ μονάχο του ἀνέβηκε ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ψυχῆς μου στὰ χεῖλιά μου: «Πέτρο μου!»

Καὶ λιποθύμησα.

Σὰν ὄνειρο ἐνοίωσα νὰ χύνουν στὸ πρό-

σώπό μου ὁλόδροσο νερό. ‘Αναστέναξα βαθεῖα κι’ ἄνοιξα τὰ μάτια καὶ κύτταξα γύρω μου.

—Θεέ μου! ξεφώνησα πάλι με τρομάρα.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ἔμεινα κατάπληκτη καί... εὐτυχισμένη.

‘Ο ἀλήτης με κρατοῦσε ἀκόμη στὴ δυνατὴ ἀγκαλιά του.

Μ’ ἂν τὰ ρούχα του ἦσαν κουρελιάρικα τὸ πρόσωπό του, τὸ σκυμμένο μ’ ἀγωνία ἀπὸ πᾶν μου τόσην ὥρα, ἦταν τοῦ... Πέτρου!

Ναὶ τοῦ Πέτρου ντὲ Νελές, ποὺ εἶχα μιλήσει ἀπτόμα τὸ βράδυ στὸ χορὸ.

Στὰ γλῶσσά του μάτια ἡ ἴδια, [ἡ παντοτεινὴ ἐκείνη ἐκφραση τῆς λατρείας του γιὰ μένα, ἔλαμπε καὶ τώρα, πρὸς βαθεῖα, πρὸς ἀπειρή κι’ ἡ φωνὴ του τρυφερὴ σὰν χὰδι βαλσάμωνε τὴ ψυχὴ μου].

—Μαργαρίτα... Γλυκεῖά μου. Μ’ ἔκανες νὰ ὑποφέρω σκληρὰ αὐτὲς τὶς ἡμέρες. Διάβαζα με πόνο τὴν ἀδιαφορία στοῦ πρόσωπό σου... Θέλησα νὰ διαπιστώσω ἂν μ’ ἀγαποῦσες καὶ νύτθηκα ἀλήτης... ‘Οταν ἄκουσα πρὸ ὀλίγου τὸν ὄνομά μου, τὴ στιγμή ποὺ λιποθύμησες, τότε ἐπείσθηκα πῶς μ’ ἀγαπᾷς.

—Ναὶ σ’ ἀγαπᾷ! τοῦ εἶπα.

Δόσαμε τὸ πρῶτο φιλὶ ποὺ ἦταν ὁ πρόλογος τῶν ἀρραβάνων μας.

ZAN ROSEN—ZEN

Είχε μαζευτεί πολύς κόσμος εκείνη την ημέρα μπροστά στο σπίτι ενός πλουσιού της πόλεως Τάμπλ. Ήταν η ώρα που κάθε θόρυβος παύει και οι εργάτες βγαίνουν από τα εργοστάσια για τη μεσημβρινή διακοπή των.

Οι περιέργοι δεν έλειπαν κι' άρχισαν να εκφράζουν τις γνώμες των.

Επρόκειτο για μιὰ μυστηριώδη αυτοκτονία ή οποία κυριολεκτικά είχε αναστατώσει την αστυνομία.

Κατά την διάρκεια της νύχτας οι ένοικοι του δευτέρου πατώματος είχαν ακούσει έναν περίεργο θόρυβο μέσα στο δωμάτιο, το οποίο μαζί με μιὰ κουζίνα κι' ένα μπάνιο, αποτελούσε το διαμέρισμα όπου κατοικούσε ο κ. Μενιβάλ. Μιά φωνή δυνατή και διαπεραστική ξύπνησε τους γείτονες, οι οποίοι όμως δεν άκουσαν κανένα άλλον θόρυβο.

Το πρωί, ή θυρωρός δεν ήθελε ν' ανέβη στο διαμέρισμα του Μενιβάλ, αλλά, κατόπιν της επιμονής των ενοίκων και των γειτόνων απέφασε να χτυπήσει την πόρτα του.

Αλλά έπειδή δεν απήντησε κανείς, είδοποίησε άμέσως την αστυνομία.

Όταν διέρρηξαν την πόρτα οι αστυνομικοί, ο έπιθεωρητής μπήκε μέσα για νά κάνει την έρευνά του. Βρήκε τον Μενιβάλ ξαπλωμένο στο κρεβάτι του με τόν λαιμό αίμωφορτο και κοιμμένον. Κοντά του, επάνω σ' ένα τραπέζακι βρισκόταν ένα ξυράφι που το κρατούσε ακόμη το τεντωμένο χέρι του.

—Αυτοκτονία! φώναξε ο έπιθεωρητής.

Ένας από τους αστυνομικούς απήντησε ύστερα από μερικά δευτερόλεπτα.

—Εγκλημα!

Ο έπιθεωρητής έρριξε μιὰ ματιά στον ύποδεέστερό του και τού ειπε.

—Απορώ, Γκερνιέ, πώς ένας αστυνομικός σαν και σένα, έκανε μιὰ τέτοια σκέψη. Δεν παρατηρήσατε λοιπόν καθόλου το δωμάτιο;

Ο αστυνομικός απήντησε:

—Το παρατήρησα πολύ καλά, κύριε έπιθεωρητά, κι' επίμενω πώς βρισκόμεθα πρό ενός εγκλήματος.

Ο έπιθεωρητής απήντησε:

—Η πόρτα ήταν κλειδωμένη από μέσα. Τα παράθυρα, καθώς σ' έδειξα, ήταν κλειστά. Από πού βγήκε λοιπόν ο δολοφόνος;

Ο κ. Γκερνιέ επανέλαβε:

—Δεν τ' ξέρω ακόμη, αλλά σκέπτομαι ότι ποτέ ένας άνθρωπος σαν τ'ό θύμα που έχουμε μπροστά μας δεν θ'ά μπορούσε, δεν θ'ά είχε τ'ό θάρρος ν' αυτοκτονήσει. Ασφαλώς λοιπόν θ'ά υπάρχει ο έγκληματίας.

Ο έπιθεωρητής είχε ιδιαίτεran εκτίμηση στον Γκερνιέ και πολλές φορές που συνειργάσθη μαζί του είχε διαπισώσει την εξυπνάδα και την επιδεξιότητά του και γι' αυτό σκέφθηκε πώς μπορούσε ν'ά έχη δίκιο.

Ο Μενιβάλ υπήρχε πιθανότης ν'ά είχε δολοφονηθή. Ο έπιθεωρητής κι' ο Γκερνιέ αναζήτησαν μέσα στο δωμάτιο ύποπτα ίχνη, αλλά δεν ανέκλυσαν τίποτα.

Ο ανακριτής Μπονκασόν, που έκανε αυτοψία στον τόπον του εγκλήματος ειπε.

—Αν υπάρχει ένας που μπορεί ν'ά διαλευκάνη αυτό τ'ό εγκλημα, είναι ο ντετεκτίβ Λαγκλάν.

Ο Γκερνιέ απήντησε:

—Θέλετε ν'ά τού τηλεφωνήσουμε, κύριε ανακριτά;

Ο κ. Μπονκασόν έκανε ένα καταφατικό νεύμα και βεβίσησε σ'ε σκέψεις. Ο έπιθεωρητής και ο Γκερνιέ σκέφθηκαν πώς έπρεπε ν'ά αποσυρθούν. Ένοιωθαν πώς ήταν άνικανοί ν'ά λύσουν τ'ό αίνιγμα κι' αναρωτιόνταν πώς ήταν δυνατόν ν'ά διαφωτίση κανείς αυτή τή σκοτεινή ύπόθεση.

Ο κ. Μπονκασόν, περιμένοντας τόν ντετεκτίβ Λαγκλάν που είχε καλέσει, ήσυχαιετο με τ'ό ν'ά παρατηρή προσεκτικά όλα τ'ά αντικείμενα που βρισκόταν μέσα στο δωμάτιο. Κάτι τ'ό έκανε έντ'όψη. Πουθενά δεν βρήκε χορτιά

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗ-

ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ Η

πού ν'ά είχαν σχέση με τ'ό θύμα.

Αυτή ή παρατήρησις τόν έκανε ν'ά ύποψιασθή. Κάθησε σ'ε μιὰ πολυθρόνα και σκεφτόταν.

Μιά φωνή τόν έκανε ν'ά βγί από τή σκέψη του.

—Σας εύχαριστώ κ. Μπονκασόν, ειπε ο Λαγκλάν, που με καλέσατε για ένα εγκλημα τόσο σκοτεινό. Πριν ανέβω επάνω σκέφτηκα ν'ά συναντήσω τήν θυρωρό κι' έμαθα απ'αυτήν πώς τ'ό θύμα ήταν ένας πολύ περίεργος άνθρωπος. Δεν είχε καμιά σχέση με φίλους, ζούσε μόνος του κι' έμενε δολέκληρες εβδομάδες χωρίς ν'ά φαίνεται. Είχε παρακαλέσει επίσης τήν θυρωρό ν'ά μην ένδιε φερθή ποτέ γι' αυτόν και για τίποτε που τόν άφορούσε.

Ο κ. Μπονκασόν απήντησε:

—Τ'ά ξέρω όλα αυτά, κ. Λαγκλάν.

—Από τις πρώτες λέξεις της θυρωρού για τόν χαρακτήρα του θύματος κατάλαβα πώς δεν μπορούσε ν'ά με πληροφόρηση όπως ήθελα και γι' αυτό έτηλεφώνησα στο Δημαρχείο κι' έμαθα πώς ο Μενιβάλ δεν φερόταν έγγεγραμμένος στα μητρώα.

Ο ντετεκτίβ εξέτασε έπειτα τ'ό θύμα με προσοχή κι' ύστερα ειπε στον ανακριτή:

—Αυτός ο Μενιβάλ φαίνεται σαν άνθρωπος που άνηκε στην άριστοκρατία. Τ'ό πρόσωπό του δείχνει πώς έχρησιμοποιοϋσε αρκετά είδη τουαλέττας ένω μέσα στο δωμάτιο δεν υπήρχε παρά μόνον ένα κομμάτι σαποϋνι και μιὰ πετσέτα. Συμπέρασμα: Ο Μενιβάλ δεν έρχόταν σ' αυτό τ'ό διαμέρισμα παρά μόνον για έναν ώρισμένον σκοπό. Ίσως για ν'ά κατασκοπεύση κανέναν ή ν'ά δεχθή επισκέψεις που δεν ήθελε ν'ά γνωσθούν.

—Μ'ά δεν δεχόταν ποτέ κανέναν!

—Θυμάσαι, επανέλαβε ο Λαγκλάν. Αυτό μ'ας διευκολύνει τις έρευνές μας. Α κατορθώσουμε ν'ά ανακαλύψουμε τήν πραγματική ταυτότητα του Μενιβάλ και θ'ά μάθουμε τι έρχόταν ν'ά κάνει σ' αυτό τ'ό σπίτι.

Λίγες στιγμές αργότερα ο κ. Λαγκλάν έφερε στον κ.

Μπονκασόν ένα κιβωτίδιο γεμάτο από χρήσιμα είδη που ήταν μέσα στη κουζίνα.

—Βρ'κα αυτό τ'ό αντικείμενο, ειπε, αλλά νομίζω πώς δεν έχει σημασία. Έν τούτοις όμως πώς είναι δυνατόν ν'ά υπάρχει ένα τέτοιο πράγμα. Τ'ό εξέτάσατε κ. Μπονκασόν;

Βρήκα επίσης αρκετά αντικείμενα και αρκετά εργαλεία από εκείνα που μεταχειρίζονται οι διαρρηκται καθώς και μιὰ λυχνία δρυγόνου κι' ακόμη ένα ζευγάρι παντούφλες.

—Και τι συμπεραίνετε κ. Λαγκλάν απ' όλα αυτά;

—Συμπεραίνω πώς ο Μενιβάλ έχρησιμοποιοϋσε τις παντούφλες για ν'ά περπατή επάνω στις στέγες και τ'ά αντικείμενα και τ'ά εργαλεία για ν'ά κλέβη χρηματοκιβώτια που βρισκόταν όχι και τόσο μακριά απ' έδω.

—Αν έτσι είναι, παρατήρησε

ο ανακριτής, τότε πρόκειται περί εγκλήματος.

Ο κ. Λαγκλάν εξακολούθησε:

—Σας ζητώ συγγνώμη. Νομίζω πώς τ'ό άτομο τ'ό όπο ου τ'ά συμφέροντα ήταν ένόντια μ' εκείνα του Μενιβάλ θ'ά σκέφτηκε ν'ά εξαφανίση τόν άνθρωπο που είχε ως αντίπαλον.

Αυτός, σφαλώς, θ'ά έσκηνοθέτησε αυτά που βρήκαμε μέσα στο δωμάτιο. Βλέπετε τ'ό τραύμα του λαιμού που έγινε από χέρι σταθερό;

Ο Μενιβάλ θ'ά βρέθηκε πρό δολοφόνου κρυμμένου ο όποιος τόν χτύπησε ξαφνικά. Δεν έσημειώθη καμιά πάλη γιατί τ'ό θύμα δεν θ'ά πρόφθασε ν'ά κάνει τήν παραμικρή κί-

ΜΑΤΑ ΥΠΟ Α. ΠΕΡΙΝΟ

ΕΓΚΛΗΜΑ

νηση. Έξ άλλου υπάρχουν ίχνη αίματος στη πόρτα της κουζίνας. Ο δολοφόνος τ'ά έπλυνε αλλά αυτά φαίνονται ακόμη.

Μετά τ'ό εγκλημα ο δολοφόνος θ'ά απομακρύνθηκε... «άφοϋ πρώτα έκλεισε τήν πόρτα από μέ σ'αί».

—Διάβολε! ξεφώνησε ο Μπονκασόν γελώντας. Για πρώτη φορά στη σταδιοδρομία μου, βρίσκομαι μπροστά σ'ε μιὰ τέτοια ύπόθεση.

Ο κ. Λαγκλάν ώδήγησε τόν ανακριτή στην κουζίνα και τού έδειξε τ'ό κλειστό της παράθυρο. Ύστερα έσπρώξε έλαφρά τ'ό σιδερένιο ρουλό του και τ'ό σήκωσε εύκολάτα.

Ο ανακριτής σάσισε. Ο Λαγκλάν πήδησε στη στέγη που υπήρχε κοντά στο παράθυρο. Ο ανακριτής δεν τόν ακολούθησε κι' έμεινε στη κουζίνα για ν'ά βεβαιωθή για τις ανακαλύψεις του Λαγκλάν και ν'ά τις συνδυάση.

Ο τελευταίος έψαχνε ν'ά βρ'η επάνω στη στέγη ίχνη πελμάτων. Πράγματι μερικά τέτοια άποτυπώματα άπεμακρύνοντο προς τήν άκρη της στέγης προς τ'ό κενό.

Κοντά στο χτήσιο υπήρχε μιὰ τζαμαρία εργοστασίου.

Ο Λαγκλάν έσκυψε κι' άμέσως άφ'ηκε ν'ά ζωγραφιστή σ'ά χείλη του ένα χαμόγελο. Στ'ό μήκος τού τοίχου υπήρχαν σίδερα που έσχηματίζαν μιὰ σκάλα. Χωρίς ν'ά διστάση ούτε ένα δευτερόλεπτο ο κ. Λαγκλάν άρχισε ν'ά κατεβαίνει από τ'ά σίδερα τού τοίχου. Συγχρόνως αναρωτιόταν πού θ'ά κατέληγε αυτή ή περιπέτεια τού, άφ'ού δεν έβλεπε κανένα φωτεινό σημείο στο μυστηριώδες άνοιγμα.

Όταν έφτασε στη στέγη τού εργοστασίου, ειπε πώς εκεί υπήρχε ένα μονοπάτι στην άκρη τού τοίχου. Τ'ό ακολούθησε περπατώντος σκυφτά και ζητώντας ίχνη. Για μιὰ στιγμή τού φάνηκε πώς κάποιος τόν παρακολουθούσε πίσω του και γι' αυτό, χωρίς ν'ά γυρίση κ'αν, έβγαλε από τήν τσέπη του έναν καθρέπτη και παρατήρησε.

Σ'ε απόσταση δέκα μέτρων απ'έκει ένας άνθρωπος πούχ' ανέβη από μιὰ σιδερένια σκάλα τόν παρατηρούσε με προσοχή. Ο Λαγκλάν, έδιάβασε στο πρόσωπο τού άγνώστου τήν άγωνία και τήν προσοχή του ν'ά μή χάση ούτε τήν παραμικρή δική του κίνηση.

Ο αστυνομικός τότε φώναξε.

—Δεν βρίσκω τίποτε! Κάναμε λάθος. Έπιστρέφω άμέσως.

Ξανάκανε τόν επικίνδυνο δρόμο που είχε διατρέξει.

Ο κ. Μπονκασόν άνυπομονούσε. Όταν ειπε τόν Λαγκλάν ρώτησε:

—Από πού έρχεσθε;

Ο κ. Λαγκλάν τού διηγήθη τι είχε ανακαλύψη.

Επ'ήκει μαζί τους δυό αστυνομικούς, κατέβηκαν στο θυρωρείο κι' έπληροφορήσαν από τήν θυρωρό ότι τ'ό πλησίον εργοστάσιο από μηνών άνηκε σ'ε κάποιον ιδιόρρυθμον άνθρωπο ό όματι Όλιβέιρα.

Πέντε λεπτά αργότερα παρουσιάστηκαν στον διευθυντή τού εργοστασίου.

Ο κ. Όλιβέιρα τούς έδέχθη στο γραφείο του με κ'ανέτοιαν άνησυχία. Ο Λαγκλάν άνεγνώρισε άμέσως τόν άνθρωπο που τόν παρακολουθούσε και παίρνοντας ένα έπιτακτικό ύφους, τού ειπε:

—Κύριε, σ'ας συλλαμβάνομε.

—Μ'ε συλλαμβάνετε; μουρμούρισε ο διευθυντής. Τι έκανα;

Ο έπιθεωρητής εύρισκε πώς ο συνεργάτης του δεν είχε τ'ό δικαίωμα ν'ά μιλήση κατ' αυτόν τόν τρόπον, και γι' αυτό τ'ό δοκίμασε ν'ά επέμβη.

—Είναι περιττόν έν' άρνηθήτε, επανέλαβε ο Λαγκλάν με ύφος έπιτακτικό.

Έχουμε όλες τις άποδείξεις σ'ά χέρια μας. Τ'ό σχέδιό σας ήταν καλώς προετοιμασμένο, αλλά δεν επέτυχε.

Ο κ. Όλιβέιρα δεν απήντησε αλλά για μιὰ στιγμή τράβηξε τ'ό περιστροφό από τ'ό συρτάρι του κι' άπειπειράθη ν' αυτοκτονήση. Ο Λαγκλάν όμως τόν πρόλαβε κι' ή σφαίρα σφηνώθηκε στον τοίχο.

Ο διευθυντής δέχθηκε σ'ά χέρια του ένα γερό χτύπημα

πού τόν έκανε ν'ά άφήση ν'ά πέση τ'ό πιστόλι επάνω στο γραφείο. Τήν ίδια στιγμή ένας αστυνομικός τού πέρασε τις χειροπέδες.

Ο Λαγκλάν τον έρώτησε.

—Γιατί εγκληματίσες;

Ο άνθρωπος ώμολόγησε. Ο Μενιβάλ ήταν άδελφός του. Τού είχε πάρει τήν περιουσία που είχαν στο Μεξικό και είχε βρ'η καταφύγιο σ'ό Παρίσι.

Επειτα τόν ακολούθησε στην Εύρώπη και παρ'όλο που είχε αλλάξει τ'όνομά του, τέν άνεκάλυψε τ'ό Νόκιας τ'ό διαμέρισμα εκείνο κοντά στο εργοστάσιο για ν'ά διαρρήξη τ'ό χρηματοκιβώτιό του κατά τήν νύκτα και ν'ά πάρη, έκτός από τ'ά χρήματα και διάφορα οικογενειακά ντοκουμέντα για ν'άποκτήση και δικαιώματα μεγαλύτερα.

Ο Όλιβέιρα που είχε ανακαλύψει τ'ό σχέδιό του αυτό κατά τήν κρύφτηκε στο δωμάτιό τού άδελφού του και τόν έσκότωσε με μιὰ ξυραφία.

Λίγες μέρες ενωρίτερα είχε προετοιμάση τόν δρόμο της φυγής του από τ'ό παράθυρο της κουζίνας για ν'ά μην άφιση ίχνη, και ν'ά νομισθή ή δολοφονία ως αυτοκτονία.

Μίαν εβδομάδα αργότερα, ο Όλιβέιρα κατώρθωσε ν'ά αυτοκτονήση με δηλητήριο μέσα στη φυλάκή του.

ΑΛΦΡΕΔ ΠΕΡΙΝΟ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΝΤΑΣ

Επιτυχής εξέταση των περιέργων τροφών που τρώνε τ'ά διάφορα ζώα—ιδίως της σούγκλας και των τροπικών κλιμάτων—μπορεί ν'ά γίνει σ'έναν ζωολογικό κήπο. Στ'ό ζωολογικό κήπο τού Λονδίνου π'χ. που είναι ο μεγαλύτερος και ο πλουσιώτερος.

Και πρώτα—πρώτα θ'ά έπληγ'η κανείς αν μάθη ότι οι τροφοδότες εκεί χρειάζονται άπαραιτήτως 728 λίβρες άποξηραμμένες μυίγες κάθε χρόνο. Οι σπάνιες αυτές μυίγες εισάγονται από τ'ό Μεξικό και πληρώνονται ακριβώτατα στους άποστολείς των.

Επίσης μι'ά άλλη σπανία τροφή είναι οι κορέοι τού νεροϋ, οι «δάφνιες» όπως ονομάζονται. Έκατομμύρια απ'αυτά τ'ά μικροσκοπικά ζωύφια χρειάζονται για ν'ά τρ'αφούν όρισμένα ζώα, έντομα και ψάρια στον ζωολογικό κήπο και τ'ό Βασιλικό ένυδρείο. Η εξεύρεση αυτής της κήπου τροφής είναι δυσκολωτάτη και οι προμηθευτάι περιέργης τροφής είναι δυσκολωτάτη και οι προμηθευτάι εισπράττουν μεγάλα ποσά δακίς έχουν ν'ά διαθέσουν ένα τέτοιο έμπόρευμα.

...Σ' ΑΓΑΠΟΥΣΑ!...

Τὸ ὑπερωκεάνιο «Ὠκεανὸς» ἀφῆκε τὸν λιμένα τῆς Νέας Ὑόρκης ἔχοντας μετὰ τῶν ἐπιβατῶν του, τὰ πιὸ γνωστὰ ὀνόματα τῆς βιομηχανίας καὶ τῆς ἀριστοκρατίας.

Μεταξὺ αὐτῶν, ὑπῆρχε καὶ ὁ δημοσιογράφος Ντόνυ Μόρ, ὁ ὁποῖος ἔκαμε τὸ ταξίδι τοῦ μελῆτος μὲ μιὰ ἀπὸ τῆς διασημότερας μπαλλαρῖνες τοῦ «Ἐσπεράλ» τοῦ Μπροντουαίη, δεσποινίδα Λίλα Ἀννερ, ποὺ πρὸ εἴκοσι τεσσάρων ὥρων εἶχε γίνει κυρία του.

Ἡ νεαρά κυρία Μόρ, ἀκουμπισμένη στὸ κιγκλίδωμα τοῦ καταστρώματος κυτοῦσε τὴ θάλασσα ποὺ κοκκίνιζε ἀπὸ τὴ δύση τοῦ ἡλίου καὶ σκεφτόταν τῆς εὐτυχισμένες ἡμέρες ποὺ τὴν περίμεναν κοντὰ στὸν ἀγαπημένο της. Τὸν ἀγαποῦσε. Καὶ γιὰ μιὰ στιγμή ἡ ὁμορφὴ Λίλα ἔνοιωσε τὴν ἐπιθυμία νὰ τρέξη καὶ ν' ἀγκαλιάσῃ τὸν Ντόνυ, ποὺ γραφεῖ ἐκείνη τὴν ὥρα ἕνα του ἄρθρο.

Κατέβηκε κι' ἀνοίξε τὴν πόρτα τῆς καμπίνας του. Ὁ ἄνδρας τῆς δὲν ἦταν ἐκεῖ. Ἐπῆλθε στὸ γραφεῖα του ὑπῆρχε ἕνα φύλλο χαρτί ὅπου ἦταν γραμμένες λίγες λέξεις.

Τὸ ὑπόλοιπο μέρος ἦταν λερωμένο μὲ κόκκινους λεκέδες: Αἱμα! Μιὰ καρέκλα βρισκόταν ἀναποδογυρισμένη στὸ πάτωμα.

Ἡ Λίλα Μόρ, ἄρρηξε μιὲ δυνατὴ κραυγὴ κι' ἔτρεξε πρὸς τὴν ἔξοδο γιὰ νὰ φωνάξῃ βοήθεια. Κάτι τὸ τραγικὸ εἶχε συμβῇ ἴσως ὁ Ντόνυ νὰ δολοφονήθηκε.

Τὴ στιγμή ὅμως ποὺ ἐπρόκειτο νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν καμπίνα, ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ ἕνας κομποντυμένος νέος παρουσιάστηκε στὸ κατώφλι της.

Ὁ ἄνθρωπος ἔλεια τὴν πόρτα πίσω του λέγοντας:

—Ἡσυχάστε, κυρία. Δὲν συνέβη τίποτε στὸν σύζυγό σας.

Χαμογέλασε καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα μπιλιέτο:

—Διαβάστε.

Ἡ Λίλα ἀνεγνώρισε τὸ γραφικὸ χαρακτῆρα τοῦ συζύγου της καὶ διάβασε μὲ μεγάλη συγκίνηση: «Μὴν ἀνησυχῆς γιὰ μένα καὶ μὴ ρωτῆς κανέναν. Ὑπάκουσε σ' ὅτι σοὶ πῇ ὁ ἄνθρωπος ποὺ σοὶ παρέδωσε τὸ μπιλιέτο. Μείνε ἀπολύτως ἡσυχῇ. Ὁ Ντόνυ σου.»

Ἡ νέα κύτταξε τὸν ἄνθρωπο ποὺ στεκόταν μπροστά της:

—Ποῦ εἶναι ὁ σύζυγός μου; φώναξε. Ποῦ εἶναι ὁ Ντόνυ;

Ὁ νέος τὴν πλησίασε καὶ τῆς πῆρε τὸ ἕνα χέρι.

—Μὴν ρωτᾶτε, κυρία, ἀλλ' ἀκοῦστέ με.

Τῆς εἶπε νὰ καθῇ στὸ ντιβάνι κοντὰ του.

—Σ' αὐτὸ τὸ πλοῖο —προσέθεσε— δὲν ὑπάρχει κανεὶς ποὺ νὰ γνωρίζῃ προσωπικῶς τὸν δημοσιογράφον Ντόνυ Μόρ. Γιὰ κάποιον ἱστορίαν ποὺ δὲν ἔχω καιρὸ νὰ σᾶς διηγηθῶ τώρα, πρέπει νὰ προσποιηθῇτε ὅτι εἶμαι ἐκεῖνος.

Γιὰ ὅλους, θὰ εἶμαι ὁ σύζυγός σας, ὁ δημοσιογράφος Ντόνυ Μόρ. Προσέξατε προκεῖται γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ συζύγου σας!

Ἡ Λίλα τὸν κύτταξε μὲ κάποια ἐμφύβωλα. Ἀλλὰ τὰ μάτια τοῦ νέου ἦσαν τόσο καθ' ὥρην καὶ ἡ φωνὴ του τόσο εὐλικρινὴς ὥστε τὸν ἐμπιστεύθηκε. Καὶ μὲ τὰ δακρυατὰ μάτια τοῦ εἶπε:

—Θὰ κάνω ὅτι θελήσετε...

Καὶ ἔτσι ἄρχισε τὸ πιὸ παράξενο καὶ πιὸ δραματικὸ γαμήλιο ταξίδι.

Ἡ Λίλα παρουσιάστηκε μὲ τὸν περίεργον ἐκεῖνον νέον ποὺ οὐτὲν καν τὸ ὄνομά του ἔφερε· κι' ἔπαιξε τὸ ρόλο τῆς εὐχισμένης συζύγου, ἐνῶ ἡ καρδιά της ἀγωνιοῦσε ἀπὸ τὴν ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἔξοδό της.

Ὁ νέος μὲ ἡρεμὴ φωνὴ ἀπήντησε.

—Ὁ νέος μὲ ἡρεμὴ φωνὴ ἀπήντησε.

—Ὁ νέος μὲ ἡρεμὴ φωνὴ ἀπήντησε.

—Ὁ νέος μὲ ἡρεμὴ φωνὴ ἀπήντησε.

—Ὁ νέος μὲ ἡρεμὴ φωνὴ ἀπήντησε.

—Ὁ νέος μὲ ἡρεμὴ φωνὴ ἀπήντησε.

—Ὁ νέος μὲ ἡρεμὴ φωνὴ ἀπήντησε.

Τὸ πρῶτο βράδυ ἡ Λίλα δὲν ἔφερε τί νὰ κάνῃ καὶ ρώτησε κοκκινίζοντας τὸν μυστηριώδη νέον.

—Καὶ τώρα; Θὰ μένεται κοντὰ μου κι' αὐτὴν τὴ νύχτα;

Ὁ νέος χαμογέλασε.

—Ναί, θὰ μένω ἐδῶ... καὶ τὴν κύτταξε στὰ μάτια μὲ κάποια συγκίνηση Μὴν φοβάσθε καὶ πηγαίνετε νὰ κοιμηθῆτε ἡσυχῇ. Εγὼ θὰ κοιμηθῶ σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Ἐξάπλωσε σὲ μιὰ σέζ—λόγκ καὶ τράβηξε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα πιστόλι.

—Ἀκοῦστε, δι.τι καὶ ἂν συμβῇ ἀπόψε τὴ νύχτα, τῆς εἶπε μὴ φωνέξετε...

Ἡ Λίλα τὸν πλησίασε. Ἡ μυστηριώδης ἐξαφάνιση τοῦ συζύγου της τὴν εἶχε κάνει σὸν τρελλή. Θὰ ἤθελε νὰ τοῦ ὑποβάλλῃ χίλιες δυὸ ἐρωτήσεις γιὰ νὰ μάθῃ, ἀλλὰ ὁ νέος τὴν ἐπρόλαβε λέγοντάς της:

—Μὴν ρωτᾶτε τίποτα.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ καμαρότος ἀνοίξε τὴν πόρτα τῆς καμπίνης καὶ τοὺς βρῆκε καὶ τοὺς δυὸ δεμένους καὶ φιμωμένους στὸ πάτωμα.

Ἡ καμπίνα ἦταν ἄνω κάτω, ὅλα τὰ συτάρια ἀνοικτὰ, τὰ χαλιά συρμένα στὶς ἄκρες καὶ τὰ καθίσματα ἀναποδογυρισμένα.

Μόλις ἐλευθερώθη ὁ ψεύτικος Μόρ, εἶπε στὸν καμαρότο:

—Πάρτε ἑκατὸ δολλάρια γιὰ πομπουρά, ἀλλὰ μὴν πῆτε τίποτα σὲ κανένα γιὰ δι.τι εἶδατε... Σὺμφωνοι;

Ἡ καμπίνα ἦταν ἄνω κάτω, ὅλα τὰ συτάρια ἀνοικτὰ, τὰ χαλιά συρμένα στὶς ἄκρες καὶ τὰ καθίσματα ἀναποδογυρισμένα.

Ἡ καμπίνα ἦταν ἄνω κάτω, ὅλα τὰ συτάρια ἀνοικτὰ, τὰ χαλιά συρμένα στὶς ἄκρες καὶ τὰ καθίσματα ἀναποδογυρισμένα.

Ἡ καμπίνα ἦταν ἄνω κάτω, ὅλα τὰ συτάρια ἀνοικτὰ, τὰ χαλιά συρμένα στὶς ἄκρες καὶ τὰ καθίσματα ἀναποδογυρισμένα.

Ἡ καμπίνα ἦταν ἄνω κάτω, ὅλα τὰ συτάρια ἀνοικτὰ, τὰ χαλιά συρμένα στὶς ἄκρες καὶ τὰ καθίσματα ἀναποδογυρισμένα.

Ἡ καμπίνα ἦταν ἄνω κάτω, ὅλα τὰ συτάρια ἀνοικτὰ, τὰ χαλιά συρμένα στὶς ἄκρες καὶ τὰ καθίσματα ἀναποδογυρισμένα.

Ἡ καμπίνα ἦταν ἄνω κάτω, ὅλα τὰ συτάρια ἀνοικτὰ, τὰ χαλιά συρμένα στὶς ἄκρες καὶ τὰ καθίσματα ἀναποδογυρισμένα.

Ἡ καμπίνα ἦταν ἄνω κάτω, ὅλα τὰ συτάρια ἀνοικτὰ, τὰ χαλιά συρμένα στὶς ἄκρες καὶ τὰ καθίσματα ἀναποδογυρισμένα.

Ἡ καμπίνα ἦταν ἄνω κάτω, ὅλα τὰ συτάρια ἀνοικτὰ, τὰ χαλιά συρμένα στὶς ἄκρες καὶ τὰ καθίσματα ἀναποδογυρισμένα.

Ἡ καμπίνα ἦταν ἄνω κάτω, ὅλα τὰ συτάρια ἀνοικτὰ, τὰ χαλιά συρμένα στὶς ἄκρες καὶ τὰ καθίσματα ἀναποδογυρισμένα.

Ἡ καμπίνα ἦταν ἄνω κάτω, ὅλα τὰ συτάρια ἀνοικτὰ, τὰ χαλιά συρμένα στὶς ἄκρες καὶ τὰ καθίσματα ἀναποδογυρισμένα.

Ἡ καμπίνα ἦταν ἄνω κάτω, ὅλα τὰ συτάρια ἀνοικτὰ, τὰ χαλιά συρμένα στὶς ἄκρες καὶ τὰ καθίσματα ἀναποδογυρισμένα.

Ἡ καμπίνα ἦταν ἄνω κάτω, ὅλα τὰ συτάρια ἀνοικτὰ, τὰ χαλιά συρμένα στὶς ἄκρες καὶ τὰ καθίσματα ἀναποδογυρισμένα.

Ἡ καμπίνα ἦταν ἄνω κάτω, ὅλα τὰ συτάρια ἀνοικτὰ, τὰ χαλιά συρμένα στὶς ἄκρες καὶ τὰ καθίσματα ἀναποδογυρισμένα.

Ἡ καμπίνα ἦταν ἄνω κάτω, ὅλα τὰ συτάρια ἀνοικτὰ, τὰ χαλιά συρμένα στὶς ἄκρες καὶ τὰ καθίσματα ἀναποδογυρισμένα.

Ἡ καμπίνα ἦταν ἄνω κάτω, ὅλα τὰ συτάρια ἀνοικτὰ, τὰ χαλιά συρμένα στὶς ἄκρες καὶ τὰ καθίσματα ἀναποδογυρισμένα.

Ἡ καμπίνα ἦταν ἄνω κάτω, ὅλα τὰ συτάρια ἀνοικτὰ, τὰ χαλιά συρμένα στὶς ἄκρες καὶ τὰ καθίσματα ἀναποδογυρισμένα.

Ἡ καμπίνα ἦταν ἄνω κάτω, ὅλα τὰ συτάρια ἀνοικτὰ, τὰ χαλιά συρμένα στὶς ἄκρες καὶ τὰ καθίσματα ἀναποδογυρισμένα.

Ἡ καμπίνα ἦταν ἄνω κάτω, ὅλα τὰ συτάρια ἀνοικτὰ, τὰ χαλιά συρμένα στὶς ἄκρες καὶ τὰ καθίσματα ἀναποδογυρισμένα.

Ἡ καμπίνα ἦταν ἄνω κάτω, ὅλα τὰ συτάρια ἀνοικτὰ, τὰ χαλιά συρμένα στὶς ἄκρες καὶ τὰ καθίσματα ἀναποδογυρισμένα.

Ἡ καμπίνα ἦταν ἄνω κάτω, ὅλα τὰ συτάρια ἀνοικτὰ, τὰ χαλιά συρμένα στὶς ἄκρες καὶ τὰ καθίσματα ἀναποδογυρισμένα.

Ἡ καμπίνα ἦταν ἄνω κάτω, ὅλα τὰ συτάρια ἀνοικτὰ, τὰ χαλιά συρμένα στὶς ἄκρες καὶ τὰ καθίσματα ἀναποδογυρισμένα.

Ἡ καμπίνα ἦταν ἄνω κάτω, ὅλα τὰ συτάρια ἀνοικτὰ, τὰ χαλιά συρμένα στὶς ἄκρες καὶ τὰ καθίσματα ἀναποδογυρισμένα.

Ἡ καμπίνα ἦταν ἄνω κάτω, ὅλα τὰ συτάρια ἀνοικτὰ, τὰ χαλιά συρμένα στὶς ἄκρες καὶ τὰ καθίσματα ἀναποδογυρισμένα.

Ἡ καμπίνα ἦταν ἄνω κάτω, ὅλα τὰ συτάρια ἀνοικτὰ, τὰ χαλιά συρμένα στὶς ἄκρες καὶ τὰ καθίσματα ἀναποδογυρισμένα.

Ἡ καμπίνα ἦταν ἄνω κάτω, ὅλα τὰ συτάρια ἀνοικτὰ, τὰ χαλιά συρμένα στὶς ἄκρες καὶ τὰ καθίσματα ἀναποδογυρισμένα.

Ἡ καμπίνα ἦταν ἄνω κάτω, ὅλα τὰ συτάρια ἀνοικτὰ, τὰ χαλιά συρμένα στὶς ἄκρες καὶ τὰ καθίσματα ἀναποδογυρισμένα.

Ἡ καμπίνα ἦταν ἄνω κάτω, ὅλα τὰ συτάρια ἀνοικτὰ, τὰ χαλιά συρμένα στὶς ἄκρες καὶ τὰ καθίσματα ἀναποδογυρισμένα.

Ἡ καμπίνα ἦταν ἄνω κάτω, ὅλα τὰ συτάρια ἀνοικτὰ, τὰ χαλιά συρμένα στὶς ἄκρες καὶ τὰ καθίσματα ἀναποδογυρισμένα.

—Τὰ ντοκοκμένα βρίσκονται σὲ ἀσφαλισμένο μέρος καὶ δὲν θὰ τὰ πάρῃς οὔτε καὶ ἂν μὲ σκοτώσῃς!

—Κύτταξε με καλὰ εἰπε ὁ κ. Κάρτεν. Εἶμαι ἀποφασισμένος γιὰ ὅλα. Ἄν ἐντὸς ἐνὸς λεπτοῦ δὲν μοὺ πῆτε ποῦ εἶναι τὰ ντοκοκμένα, θὰ σᾶς σκοτώσω.

—Δὲν θὰ τὸ μάθῃς ποτὲ εἶπε ὁ νέος.

Τὸ λεπτὸ τῆς ὥρας πέρασε.

Ὁ κ. Κάρτεν ζήτησε ἀκόμη μιὰ φορὰ αὐτὰ ποὺ ἤθελε ἀλλ' ὁ ἄλλος δὲν ἀπάντησε. Τότε ἐπυροβόλησε.

Ὅταν ἡ Λίλα συνῆλθε, ὁ ἄνδρας τῆς ὁ πραγματικὸς ἄνδρας τῆς, ἦταν σκυμμένος ἐπάνω της.

—Συγχώρεσέ με, ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε νὰ κάνω ὅπως ἔκανα. Κρύφτηκα ὅμως γιὰ νὰ σώσω τὰ πολ' τιμα ντοκοκμένα.

Ἡ Λίλα σηκώθηκε κι' ἐκάθισε στὸ κρεβάτι της.

—Κι' ἐκεῖνος; ρώτησε. Ἐκεῖνος;

Ὁ δημοσιογράφος χαμήλωσε τὸ κεφάλι.

—Εἶναι ἕνας πράκτωρ τῆς Μυστικῆς ἀστυνομίας... Ἐ.

—Εἶναι ἕνας πράκτωρ τῆς Μυστικῆς ἀστυνομίας... Ἐ.

—Εἶναι ἕνας πράκτωρ τῆς Μυστικῆς ἀστυνομίας... Ἐ.

—Εἶναι ἕνας πράκτωρ τῆς Μυστικῆς ἀστυνομίας... Ἐ.

—Εἶναι ἕνας πράκτωρ τῆς Μυστικῆς ἀστυνομίας... Ἐ.

—Εἶναι ἕνας πράκτωρ τῆς Μυστικῆς ἀστυνομίας... Ἐ.

—Εἶναι ἕνας πράκτωρ τῆς Μυστικῆς ἀστυνομίας... Ἐ.

—Εἶναι ἕνας πράκτωρ τῆς Μυστικῆς ἀστυνομίας... Ἐ.

—Εἶναι ἕνας πράκτωρ τῆς Μυστικῆς ἀστυνομίας... Ἐ.

—Εἶναι ἕνας πράκτωρ τῆς Μυστικῆς ἀστυνομίας... Ἐ.

—Εἶναι ἕνας πράκτωρ τῆς Μυστικῆς ἀστυνομίας... Ἐ.

—Εἶναι ἕνας πράκτωρ τῆς Μυστικῆς ἀστυνομίας... Ἐ.

—Εἶναι ἕνας πράκτωρ τῆς Μυστικῆς ἀστυνομίας... Ἐ.

—Εἶναι ἕνας πράκτωρ τῆς Μυστικῆς ἀστυνομίας... Ἐ.

—Εἶναι ἕνας πράκτωρ τῆς Μυστικῆς ἀστυνομίας... Ἐ.

—Εἶναι ἕνας πράκτωρ τῆς Μυστικῆς ἀστυνομίας... Ἐ.

—Εἶναι ἕνας πράκτωρ τῆς Μυστικῆς ἀστυνομίας... Ἐ.

—Εἶναι ἕνας πράκτωρ τῆς Μυστικῆς ἀστυνομίας... Ἐ.

—Εἶναι ἕνας πράκτωρ τῆς Μυστικῆς ἀστυνομίας... Ἐ.

—Εἶναι ἕνας πράκτωρ τῆς Μυστικῆς ἀστυνομίας... Ἐ.

—Εἶναι ἕνας πράκτωρ τῆς Μυστικῆς ἀστυνομίας... Ἐ.

—Εἶναι ἕνας πράκτωρ τῆς Μυστικῆς ἀστυνομίας... Ἐ.

—Εἶναι ἕνας πράκτωρ τῆς Μυστικῆς ἀστυνομίας... Ἐ.

—Εἶναι ἕνας πράκτωρ τῆς Μυστικῆς ἀστυνομίας... Ἐ.

—Εἶναι ἕνας πράκτωρ τῆς Μυστικῆς ἀστυνομίας... Ἐ.

—Εἶναι ἕνας πράκτωρ τῆς Μυστικῆς ἀστυνομίας... Ἐ.

—Εἶναι ἕνας πράκτωρ τῆς Μυστικῆς ἀστυνομίας... Ἐ.

—Εἶναι ἕνας πράκτωρ τῆς Μυστικῆς ἀστυνομίας... Ἐ.

—Εἶναι ἕνας πράκτωρ τῆς Μυστικῆς ἀστυνομίας... Ἐ.

—Εἶναι ἕνας πράκτωρ τῆς Μυστικῆς ἀστυνομίας... Ἐ.

—Εἶναι ἕνας πράκτωρ τῆς Μυστικῆς ἀστυνομίας... Ἐ.

—Εἶναι ἕνας πράκτωρ τῆς Μυστικῆς ἀστυνομίας... Ἐ.

—Εἶναι ἕνας πράκτωρ τῆς Μυστικῆς ἀστυνομίας... Ἐ.

—Εἶναι ἕνας πράκτωρ τῆς Μυστικῆς ἀστυνομίας... Ἐ.

ξετέθη ἡρωικὰ γιὰ νὰ μὲ σώσῃ.. γιὰ νὰ κάνῃ τὸ καθήκον του...

Κι' ἔδειξε τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔπαιξε τὸν ρόλο τοῦ συζύγου ἐπὶ τόσες νύχτες, ποὺ τὴν ὥρα ἐκείνη, ξαπλωμένος σ' ἕνα κρεβάτι ἐνοσηλεύτο ἀπὸ τὸ γιαντὶ τοῦ πλοίου.

Ἡ Λίλα τότε σὰν κάποιο ἀνεξήγητο ἐνστικτο νὰ τὴν ἐξωθοῦσε ἔτρεξε στὸν νέον καὶ γονάτισε κοντὰ του, χαϊδεύοντας τὰ μαλλιά του.

Ἐκεῖνος τῆς ἔρριξε ἕνα βλέμμα, ὁμοιο μ' ἐκεῖνο ποὺ ρίχνει ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἐγκαταλείπει ἡ ζωὴ καὶ μούρμυρίζει:

—Ἀ λὰ.. σὰς.. ἀγάπησα..!

Κι' ἔκανε μιὰ κίνηση γιὰ νὰ τῆς χαϊδέψῃ τὰ μαλλιά, ἀλλὰ τὸ χέρι του ἔπεσε, ψυχρὸ, κι' ἀδύναμο ἐνῶ τὰ χεῖλη του μούρμυριζαν.

—Τὸ γαμήλιο... ταξίδι μας... ἐτελείωσε.

—Τὸ γαμήλιο... ταξίδι μας... ἐτελείωσε.

—Τὸ γαμήλιο... ταξίδι μας... ἐτελείωσε.

—Τὸ γαμήλιο... ταξίδι μας... ἐτελείωσε.

—Τὸ γαμήλιο... ταξίδι μας... ἐτελείωσε.

—Τὸ γαμήλιο... ταξίδι μας... ἐτελείωσε.

—Τὸ γαμήλιο... ταξίδι μας... ἐτελείωσε.

—Τὸ γαμήλιο... ταξίδι μας... ἐτελείωσε.

—Τὸ γαμήλιο... ταξίδι μας... ἐτελείωσε.

—Τὸ γαμήλιο... ταξίδι μας... ἐτελείωσε.

—Τὸ γαμήλιο... ταξίδι μας... ἐτελείωσε.

—Τὸ γαμήλιο... ταξίδι μας... ἐτελείωσε.

—Τὸ γαμήλιο... ταξίδι μας... ἐτελείωσε.

—Τὸ γαμήλιο... ταξίδι μας... ἐτελείωσε.

—Τὸ γαμήλιο... ταξίδι μας... ἐτελείωσε.

—Τὸ γαμήλιο... ταξίδι μας... ἐτελείωσε.

—Τὸ γαμήλιο... ταξίδι μας... ἐτελείωσε.

—Τὸ γαμήλιο... ταξίδι μας... ἐτελείωσε.

—Τὸ γαμήλιο... ταξίδι μας... ἐτελείωσε.

—Τὸ γαμήλιο... ταξίδι μας... ἐτελείωσε.

—Τὸ γαμήλιο... ταξίδι μας... ἐτελείωσε.

—Τὸ γαμήλιο... ταξίδι μας... ἐτελείωσε.

—Τὸ γαμήλιο... ταξίδι μας... ἐτελείωσε.

—Τὸ γαμήλιο... ταξίδι μας... ἐτελείωσε.

Λεπτή και άξιαγάπητη με τὸ νυφικὸ τῆς φόρεμα, ἡ Σάλλυ Γκράχαμ ἔμεινε στὸ κατώφλι τῆς πόρτας τοῦ δωματίου τῆς, μὲ τὸ ἓνα χέρι στὸ μέρος τῆς καρδιάς τῆς.

Εἶχε δὴ τὸν Μπίλ μέσα στὸ δωμάτιο τῆς βιβλιοθήκης καὶ τὴν κλαμμένη Ζέλδα φρέν πεσμένη στὴν ἀγκαλιά του.

— Μὴν ἐπιμένεις, Ζέλδα, τῆς ἔλεγε ἐκεῖνος. Μὴν κάνεις ἔτσι. Γνωρίζεις πολὺ καλὰ ὅτι σὲ μισή ὥρα θὰ παντρευτῶ τὴν Σάλλυ.

— Εἶσαι πεισματάρης, Μπίλ, τοῦ ἀπαντοῦσε ἐκεῖνη κλα ψάκρια. Ἀκριβῶς ὅπως ἐπέμενες νὰ γίνης δικηγόρος τῆ στιγμῇ ποὺ ὁ μπαμπὰς ἐπέδωκε νὰ σὲ προσλάβῃ στὸ ἐργοστάσιό του.

Ἡ Σάλλυ ὅστερ' ἀπὸ κείνα ποὺ εἶδε κλείστηκε στὸ δωμάτιό τῆς, μὲ τὴν καρδιά σφιγμένη. Χίλιες σκέψεις ἔρχονταν στὸν νοῦ τῆς. Ἀναλογιζόταν τὶς συναστροφές τῆς Ζέλδας μὲ τὸν Μπίλ ἀπὸ τότε ποὺ ὁ νέος ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴ Γαλλία. Τὰ γέλια καὶ τὰ κρυφομυλήματά τους, καὶ ὅλο τὸ παρελθόν τους, ἐδῶ στὸ Φαίφιλντ, πρὶν ἀκόμη γνωρισθῇ μαζί τῆς. Ὅταν ἡ Ζέλδα βρισκόταν στὸ ἐξωτερικὸ ἡ Σάλλυ εἶχε ἔρθει στὸ Φαίφιλντ γιὰ νὰ περάσῃ τὸ καλοκαίρι κοντὰ στὴ θεία τῆς. Τότε γνώρισε τὸν Μπίλ, καὶ κείνος θερμὸς καὶ ἀνήσυχος χαρακτήρας τὴν ἀγάπησε, καὶ τὸ αἶσθημά του κατέληξε στὴν σημερινὴ μεγάλη μέρα τῆς ζωῆς τῆς. Ἦταν ντυμένη νύφη καὶ σὲ λίγο ἐπρόκειτο νὰ τὸν παντρευτῇ.

Τρέμοντας πλησίασε στὸ παράθυρο ποὺ βλεπε στὸν κήπο. Εἶδε στοὺς προσκεκλημένους νὰ κάθονται στὴ σειρά σὲ καρέκλες κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ μπρὸς σ' ἓνα τραπέζι στολισμένο μὲ λουλούδια. Ἀνυπόμονοι περιμένον ὅλοι τὴν τέλεση τοῦ γάμου τῆς ποὺ θὰ γινόταν στὸ ὑπαιθρο.

Κοντὰ στὴν μεγάλη πόρτα τοῦ κήπου ἦταν τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Μπίλ. ἔτοιμο νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ μετὰ τῆς στέψῃ τους, στὴν εὐτυχία...

Μιά σκοτεινὴ ἀγωνία βάρανε στὸ στήθος τῆς. Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ ὁ ἄρχόν, ταν νὰ τὴν ἀναζητήσουν οἱ παρὰ νυμφές τῆς, μετὰ τῶν ὁποίων ἦταν—τὶ εἰρωνία!—καὶ ἡ Ζέλδα, Καὶ ὅμως ἡ Σάλλυ δὲν εἶχε τώρα τὴ δύναμη νὰ παρουσιαστῇ μπρὸς σ' αὐτὸ τὸ εὐθυμο πλῆθος τῶν καλεσμένων. Δὲν μπορούσε νὰ παραβλέψῃ τὴν σκηνὴ τῆς ὁποίας ἔτυχε τραγικὴ μάρτυς. Ὅχι! Ὅσο κι' ἂν ἀγαποῦσε τὸν Μπίλ, δὲν μπορούσε νὰ τὸν κάμῃ σύζυγό τῆς ἂν δὲν βεβαιωνόταν ὅτι τὴν ἀγαπᾷ πράγματι καὶ κείνος.

Βγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιό τῆς κι' ἀνέβηκε τὶς σκάλες ποὺ ὡδηγοῦσαν στὸ ἐπάνω πάτωμα. Λίγα λεπτά πρὶν εἶχε ἀντιληφθῇ τὸν Μπίλ νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς βιβλιοθήκης καὶ νὰ κατεβαίνει στὸν κήπο. Σκέφθηκε ὅτι ἡ Ζέλδα θὰ ἐπέστρεφε στὸ δωμάτιο τῆς τουαλέττας τῶν παρὰ νυμφῶν τῆς. Ἄνοιξε.

Ἡ Ζέλδα καθόταν μπρὸς στὸν καθρέφτη, βάζοντας τὰ χεῖλη τῆς.

— Ζέλδα, τῆς εἶπε δίχως περιστροφές. Πρὶν λίγα λεπτά σὲ εἶδα μὲ τὸν Μπίλ, στὸ δωμάτιο τῆς βιβλιοθήκης. Ἐτρεξε κοντὰ τῆς καὶ τῆς ἔπιασε τὰ χέρια. Τὸ πρόσωπό τῆς ἦταν κάτω-

χρό καὶ τὰ σαγόνια τῆς ἔτρεμαν. Πές μου Ζέλδα: Τί σημαίνει αὐτό; Ὁ Μπίλ σὲ ἀγαπᾷ; Πές μου το. Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ μάθω.

— Ναί! τῆς ἀπάντησε ξερά καὶ ἀπότομα ἡ Ζέλδα. Ἀγαπιόμαστε! Πάντα ἀγαπιόμαστε.

Ἡ Σάλλυ ἔπεσε βαρεῖα στὸ κάθισμα, καὶ μὲ σβυσμένη φωνὴ πρόσθεσε:

— Τότε γιατί θέλῃς νὰ γίνω γυναίκα του; Δὲν μεταχειρίστηκα τίποτα γιὰ νὰ τὸν μπλέξω: Οὔτε τὴν ἐξυπνάδα μου, οὔτε τὰ θέληγιά μου. Ἀπλῶς πλότευα πὼς μ' ἀγαποῦσε.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑ. Η ΑΝΤΑΜΟΙΒΗ

— Τὸ ἴδιο φανταζόταν καὶ κείνος, τῆς ἀπάντησε ἡ Ζέλδα μ' ἓνα σκληρὸ τόνο φωνῆς. Ἦταν μιά ἀνοησία τὴν ὁποῖαν ἀντελήφθη τὴν στιγμὴ ποὺ ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴ Γαλλία. Δὲν θέλησε ὅμως νὰ ματαιώσῃ αὐτὸ τὸν γάμο. Ἐγὼ τότε τὸν συμβούλευσα ὅτι θὰ ἦταν προτιμώτερο, νὰ σοῦ ἔλεγε τὴν ἀλήθεια παρὰ νὰ σὲ παντρευτῇ δίχως νὰ σὲ ἀγαπᾷ. Ἄλλὰ— ἐδῶ γέλασε ξαφνικά— τὸν ἔφερετε καὶ σεῖς τὸν Μπίλ. Εἶναι πεισματάρης. Προτίμησε νὰ καταστρέψῃ τὴν εὐτυχία μας παρὰ νὰ πληγώσῃ τὸ αἶσθημά σας.

Τὰ κατὰ μαυρα μάτια τῆς Ζέλδας πετοῦσαν σπίθες.

— Ἀκόμα καὶ τώρα, συνέχισε μὲ κακεντρέχια, δὲν ἐννοεῖ νὰ παραδεχθῇ τὴν ἀλήθεια. Θὰ ὀρκιστῇ μπρὸς στὸν πάστορα καὶ τοὺς καλεσμένους ὅτι ὅσες ἀγαπᾷ καὶ τοῦτο γιὰ νὰ μὴ σὰς ταπεινώσῃ.

— Τὸ ξέρω. παραδέχτηκε ἡ Σάλλυ ἀναλογιζομένη, τὸν καλὸ χαρακτήρα τοῦ Μπίλ. Δὲν θὰ τοῦ δώσω ὅμως οὕτῃ τὴν εὐκαιρίαν.

Καὶ εὐθὺς ἀμέσως ἄρχισε νὰ ξεκουμπώνει τὸ νυφικὸ τῆς φόρεμα.

— Τί σκοπεύετε νὰ κάνετε; τραύλισε ἡ Ζέλδα.

Τὸ πρόσωπο τῆς Σάλλυ ἦταν κατακίτρινο. Εἶχε ὅμως μιά σταθερότητα στὸν τόνο τῆς φωνῆς τῆς.

— Γδουθήτε! Ὁ ἄλλὰζωμε ρούχα. Μπορεῖτε κάλλιστα νὰ πάρετε τὴ θέση μου καὶ νὰ παντρευτῇ τὸν Μπίλ. Θὰ καταλάβῃ ὅτι ἔμαθα τὸ αἰσθηματικὸ σας μυστικὸ καὶ δὲν θ' ἂν μιλήσῃ. Ὅσο γιὰ τοὺς καλεσμένους δὲν θὰ προφθάσουν

ν' ἀντιληφθοῦν τὸ σκάνδαλο.

Γιὰ μιά στιγμὴ ἡ Ζέλδα ἔμεινε διστακτικὴ. Κατόπιν ὅμως τὰ μάτια τῆς, φωτίστηκαν ἀπὸ ἀστραπές θριάμβου καὶ ἄρχισε νὰ βγάξῃ τὰ ρούχα τῆς.

Σὲ λίγο ἡ Ζέλδα κατέβη στὸν κήπο καὶ πλησίασαν τὶς ἄλλες παρὰ νυμφες.

Ἦταν ντυμένη νύφη κι' εἶχε σκεπαμένο τὸ πρόσωπό τῆς μὲ τὸ πέπλο. Ἡ Σάλλυ ἄρκετὴ ὥρα, ἔμεινε σωριασμένη στὴν πολυθρόνα τῆς, γιὰ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὸ σπαραγμὸ τῆς ψυχῆς τῆς. Ἐπειτα κατέβη κι' αὐτὴ καὶ πήγε μὲ τὰ ἄλλα κορίτσια—τὶς παρὰ νυμφες—μαζί μὲ τὰ ὁποῖα ἦταν καὶ ὁ θεῖος τῆς, ὁ ὁποῖος ἐπερίμενε νὰ ὀδηγήσῃ τὴν νύφη μπρὸς στὸν πάστορα ὅπου ἐπερίμενε ἀνεβασμένος σ' ἓνα χαμηλὸ βῆμα. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, χωρισμένοι ἀπὸ τοὺς προσκαλεσμένους, ἦταν ὁ Μπίλ μὲ τοὺς φίλους του.

Ἡ Σάλλυ βάδιζε πολὺ κοντὰ στὴ Ζέλδα ἡ ὁποία πλησίασε τὸν θεῖό της καὶ πέρασε τὸ χέρι τῆς, στὸ μπράτσο του. Οἱ ἄλλες παρὰ νυμφες πήραν θέσεις πρὶν ἀπὸ τὴν Σάλλυ. Κανείς ἄλλος δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ τὴν παρουσία τῆς, ἐκτός ἀπὸ τὴν Ζέλδα, ἡ ὁποία προχωροῦσε πᾶνω στὴ χλόη ὑπὸ τοὺς ἤχους τοῦ ἀρμονίου κι' πλησίαζε, τὸν πάστορα. Ἐκεῖ ἐπερίμενε τώρα ὁ Μπίλ μὲ τοὺς φίλους του. Μόλις ἀντίκρουσε τὸν ἀγαπημένο τῆς, ἡ Σάλλυ φρικίασε μὲ τὴν σκέψη ὅτι τὸν ἔχανε. Ἦθελε νὰ φωνά-

ξῇ, νὰ τρέξῃ καὶ νὰ τὸν σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά τῆς. Καὶ ὅμως δὲν εἶχε ἓνα τέτοιο δικαίωμα. Ὁ Μπίλ ἀγαποῦσε κάποιαν ἄλλην. Καὶ ἔπρεπε νὰ θυσιαστῇ ὅπως ἐκεῖνος ἦταν ἔτοιμος νὰ θυσιάσῃ τὴν ἀγάπη του γι' αὐτή. Ὅχι! Δὲν μπορούσε νὰ κλέψῃ τὸν ἔρωτα τῆς Ζέλδας.

Ἡ γαμήλιος τελετὴ ἄρχισε... Ὁ γαμπρὸς καὶ ἡ νύφη συναντήθηκαν μπρὸς στὸν πάστορα. Ἐξαφνὰ ἡ Σάλλυ ἀντελήφθη τὸ βλέμμα τοῦ Μπίλ νὰ ξαφνιαίνεται μόλις κύτταξε στὸ πρόσωπο τῆς Ζέλδας. Γύρισε ἀπότομα καὶ κύτταξε ἓνα γύρω. Γιὰ μιά στιγμὴ ἤλπιε ὅτι ὁ ἀγαπημένος τῆς εἶχε σκοπὸ νὰ διαμαρτυρηθῇ γι' αὐτὸ τὸ σκάνδαλο. Νόμιζε ὅτι θὰ ματαίωνε τὴν κωμωδία. Ἡ καρδιά τῆς σκίρτησε μὲ

ξῆ, νὰ τρέξῃ καὶ νὰ τὸν σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά τῆς. Καὶ ὅμως δὲν εἶχε ἓνα τέτοιο δικαίωμα. Ὁ Μπίλ ἀγαποῦσε κάποιαν ἄλλην. Καὶ ἔπρεπε νὰ θυσιαστῇ ὅπως ἐκεῖνος ἦταν ἔτοιμος νὰ θυσιάσῃ τὴν ἀγάπη του γι' αὐτή. Ὅχι! Δὲν μπορούσε νὰ κλέψῃ τὸν ἔρωτα τῆς Ζέλδας.

Ἡ γαμήλιος τελετὴ ἄρχισε... Ὁ γαμπρὸς καὶ ἡ νύφη συναντήθηκαν μπρὸς στὸν πάστορα. Ἐξαφνὰ ἡ Σάλλυ ἀντελήφθη τὸ βλέμμα τοῦ Μπίλ νὰ ξαφνιαίνεται μόλις κύτταξε στὸ πρόσωπο τῆς Ζέλδας. Γύρισε ἀπότομα καὶ κύτταξε ἓνα γύρω. Γιὰ μιά στιγμὴ ἤλπιε ὅτι ὁ ἀγαπημένος τῆς εἶχε σκοπὸ νὰ διαμαρτυρηθῇ γι' αὐτὸ τὸ σκάνδαλο. Νόμιζε ὅτι θὰ ματαίωνε τὴν κωμωδία. Ἡ καρδιά τῆς σκίρτησε μὲ

ξῆ, νὰ τρέξῃ καὶ νὰ τὸν σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά τῆς. Καὶ ὅμως δὲν εἶχε ἓνα τέτοιο δικαίωμα. Ὁ Μπίλ ἀγαποῦσε κάποιαν ἄλλην. Καὶ ἔπρεπε νὰ θυσιαστῇ ὅπως ἐκεῖνος ἦταν ἔτοιμος νὰ θυσιάσῃ τὴν ἀγάπη του γι' αὐτή. Ὅχι! Δὲν μπορούσε νὰ κλέψῃ τὸν ἔρωτα τῆς Ζέλδας.

Ἡ γαμήλιος τελετὴ ἄρχισε... Ὁ γαμπρὸς καὶ ἡ νύφη συναντήθηκαν μπρὸς στὸν πάστορα. Ἐξαφνὰ ἡ Σάλλυ ἀντελήφθη τὸ βλέμμα τοῦ Μπίλ νὰ ξαφνιαίνεται μόλις κύτταξε στὸ πρόσωπο τῆς Ζέλδας. Γύρισε ἀπότομα καὶ κύτταξε ἓνα γύρω. Γιὰ μιά στιγμὴ ἤλπιε ὅτι ὁ ἀγαπημένος τῆς εἶχε σκοπὸ νὰ διαμαρτυρηθῇ γι' αὐτὸ τὸ σκάνδαλο. Νόμιζε ὅτι θὰ ματαίωνε τὴν κωμωδία. Ἡ καρδιά τῆς σκίρτησε μὲ

ξῆ, νὰ τρέξῃ καὶ νὰ τὸν σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά τῆς. Καὶ ὅμως δὲν εἶχε ἓνα τέτοιο δικαίωμα. Ὁ Μπίλ ἀγαποῦσε κάποιαν ἄλλην. Καὶ ἔπρεπε νὰ θυσιαστῇ ὅπως ἐκεῖνος ἦταν ἔτοιμος νὰ θυσιάσῃ τὴν ἀγάπη του γι' αὐτή. Ὅχι! Δὲν μπορούσε νὰ κλέψῃ τὸν ἔρωτα τῆς Ζέλδας.

Ἡ γαμήλιος τελετὴ ἄρχισε... Ὁ γαμπρὸς καὶ ἡ νύφη συναντήθηκαν μπρὸς στὸν πάστορα. Ἐξαφνὰ ἡ Σάλλυ ἀντελήφθη τὸ βλέμμα τοῦ Μπίλ νὰ ξαφνιαίνεται μόλις κύτταξε στὸ πρόσωπο τῆς Ζέλδας. Γύρισε ἀπότομα καὶ κύτταξε ἓνα γύρω. Γιὰ μιά στιγμὴ ἤλπιε ὅτι ὁ ἀγαπημένος τῆς εἶχε σκοπὸ νὰ διαμαρτυρηθῇ γι' αὐτὸ τὸ σκάνδαλο. Νόμιζε ὅτι θὰ ματαίωνε τὴν κωμωδία. Ἡ καρδιά τῆς σκίρτησε μὲ

ξῆ, νὰ τρέξῃ καὶ νὰ τὸν σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά τῆς. Καὶ ὅμως δὲν εἶχε ἓνα τέτοιο δικαίωμα. Ὁ Μπίλ ἀγαποῦσε κάποιαν ἄλλην. Καὶ ἔπρεπε νὰ θυσιαστῇ ὅπως ἐκεῖνος ἦταν ἔτοιμος νὰ θυσιάσῃ τὴν ἀγάπη του γι' αὐτή. Ὅχι! Δὲν μπορούσε νὰ κλέψῃ τὸν ἔρωτα τῆς Ζέλδας.

Ἡ γαμήλιος τελετὴ ἄρχισε... Ὁ γαμπρὸς καὶ ἡ νύφη συναντήθηκαν μπρὸς στὸν πάστορα. Ἐξαφνὰ ἡ Σάλλυ ἀντελήφθη τὸ βλέμμα τοῦ Μπίλ νὰ ξαφνιαίνεται μόλις κύτταξε στὸ πρόσωπο τῆς Ζέλδας. Γύρισε ἀπότομα καὶ κύτταξε ἓνα γύρω. Γιὰ μιά στιγμὴ ἤλπιε ὅτι ὁ ἀγαπημένος τῆς εἶχε σκοπὸ νὰ διαμαρτυρηθῇ γι' αὐτὸ τὸ σκάνδαλο. Νόμιζε ὅτι θὰ ματαίωνε τὴν κωμωδία. Ἡ καρδιά τῆς σκίρτησε μὲ

ξῆ, νὰ τρέξῃ καὶ νὰ τὸν σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά τῆς. Καὶ ὅμως δὲν εἶχε ἓνα τέτοιο δικαίωμα. Ὁ Μπίλ ἀγαποῦσε κάποιαν ἄλλην. Καὶ ἔπρεπε νὰ θυσιαστῇ ὅπως ἐκεῖνος ἦταν ἔτοιμος νὰ θυσιάσῃ τὴν ἀγάπη του γι' αὐτή. Ὅχι! Δὲν μπορούσε νὰ κλέψῃ τὸν ἔρωτα τῆς Ζέλδας.

Ἡ γαμήλιος τελετὴ ἄρχισε... Ὁ γαμπρὸς καὶ ἡ νύφη συναντήθηκαν μπρὸς στὸν πάστορα. Ἐξαφνὰ ἡ Σάλλυ ἀντελήφθη τὸ βλέμμα τοῦ Μπίλ νὰ ξαφνιαίνεται μόλις κύτταξε στὸ πρόσωπο τῆς Ζέλδας. Γύρισε ἀπότομα καὶ κύτταξε ἓνα γύρω. Γιὰ μιά στιγμὴ ἤλπιε ὅτι ὁ ἀγαπημένος τῆς εἶχε σκοπὸ νὰ διαμαρτυρηθῇ γι' αὐτὸ τὸ σκάνδαλο. Νόμιζε ὅτι θὰ ματαίωνε τὴν κωμωδία. Ἡ καρδιά τῆς σκίρτησε μὲ

ξῆ, νὰ τρέξῃ καὶ νὰ τὸν σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά τῆς. Καὶ ὅμως δὲν εἶχε ἓνα τέτοιο δικαίωμα. Ὁ Μπίλ ἀγαποῦσε κάποιαν ἄλλην. Καὶ ἔπρεπε νὰ θυσιαστῇ ὅπως ἐκεῖνος ἦταν ἔτοιμος νὰ θυσιάσῃ τὴν ἀγάπη του γι' αὐτή. Ὅχι! Δὲν μπορούσε νὰ κλέψῃ τὸν ἔρωτα τῆς Ζέλδας.

Ἡ γαμήλιος τελετὴ ἄρχισε... Ὁ γαμπρὸς καὶ ἡ νύφη συναντήθηκαν μπρὸς στὸν πάστορα. Ἐξαφνὰ ἡ Σάλλυ ἀντελήφθη τὸ βλέμμα τοῦ Μπίλ νὰ ξαφνιαίνεται μόλις κύτταξε στὸ πρόσωπο τῆς Ζέλδας. Γύρισε ἀπότομα καὶ κύτταξε ἓνα γύρω. Γιὰ μιά στιγμὴ ἤλπιε ὅτι ὁ ἀγαπημένος τῆς εἶχε σκοπὸ νὰ διαμαρτυρηθῇ γι' αὐτὸ τὸ σκάνδαλο. Νόμιζε ὅτι θὰ ματαίωνε τὴν κωμωδία. Ἡ καρδιά τῆς σκίρτησε μὲ

ξῆ, νὰ τρέξῃ καὶ νὰ τὸν σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά τῆς. Καὶ ὅμως δὲν εἶχε ἓνα τέτοιο δικαίωμα. Ὁ Μπίλ ἀγαποῦσε κάποιαν ἄλλην. Καὶ ἔπρεπε νὰ θυσιαστῇ ὅπως ἐκεῖνος ἦταν ἔτοιμος νὰ θυσιάσῃ τὴν ἀγάπη του γι' αὐτή. Ὅχι! Δὲν μπορούσε νὰ κλέψῃ τὸν ἔρωτα τῆς Ζέλδας.

Ἡ γαμήλιος τελετὴ ἄρχισε... Ὁ γαμπρὸς καὶ ἡ νύφη συναντήθηκαν μπρὸς στὸν πάστορα. Ἐξαφνὰ ἡ Σάλλυ ἀντελήφθη τὸ βλέμμα τοῦ Μπίλ νὰ ξαφνιαίνεται μόλις κύτταξε στὸ πρόσωπο τῆς Ζέλδας. Γύρισε ἀπότομα καὶ κύτταξε ἓνα γύρω. Γιὰ μιά στιγμὴ ἤλπιε ὅτι ὁ ἀγαπημένος τῆς εἶχε σκοπὸ νὰ διαμαρτυρηθῇ γι' αὐτὸ τὸ σκάνδαλο. Νόμιζε ὅτι θὰ ματαίωνε τὴν κωμωδία. Ἡ καρδιά τῆς σκίρτησε μὲ

ξῆ, νὰ τρέξῃ καὶ νὰ τὸν σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά τῆς. Καὶ ὅμως δὲν εἶχε ἓνα τέτοιο δικαίωμα. Ὁ Μπίλ ἀγαποῦσε κάποιαν ἄλλην. Καὶ ἔπρεπε νὰ θυσιαστῇ ὅπως ἐκεῖνος ἦταν ἔτοιμος νὰ θυσιάσῃ τὴν ἀγάπη του γι' αὐτή. Ὅχι! Δὲν μπορούσε νὰ κλέψῃ τὸν ἔρωτα τῆς Ζέλδας.

Ἡ γαμήλιος τελετὴ ἄρχισε... Ὁ γαμπρὸς καὶ ἡ νύφη συναντήθηκαν μπρὸς στὸν πάστορα. Ἐξαφνὰ ἡ Σάλλυ ἀντελήφθη τὸ βλέμμα τοῦ Μπίλ νὰ ξαφνιαίνεται μόλις κύτταξε στὸ πρόσωπο τῆς Ζέλδας. Γύρισε ἀπότομα καὶ κύτταξε ἓνα γύρω. Γιὰ μιά στιγμὴ ἤλπιε ὅτι ὁ ἀγαπημένος τῆς εἶχε σκοπὸ νὰ διαμαρτυρηθῇ γι' αὐτὸ τὸ σκάνδαλο. Νόμιζε ὅτι θὰ ματαίωνε τὴν κωμωδία. Ἡ καρδιά τῆς σκίρτησε μὲ

ξῆ, νὰ τρέξῃ καὶ νὰ τὸν σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά τῆς. Καὶ ὅμως δὲν εἶχε ἓνα τέτοιο δικαίωμα. Ὁ Μπίλ ἀγαποῦσε κάποιαν ἄλλην. Καὶ ἔπρεπε νὰ θυσιαστῇ ὅπως ἐκεῖνος ἦταν ἔτοιμος νὰ θυσιάσῃ τὴν ἀγάπη του γι' αὐτή. Ὅχι! Δὲν μπορούσε νὰ κλέψῃ τὸν ἔρωτα τῆς Ζέλδας.

Ἡ γαμήλιος τελετὴ ἄρχισε... Ὁ γαμπρὸς καὶ ἡ νύφη συναντήθηκαν μπρὸς στὸν πάστορα. Ἐξαφνὰ ἡ Σάλλυ ἀντελήφθη τὸ βλέμμα τοῦ Μπίλ νὰ ξαφνιαίνεται μόλις κύτταξε στὸ πρόσωπο τῆς Ζέλδας. Γύρισε ἀπότομα καὶ κύτταξε ἓνα γύρω. Γιὰ μιά στιγμὴ ἤλπιε ὅτι ὁ ἀγαπημένος τῆς εἶχε σκοπὸ νὰ διαμαρτυρηθῇ γι' αὐτὸ τὸ σκάνδαλο. Νόμιζε ὅτι θὰ ματαίωνε τὴν κωμωδία. Ἡ καρδιά τῆς σκίρτησε μὲ

ξῆ, νὰ τρέξῃ καὶ νὰ τὸν σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά τῆς. Καὶ ὅμως δὲν εἶχε ἓνα τέτοιο δικαίωμα. Ὁ Μπίλ ἀγαποῦσε κάποιαν ἄλλην. Καὶ ἔπρεπε νὰ θυσιαστῇ ὅπως ἐκεῖνος ἦταν ἔτοιμος νὰ θυσιάσῃ τὴν ἀγάπη του γι' αὐτή. Ὅχι! Δὲν μπορούσε νὰ κλέψῃ τὸν ἔρωτα τῆς Ζέλδας.

Ἡ γαμήλιος τελετὴ ἄρχισε... Ὁ γαμπρὸς καὶ ἡ νύφη συναντήθηκαν μπρὸς στὸν πάστορα. Ἐξαφνὰ ἡ Σάλλυ ἀντελήφθη τὸ βλέμμα τοῦ Μπίλ νὰ ξαφνιαίνεται μόλις κύτταξε στὸ πρόσωπο τῆς Ζέλδας. Γύρισε ἀπότομα καὶ κύτταξε ἓνα γύρω. Γιὰ μιά στιγμὴ ἤλπιε ὅτι ὁ ἀγαπημένος τῆς εἶχε σκοπὸ νὰ διαμαρτυρηθῇ γι' αὐτὸ τὸ σκάνδαλο. Νόμιζε ὅτι θὰ ματαίωνε τὴν κωμωδία. Ἡ καρδιά τῆς σκίρτησε μὲ

ΤΑ ΥΠΟ ΣΥΛΒΙΑΣ ΠΑΡΚΕΡ ΜΙΑΣ ΘΥΣΙΑΣ

τὴ σκέψη αὐτὴ. Τὸν κύτταξε παρακλητικὰ, μὲ τὰ ὕγρα τῆς μάτια καὶ ἀντικρύζοντας τὸ δικό του ἐρωτηματικὸ βλέμμα τὸνοιωσε νὰ τῆς τρυπᾷ τὴν καρδιά.

Δὲν ἐπακολούθησε ὅμως ὅτι εὐχόταν ἡ Σάλλυ. Ὁ Μπίλ συνήλθε καὶ γύρισε μπρὸς τοῦ σάν νὰ μὴν εἶχε συμβῇ τίποτα. Ἐρρίξε μιά ματιά στὴν Ζέλδα, τῆς ψιθύρισε κάτι καὶ κατόπιν ἔσκυψε στὸ αὐτὸ τοῦ θεῖου τῆς Σάλλυ καὶ τοῦ ἐμίλησε. Ὑστερὰ ἔκαμε ἓνα βῆμα στὸν πάστορα, τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπο ἄλλαξε ἔκφραση. Ἀπὸ πίσω οἱ προσκεκλημένοι δὲν εἶχαν ὑποπτευθῇ τίποτε ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν τραγωδία.

Τώρα ὁ πάστορ ἀνοίξε τὸ εὐχητᾶριο, ἐνῶ ὁ Μπίλ καὶ ἡ Ζέλδα στέκονταν εὐθυτενεῖς, συγκινημένοι ἐμπρὸς του.

— Θεέ μου! τραύλισε ἡ Σάλλυ. Πῆρε τὴν ἀπόφαση!

Θὰ παντρευτῇ.

Καὶ ἐνῶ ἡ θρησκευτικὴ τελετὴ προχωροῦσε ὑπὸ τοὺς ἐπιδοκιμαστικούς ψιθυρισμούς τῶν καλεσμένων, ἡ καρδιά τῆς Σάλλυ μάτωνε ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὴν ἀπελπίσια. Ὡστε τὴν Ζέλδα ἀγαποῦσε! Τὴ Ζέλδα ἤθελε νὰ κάμῃ γυναίκα του!

Παρ' ὅλη τὴν τραγικότητα τῆς θέσεώς τῆς ὥστόσο ἱκανοποιόταν μὲ τὴ σκέψη ὅτι ἀρνήθηκε νὰ παντρευτῇ ἓναν ἄνθρωπο ὁ ὁποῖος δὲν τὴν ἀγαποῦσε. Ἀντιθέτως εἶχε κίμει ὅτι μπορούσε γιὰ νὰ παντρευτῇ ἐκεῖνος τὴν γυναίκα ποὺ ἀγάπαγε.

Ἡ θυσία τῆς αὐτὴ τὴν ἀνακούφιζε καὶ τῆς στύλωνε τὸ κλονισμένον ἐγαῖσμό.

— Θέλεις, Οὐίλλιαμ (Μπίλ) Ρίτσι, νὰ καταστήσης τὴν Σάλλυ Γκράχαμ, νόμιμο σύζυγό σου;... ἀκούστηκε ἡ αὐστηρὴ φωνὴ τοῦ πάστορος.

Ἡ Σάλλυ ὕψωσε τὸ κεφάλι τῆς στὸ ἀκουσμα τοῦ ὀνόματός τῆς. Ἡ ἔκπληξις ἦταν χυμὴν στὸ πρόσωπό τῆς. Εὐθὺς ὅμως ἀντελήφθη τὴν πραγματικότητα: Ὁ πάστορ ἀπευθυνόμενος στὴ νύφη—τὴν Ζέλδα—διάβαζε τ' ὄνομά τῆς ἀπὸ τὴν ἄδεια τοῦ γάμου ποὺ τοῦ εἶχαν δώσει αὐτὴ καὶ ὁ Μπίλ.

— Εὐὲ, Σάλλυ Γκράχαμ, θέλεις νὰ καταστήσης τὸν Οὐίλλιαμ Ρίτσι, νόμιμο σύζυγό σου;

Ἡ Σάλλυ κατακόκκινη εἶπε σβυστά. «Θέλω». Ἡ ποθὴ τῆς ὅμως αὐτὴ λέξη τῆς κρύφθηκε ἀπὸ τὴν ἔντομη φωνὴ τῆς Ζέλδας.

— Θέλω! εἶπε ἡ νύφη.

— Τότε σὰς ἐνώνω, συμπλήρωσε ὁ πάστορ, ἐνῶπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων. Νὰ εἰστε εὐτυχισμένοι!

Ἡ Σάλλυ θὰ προτιμοῦσε ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ νὰ πέθαινε γιὰ νὰ μὴν ἀκούγε τὴν τραγικὴ αὐτὴ φράση τοῦ πάστορος. Ζαλισμένη, καὶ μὲ τὰ γόνата λυγισμένα ἀπὸ τὴν συγκίνηση, ἀκούγε τοὺς ἤχους τοῦ «Γαμήλιου Ἐμβατηρίου» ποὺ παιζε τὸ ἄρμόνιο, κρυμμένο πίσω ἀπὸ τὶς τριανταφυλλίες. Μέσα ἀπὸ τὴν οὐίχλη τῆς ζάλης τῆς, ἀντελήφθη τὴν θέα τῆς καὶ τοὺς ἄλλους καλεσμένους, νὰ σηκώνονται ἀπὸ τὶς θέσεις των, καὶ

ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΙΔΟΥΝ

Ο λοχαγός Ίβαν Πέτρωφ, ένας σωματώδης κοζάκος που υπηρετούσε στην 14η Ρωσική Μεραρχία, βημάτιζε στην κατασκήνωση των Γερμανο-Αυστριακών εφεδρικών δυνάμεων, πλησίον στο Σάντεκ, στους πρόποδες των Καρπαθίων ορέων. Δεν είχε έκπληξη με την παρουσία του Συνταγματάρχου Βόλφγκανγκ Μύλλερ από το Γενικό Στρατηγείο. Ούτε έδειχνε την παραμικρή ταραχή για την εξέταση που θα υφίστατο σε λίγο. Απεναντίας υπερχειραλωνόταν για την εύκολα με την οποία κατάρθωσε να κίνη πιστευτή την ταυτότητά του ως υποπιστού Κάρλ Μπυόργκαν, της Ένντης Ταξιαρχίας των Πομερανών.

Ήταν βέβαιο ότι είχε σχεδιάσει και είχε κατορθώσει να δραπετεύσει αυτός και άλλοι έξι Πομερανολ αξιωματικοί από το Ρωσικό στρατόπεδο των αιχμαλώτων του Σάλο. Φορούσε την διακριτική στολή και το έμβλημα του Συντάγματος των Πομερανών, έσώρουχα που προέρχονταν από Γερμανικά εργοστάσια, και τα όποια έφεραν το διακριτικό σημάδι του Γερμανικού Στρατού. Φορούσε επίσης τις χαρακτηριστικές μπότες του Συντάγματος, κι' είχε στην κατοχή του τα έγγραφα του ως Κάρλ Μπυόργκαν.

Σε λίγο παρουσιάστηκε στον Συνταγματάρχη μαζί με τους έξι άλλους με τους οποίους έδραπέτευσε.

Ο συνταγματάρχης τον κύτταξε προσεκτικά και του είπε:

—Κάρλ Μπυόργκαν είσαι ένας κατάσκοπος. Υπηρετείς ως αξιωματικός στην 14η Ρωσική μεραρχία, και το πραγματικό σου όνομα είναι Ίβαν Πέτρωφ.

Ο Πέτρωφ ξαφνιάστηκε δεν έκαμε όμως την παραμικρή κίνηση. Άνακεφαλαίωσε μόνον τα γεγονότα.

Στην αρχή σκέφθηκε ότι ο Σέιμπερτ—έναν Γερμανό κατάσκοπο των οποίων είχε σκοτώσει—πιθανόν να τον αναγνώρισε πριν τον ξεκάνει και να είδοποίησε τον συνταγματάρχη Μύλλερ για την παρουσία του στα περίχωρα.

—Λοχαγέ! συνέχισε ο Μύλ-

λερ. Έγκαταλείψατε τη μεραρχία σας εδώ και δυο μέρες, και περάσατε την πρώτη νύχτα με με-

ρικούς Ρώσους χωρικούς. Τους αποχαιρέτησα και κατόπιν πήγατε στην κατασκήνωση των Γερμανών αιχμαλώτων στο Σάλο, ίππεύοντας ένα πυρρό άλογο. Μείνατε εκεί από το πρωί ως το βράδυ, όταν επραγματοποιήθηκε η εικονική δραπετεύση σας. Από τότε ως αυτή τη στιγμή μέινετε μαζί με τ' άλλα μέλη της ομάδας των Γερμανών δραπετών, αν εξαιρέσουμε ολιγόχρονες άπουσιες σας. Την πρώτη φορά απομακρυνθήκατε από κοντάς τους με τον σκοπό να μιλήσετε με τον λοχαγό Σέιμπερτ. Αντί όμως «να τ' αψηλάξετε» όπως ισχυριστήκατε, τον... πνίξατε! Την δεύτερη φορά πήγατε στην Ταξιαρχία του Ιππικού των Ρώσων, όπου προμηθευτήκατε έφτα άλογα. Το δικό σας άλογο ήταν σταχί. Όλα αυτά που σας είπα είναι σωστά;

—Αν ύποτεθή, κύριε συνταγματάρχα, ότι τα άρνουμαι όλα αυτά όπως τα άρνουμαι, άπάντησε με άπάθεια ο Πέτρωφ, μήπως έχετε σαφείς άποδείξεις ότι τα γεγονότα συνέβησαν έτσι; Μπορούσα έξ άλλου να έλευθερώσω και να φέρω έδω μαζί μου έξι Γερμανούς αιχμαλώτους για να μαρτυρήσουν ότι είμαι Ρώσος κατάσκοπος;

—Μπορείτε να τ' άρνηθήτε όλα αυτά, λοχαγέ, τοι άπάντησε ο συνταγματάρχης Μύλλερ με ψυχρότητα, ώστόσο τα γεγονότα αυτά έχουν άποδείχθι κιόλας έπιστημονικώς. Η δολοφονία του λοχαγού Σέιμπερτ μάς άνεφέρθη χθές το βράδυ από έναν πράκτορά μας ό οποίος δρώ στις Ρώσικες γραμμές.

Τό σταχί άλογο τό κρατούμε έδω στην κατασκήνωση. Τά περιστάτικά της «κλοπής» των άλόγων, όπως μάς τά

περιγράψατε, ήταν δύσκολο να τ' πιστέψουμε. Πρώτον, γιατί οι κοζάκοι δεν χρησιμοποιοούν γέρικα άλογα όπως είναι τό δικό σας, και δεύτερο για να πάρτετε έφτα άλογα έπρεπε να σκοτώσετε τον φρουρό των σταύλων. Τά δύο αυτά σημεία θά τ' εξακριβώσουμε. Όσον άφορά όμως για τ' άλλα πειστήρια της κατηγορίας λοχαγέ, που σας άνεφερα πάρα πάνω, δεν χωρεί καμιά άμφιβολία. Μάς τά προμήθευσαν τά βρώμικα νύχια των δαχτύλων των χεριών σας.

—Τά νύχια μου; τραύλισε ο Πέτρωφ και κύτταξε τά χέρια του σαν να είχαν γίνει άποτόμως χέρια λεπρού.

—Ναί, λοχαγέ. Τά νύχια σας,

Ο συνταγματάρχης σταμάτησε και κύτταξε έναν από τους παρόντας Γερμανούς αξιωματικούς. Στά χέρια του κρατούσε μερικές φωτογραφίες.

—Αυτά εκεί, είπε ο Συνταγματάρχης Μύλλερ δείχνοντάς τες, είναι μικροσκοπικές φωτογραφίες, που έλήφθησαν από τό... περιεχόμενο των νυχιών σας. Στο τελευταίο στρώμα της βρώμας βρήκαμε μόρια χνουδιού που προέρχονται από ύφασμα με τό όποίο είναι γνωστόν ότι κατασκευάζονται μόνον οι στολές των ύπηρετούντων στην 14η Ρωσική μεραρχία. Κατόπιν βρήκαμε ίχνη άμύλου που προέρχονται από σίκαλι μπιζέλια και φακή, τό είδος

δηλαδή της τροφής που συνηθίζουν να τρώνε οι Ρώσοι χωρικοί. Τό γεγονός αυτό δικαιώνει την αντίληψή μας ότι περάσατε τό πρώτο βράδυ με

τέτοια παρέα. Κατόπιν βρήκαμε κύτταρα τριχών που προέρχονται από τό τρίχωμα ενός πυρρού

άλόγου. Στο έόμενο στρώμα της «ύλης» των νυχιών σας βρήκαμε πάλι χνουδι από ύφασμα που κατασκευάζονται οι στολές των Πομερανών, γεγονός που μαρτυρεί ότι δεν φορέσατε αυτή τη στολή παρά λίγες ώρες πριν έπισκεφθήτε τους αιχμαλώτους Γερμανούς στην φυλακή. Οι λεπτομέρειες της άποδράσεως μπορούν να πιστοποιηθούν από τους έξι Γερμανούς που σας συνόδευαν εν άγνοία τους ότι είσαστε κατάσκοπος. Όπως, βλέπετε, λοχαγέ, δεν φέρατε μαζί σας έξι μαρτυρες άλλα περισσότερους. Έπίσης ξέρουμε και τί φαί φάγατε στη φυλακή...

Η κατόπιν ένδιαφέρουσα άποκάλυψις που μάς έχάρισε ή μικροσκοπική εξέταση του περιεχομένου των νυχιών σας, είναι ή δολοφονία του λοχαγού Σέιμπερτ. Βρήκαμε μόρια ανθρώπινης σάρκας και ίδρώτος, όχι φυσικά του δικού σας. Επίσης σας θυμίζω ότι ή δολοφονία αυτή μάς άναφέρθηκε και από τον Πράκτορά μας, μόνο που δεν μάς έκαμε γνωστόν ποιός ήταν ό δολοφόνος του.

Ο Πέτρωφ κύτταξε τον συνταγματάρχη άποσβολωμένος. Γνώριζε ότι όλες αυτές οι λεπτομέρειες όπως τις άποκαλύπταν τά διάφορα στρώματα των κατακαθιών των νυχιών του, ήταν σωστές. Ήταν περιττή κάθε άρνησή του. Τό μικροσκόπιο τον είχε προδώσει.

Παραδέχθηκε τό κατηγορητήριο και ύψωσε τους ώμους του με φιλοσοφική ήρεμία σαν ένας πραγματικός Ρώσος.

—Η μητέρα μου, πάντα με συμβούλευε να καθαρίζω τά νύχια μου, είπε γελαστός.

Ο Ίβαν Πέτρωφ τυφεκίστηκε την άλλη μέρα με την άνατολή του ήλίου.

ΤΣΑΡΛΣ ΣΤΡΟΓΚ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ο ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΕΡΩΣ

ΣΤΗΝ ΑΥΛΗ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

Μιά από τις περίφημες για την καλλονή του γυναικά από εκείνες που έπαιξαν σπουδαίον ρόλον στη ζωή των βασιλέων υπήρξε και ή κόμισσα Φραντσέσκα Σατωμπριάν.

Ήταν μιά ύψηλή, λεπτή και ξαγιά, με ωραιότατο πρόσωπο και τολημρό χαρακτήρα. Ζούσε, φυλακισμένη από τη ζήλεια του άνδρός της, μέσα σ' έναν πύργο χτισμένο στο άρχαιο δουκάτο της Βρετάνης κι' εκεί θά μαραινόταν ή καλλονή της αν δεν έφθανε ως τ' αυτιά του Φραγκίσκου του βασιλέως της Γαλλίας, ή φήμη της θείας όμορφιάς της.

Ο βασιλεύς τότε έκάλεσε τον κόμητα Σατωμπριάν, (άπόγονον της οικογενείας Μονμορανσύ)—που έμενε στην Αύλη για λόγους ύπηρεσιακούς—και του είπε να φέρη στά άνακτορα και την γυναικά του ή όποια θά γινόταν κυρία της Τιμής.

Ο κόμης έδειξε πώς δέχτηκε την πρόταση του βασιλέως άλλ' άμέσως παρήγγειλε στη γυναικά του να μην κινηθή από τον πύργο, για κανέναν λόγο, παρά μόνον όταν θά έλάμβανε ένα ώρισμένο δακτυλίδι.

Ο βασιλεύς έξεπλάγη για την άνυπακοή της κομήσης και σε λίγο καιρό κατάρθωσε να μάθη τό μυστικό του δακτυλιδίου.

Τότε, έπεδίωξε και έπέτυχε να πάρη στά χέρια του τό περίφημο δακτυλίδι διά μέσου ενός έμπιστου του, ό όποιος τό είχε κλέψει από τό δωμάτιο του κόμητος, και τό έστειλε στην έώραλα Φραντσέσκα καλώντάς την στο Παρίσι. Και πραγματικώς σε λίγο καιρό αντίκρουσε μπροστά του ό βασιλεύς την ωραιότερη γυναικά της Γαλλίας.

Με την πρόφαση να την προστατέψη από τό κουτσομπολιό των Κυριών της Τιμής, της παρεχώρησε ένα διαμέρισμα μέσα στα άνακτορα και σε λίγο έστειλε τον κόμητα να μείνη μόνος στον πύργο της Βρετάνης με μιάν ώρισμένη άποστολή.

Φυσικά, ό κόμης έδειξε την δυσαρέσκειάν του... Άλλά τά γράμματα τά γεμάτα παρατηρήσεις κι' άπειλές, που άπλήθυνε προς την γυναικά του «έλογονκρινοντο» από τον ίδιο τον βασιλέα.

Μιάν ήμέρα, που πήγε να κάνη μιάν έπίσκεψη στην έώραλα κόμησα, θέλησε να της διαβάση την τελευταία από τις έπιστολές που πράγματι, ήταν περισσότερο άπειλητική από ό,τι έπρεπε, τόσο που σ' ένα σημείο έγραφε: «... μη

λημονείτε πώς ό άνδρας σας είναι ένας άνθρωπος που μπορεί κάλλιστα να τιμωρήσει παροδειγματικά την ένοχή της άπίστου συζύγου του». Η κόμησα φοβήθηκε. Άλλά ό βασιλεύς έδιάβασε άμέσως την άπάντησή που είχεν έτοιμάσει.

«Κύριε Σατωμπριάν, κατά διαταγήν της Α.Μ. του Βασιλέως, θ' άποσυρθήτε στην περιφέρεια Λαβάλ μέχρι νεωτέρας διαταγής. Και αν τολημήσετε ν' άπευθύνετε άπειλην είτε προφορικώς είτε γραπτά προς την κόμησσαν σύζυγό σας, θά τιμωρηθήτε άυστηρότατα. Ντε Βω-έέλ- διοικητής των Άνακτόρων».

Άλλά δεν την μισούσε μόνον ό σύζυγός της. Την μισούσε επίσης και ή ίδια ή μητέρα του Βασιλέως, δηλαδή ή δούκισσα Λουίζια Ντ' Άγκουλέμ. Δεν μπορούσε να άνέχεται τις έννοχες σχέσεις του γιου της και γι' αυτό διεμαρτύρετο καθημερινώς. Είς εκείνους που της συνιστούσαν ν' άπομακρυνθή άπαντούσε με την περιφρόνησή της.

Ο Φραγκίσκος είχεν έρωτευθή τρελλά την ώραία κόμησα που κι' εκείνη ένοιώθε γι' αυτόν ένα έξ ίσου φλογέ-

ρόν έρωτα.

Έτσι, έπειδή ή δούκισσα ντ' Άγκουλέμ, δεν μπορούσε να έπιτύχη στην προσπάθειά της να διαλύση τις έννοχες σχέσεις των, άπεφάσισε να συμμαχήση με τον έξαδελφό της Δούκα των Βουρβόνων. Σκέφθηκαν να χρησιμοποήσουν εν ανάγκη κι' έναν μεγάλον Ιταλόνζωγράφον, τον Πριματίτσιο, που ήταν ένας από τους πιο στενούς φίλους του βασιλέως.

Δεν άργησαν όμως να μάθουν πώς ό ζωγράφος δεν ήταν άνθρωπος που μπορούσε να άνακατευτή σε τέτοιου είδους ύποθέσεις και έξ άλλου ότι είχε ελπή στον βασιλέα πώς ή κόμησα Σατωμπριάν ήταν «ή πιο άρστούρηματική καλλονή που έπλασε ό Δημιουργός».

Οι δυο έξάδελφοι όμως, συνενόθησαν να συκοφαντήσουν την κόμησα για την διαγωγή της κατά τό παρελθόν, και τό σχέδιό τους θά έπετύγχανε αν δεν άκουγε ή συνωμοσία τους μιά έμπιστος θεράπεινα της κομήσης.

Η γυναικά αυτή βρισκόταν στο παραπλεύρως δωμάτιο εκείνου που γινόταν ή συζήτησις κι' άκουσε καθαρά ό,τι έλεγε. «Υστερα πήγε και τά διεβίβασε όλα στην κυρία της και δυο μέρες άργότερα ό κ. Λωτρέκ, ό άδελφός της κομήσης, ανέλαβε την άνωτάτην διοίκησιν του Στρατού αντί του δούκος των Βουρβόνων, εν όνόματι και κατά διαταγήν του Βασιλέως.

Ο διορισμός του κ. Λωτρέκ έδημιούργησε μεγάλο σκάνδαλο στην Αύλη της Γαλλίας' άλλα παρ' όλες τις συκοφαντίες και τό κουτσομπολιό των αυλικών και την ένέργεια της δουκίσσης βασιλομήτορος, ό έρωας του Φραγκίσκου και της κομήσης Σατωμπριάν, όχι μόνον δεν έσβυσε άλλα μέγαλωσε περισσότερο κι' άπεφάσιαν οι δυο έρασται να μιν χωριστούν ποτέ, ούτε και για μιάν ώραν.

Υστερα από λίγες ήμέρες όμως συνέβησαν πολλά δυσάρεστα γεγονότα τά όποία έδημιούργησαν πανικόν στην Αύλη.

Ο βασιλεύς μετέβη άμέσως στο μαχόμενον μέτωπον κι' ή αντίβασιλεία άνετέθη στη βασιλομήτορα.

Η μάχη της Παβίας υπήρξε καταστρεπτική για τους Γάλλους.

Ο βασιλεύς Φραγκίσκος ήμλωτίσθη από τον βασιλέα της Ισπανίας Κάρολον Ε'.

Η αντίβασιλεία τότε, μόλις έπληροφόρηθή την αιχμαλωσία του γιου της διέταξε την άπομάκρυνσιν της κομήσης Σατωμπριάν από την Αύλην.

Η κόμησα έγκατέλειψε τό Παρίσι, και πήγε άμέσως να συναντήση τον άνδρα της και κατάρθωσε να συμφιλωθή μαζί του, ίσως φαινομενικά γιατί στην έποχή που έπαύθηθε ό Φραγκίσκος στον θρόνο της Γαλλίας, άφού έφυλακίσθη στη Μαδρίτη, ή κόμησα Σατωμπριάν ζούσε μαζί με τον άνδρα της στον Πύργο της Βρετάνης.

Ο Φίλιππος δεν άργησε να έρωτευθή την δούκισσα ντ' Ετάμ κι' ενώ παρέδιδε τό στην άγκάλιά της, ή κόμησα Σατωμπριάν έπέθανε, σε ηλικία 30 χρόνων στον Πύργο της Βρετάνης. Ο άνδρας της, με ύπουλα δηλητήρια είχε κατορθώσει να της άφαιρέση σιγα σιγα τη ζωή γιατί πάντοτε φώληζε τό μίσος μέσα στη ψυχή του για τή διαγωγή που έδειξε ή γυναικά του άπαντί του.

Έτσι την έξεδικήθη για τον ένοχον έρωτά της με τον βασιλέα.

Ε. ΑΣΣΟ

διαφωτίσω το μυστήριον.

Διατελώ μεθ' υπολήψεως
ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

Τὴν ὑπόθεσιν λοιπὸν διεχειρίζετο ὁ Λουπέν.
Αὐτὸς ἀπὸ τὰ βάθη τῆς φυλακῆς τοῦ ἐσκηνοθέτησε τὴν
κωμῶδιον ἢ τὴν τραγωδίαν ποὺ ἀνήγγειλε μὲ τὸ πρῶτο
δημοσίευσμά του.

Τὴ περιέργῃ φάσις ! Ὁ κόσμος εὐχαριστήθη. Μὲ ἓνα
καλλιτέχνην σὺν αὐτὸν τὸ θέαμα θὰ εἶχε καὶ γραφικότητα,
καὶ ἀπρόοπτα.

Μετὰ τρεῖς ἀκόμῃ ἡμέρες εἰς «Γκράν Ζουρνάλ» ἐδημο-
σιεύοντο τὰ ἐπόμενα.

«Τὸ ὄνομα τοῦ ἀφοσιωμένου φίλου, τὸν ὁποῖον ὑπνισ-
σόμεν εἰς τὴν προηγουμένην μου δημοσίευσιν, μοῦ ἀνεκοί-
νωσεν. Πρόκειται περὶ τοῦ Μεγάλου Δουκὸς Ἑρμαν τοῦ Γ'
Βασιλεῦστος πρίγκηπος (ἀν καὶ ἐκθρονισθέντος) τοῦ Με-
γάλου Δουκάτου τοῦ Ντέ Πόν Βέλδεντς καὶ ἐμπιστοῦ τοῦ
Βίσαρκ, τοῦ ὁποῖου ἦτο φίλατος.

«Ἐρευνᾷ εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ ὑπὸ τοῦ κόμητος Β. ἀ-
κολουθουμένου ὑπὸ 12 ἀνδρῶν. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐρεῦνης
αὐτῆς ὑπῆρξεν ἀρνητικόν, ἀλλ' ἐπιστοποιήθη διὰ τὸ Μέγας
Δοῦξ εἶχε στήν κατοχήν του τὰ πολυτίμα ἔγγραφα.

«Ποῦ τὰ εἶχε κρύψει; Αὐτὸ εἶναι ζήτημα ποὺ κανεῖς
στὸν κόσμον δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὰ διαφωτίσῃ σήμερα.

«Ζητῶ εἰκοσιτεσσάρων ὥρων προθεσμίαν γιὰ νὰ τὸ δια-
φωτίσω ἐγὼ.

ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

Πράγματι δὲ μετὰ εἴκοσι τέσσαρες ὥρας τὸ δημοσίευμα
ποὺ ὑπεσχέθη ἔβλεπε τὸ φῶς.

«Οἱ περιφημὲς ἐπιστολὲς εἶναι κρυμμένες εἰς τὸν φεου-
δαλικὸν πύργον τοῦ Βέλδεντς, πρωτεύουσας τοῦ Μεγάλου
Δουκάτου τοῦ Ντέ Πόν, πύργον ποὺ καταστραφῇ ἐν μέρει
κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ 10^{ου} αἰῶνος.

«Εἰς ποῖον ἀκριβῶς μέρος;
«Καὶ ποῖα ἀκριβῶς εἶναι αἱ ἐπιστολαὶ αὐταί;
Αὐτὰ τὰ δύο προβλήματα, εἶναι ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἀσχο-
λουμαι τώρα νὰ λύσω καὶ τῶν ὁποίων τὴν λύσιν θὰ δημο-
σιεύσω σὲ τέσσαρες ἡμέρες.

ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

Κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν τὸ «Γκράν Ζουρνάλ» ἔγινε κυ-
ριολεκτικῶς ἀνάρπαστον.

Πρὸς γενικὴν ὁμῶς ἀπογοήτευσιν οἱ πληροφορίες ποὺ
ἐπεριμένοντο δὲν ὑπῆρχαν σ' αὐτό. Καὶ τὴν ἐπομένην δὲ
καὶ τὴν μεθεπομένην ἡ αὐτὴ σιωπῇ.

Τὴ εἶχε λοιπὸν συμβῇ; Ποῖον πρόσκομμα εἶχε παρεμ-
βληθῇ;

«Ἐγνώσθη ἀπὸ κάποια ἀ-
κριτομύθια. Ὁ διευθυντὴς τῶν
φυλακῶν τοῦ Ὑγειονομείου
εἶχεν εἰδοποιηθῇ, φαίνεται,
διὸ ὁ Λουπέν ἐπικρινόντουσε
μὲ τὸν συνεισφέροντα τοῦ
μετὰ τὸν φερέλλον τοῦ
ὁποῖου κατεσκεύαζε καὶ ἀ-
πηγόρευσε κατὰ ἐργασίαν
τὸν ἀνυπόφορον κρατούμενον.
Τότε ἐκεῖνος εἶπε:

— Ἀφοῦ δὲν ἔχω τίποτε
πιά νὰ κάνω, θὰ ἀσχοληθῶ
μὲ τὴν δίκη μου. Ὡς εἰδο-
ποιηθῇ ὁ δικηγόρος μου, ὁ κ.
Κιμπέλ.

«Ὁ Λουπέν ποὺ ἔως ἐκεῖ-
νην ἡμέρα εἶχεν ἀποφύ-
γει καθὲ συνισμὴν μὲ τὸν κ.
Κιμπέλ, συγκατετέθη τώρα νὰ
τὸνδεχθῇκαὶνὰ ἐτοιμάσουνμα-
ζὶ τὴν ὑπερασπίσιν του. Καὶ
τὴν ἐπομένην ὁ κ. Κιμπέλ, γε-
μάτος χαρὰν, ἐκάλεσε τὸν
Λουπέν εἰς τὸ συζητητήριον
τῶν δικηγόρων.

«Ἦτον ἄνθρωπος ἡλικιωμέ-
νος καὶ φοροῦσε γυαλιὰ μὲ
φακοὺς τόσο μεγάλους ὥστε
τὰ μάτια του ἐφαίνοντο πε-
λώρια. Ἀφῆσε τὸ καπέλλο
του στὸ τραπέζι, ἀνοιξε τὴν
χαρτοθήκην του καὶ ἄρχισε

ΝΥΧΤΑ ΚΑΛΗ

Νύχτα λαμπρή, καθάριον νύχτα,
Χωρὶς κανένα συννεφάκι
Λούζει τὴν Γῆ μ' ὑγρὸ χρυσάφι
Τ' ὀλόγεμον τὸ Φεγγάρι

Χρυσόνονται ὅλα ἐδῶ κάτω:
Κάμποι, νερά, βουνά, λαγυράδια,
Καὶ ξωτικὲς γυμνοκοιτιδοὶ
Χορεύουν πέρα στὰ λιβάδια.

Ποῦ νὰ εἶσαι, Ἀγάπη μου χαμένη;
Χρόνια γυρνᾷ καὶ δὲν σὲ βρῖσκω,
Μὴν τάχα βρῖσκεσαι κρυμμένη
Μέσα στοῦ Φεγγαριοῦ τὸ δίσκο;

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΑΝΗΣ

(Ἀκολουθεῖ)

Π. Α. ΝΘ. Ε. Ο. Ν

ν' ἀπευθύνῃ σειράν ἐρωτήσεων.

Ὁ Λουπέν ἀπήντησε σὲ ὅλες μὲ σαφηνεία, καὶ ἐπρόσθε-
σε μάλιστα καὶ διάφορες μικρολεπτομέρειας, τίς ὁποῖες ὁ
κ. Κιμπέλ ἐσμεῖωνεν σὲ φύλλον χαρτοῦ καρφιστωμένον,
τὸ ἓνα ἐπάνω στὸ ἄλλο.

— Καὶ ἔπειτα, ἐπανελάμβανεν ὁ δικηγόρος μὲ τὸ κεφά-
λι σκυμμένον στὰ χαρτιά του, λές ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν
ἐκείνην.

— Λέω ὅτι, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἐπανελάμβανεν ὁ
Λουπέν.

Σιγὰ-σιγὰ δὲ μὲ μικρὲς κινήσεις φυσικὰς, εἶχε στηρι-
χθῇ μὲ τοὺς ἀγκῶνάς του στὸ τραπέζι.

Ἐξαμῆλ' ὡσεὶ σιγὰ-σιγὰ τὸν βραχίονα ἔφερε τὸ χέρι του
κάτω ἀπὸ τὸ καπέλλο τοῦ κ. Κιμπέλ, ἔμπασε τὸν δάκτυλόν
του στὸ ἐσωτερικὸν μέρος τοῦ δερμάτος καὶ ἔπιασε μιά
λουρίδον σὺν ἐκείνῃς ποὺ βάζομε μεταξὺ τοῦ πετσιοῦ καὶ
τοῦ καπέλλου, δταν μᾶς ἔρχεται μεγάλο.

Ἐξεδίπλωσε τὸ χαρτί.

Ἦτο σημεῖωμα τοῦ Ντουντεβίλ, γραμμένον συνθημα-
τικῶς.

«Πῆγα θαλαμηπόλος τοῦ κ. Κιμπέλ. Μπορεῖτε ἄφοβα
νὰ μοῦ ἀπαντήσετε διὰ τῆς ἰδίας ὁδοῦ.

«Τὴν συνενόησίν μας μὲ τοὺς φακέλλους ἀπεκάλυπεν
ὁ Λ. Μ... ὁ δολοφόνος. Εὐτυχῶς ποὺ εἴχατε προῖδη τὸ
πράγμα.

Ἐπακολουθοῦσε κατόπιν λεπτομερὲς λογοδοσία ὅλων
δσων ἔγιναν τίς τελευταῖες ἡμέρες σχετικὰ μὲ τὴν ὑπό-
θεσίν του.

Ὁ Ἀρσέν Λουπέν ἔβγαλε τότε ἀπὸ τὴν τσέπην του λα-
ρίδα ὁμοίου χαρτοῦ ποὺ περιεῖχε τίς ὁδηγίες του, καὶ τὴν
ἔβαλε στὸ ἴδιο μέρος.

Τὸ κόλπο εἶχε παιχθῇ.

Καὶ ἡ συνεργασία τοῦ Λουπέν εἰς τὸ «Γκράν Ζουρνάλ»
ἐπανεκλήθη.

«Ζητῶ συγγνώμην ἀπὸ τὸ κοινὸν διότι ἐφάνηκα ἀσυνεπὴς
πρὸς τὴν ὑπόσχεσίν μου. Ἡ ταχυδρομικὴ ὑπηρεσία τοῦ ὁ-
γειονομείου εἶναι ἐλαστική. Ἐγγίζομεν, ἄλλως τε εἰς τὸ
τέρμα.

Ὡς πρὸς τὰς ἐπιστολὰς, ἀνακοινῶ ἐπισήμως ὅτι ἔχω
εἰς χεῖράς μου ὅλα τὰ δοκουμένα, τὰ ὁποῖα φανερώνουν
τὴν ἀλήθειαν ἐπὶ βάσεων ἀναμφισβητήτων.

«Μετ' ὀλίγον θὰ τὰ δημοσιεύσω.

«Ὡς γνωστὴν ἐν τούτοις τὸ ἔξης: μεταξὺ τῶν ἐπιστολῶν
ὑπάρχουν μερικά, αἱ ὁποῖα ἀπεστελλόντο πρὸς τὸν ἀρχι-
καγκελάριον παρ' ἐκείνου ὅστις διεκρίντε τὸτέτον ἑαυτὸν
τοῦ μαθητὴν καὶ θαυμαστὴν του καὶ ὁ ὁποῖος ἦτο πεπρω-
μένον, μετὰ πάροδον πολλῶν ἐτῶν, νὰπαλλαγῇ τοῦ ἐνο.

«Ἐπὶ αὐτοῦ νοητοῦ καὶ νὰ
κυβερνήσῃ μόνος του.

«Κατανοεῖτε καλῶς τί θέ-
λω νὰ εἶπω».

Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν νέον
δημοσίευμα.

«Αἱ ἐπιστολαὶ αὐταὶ ἐγρά-
φισαν κατὰ τὴν διάρκειαν
τῆς ἀσθενείας τοῦ τελευταίου
αὐτοκράτορος. Δὲν ἀρκεῖ αὐ-
τὸ ν' ἀποδείξῃ τὴν μεγάλην
τὸν σπουδαιότητα».

Ἐπέρασαν τέσσαρες ἡμέ-
ρες σιωπῆς καὶ τέλος ἐδημο-
σιεύετο ἡ τελευταία αὐτῇ ἀ-
νακοίνωσις ποὺ ἐπροξένησε
καταπληκτικὴν ἐντύπωσιν.

«Αἱ ἀνακρίσεις μου καὶ
αἱ ἐρευνᾶί μου ἐπερατώθη-
σαν.

«Ἦδη, τὰ γνωρίζω ὅλα,
«Δι' ἐμβαθύνσεως εἰς ὑπο-
λογισμοὺς καὶ σκέψεις, ἐμάν-
τευσα τὸ μυστικὸν τῆς κρύ-
πτης.

«Οἱ ἄνθρωποι μου θὰ πᾶ-
νε εἰς Βέλδεντς καὶ παρ' ὅλα
τὰ ἐμπόδια ποὺ θὰ παρουσια-
σθοῦν, θὰ μπουῖν στὸ πύργον
ἀπὸ μιά εἰσοδὸν ποὺ τοὺς ὁ-
πέδειξα.

Ἀπὸ τὴν ζωὴν

Οἱ εξωφρενισμοὶ τῶν Ἀμερικανῶν

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἄλλοτε καὶ τώρα

Πολλοὶ ἄνθρωποι ἅμα διαβάζουν στίς ἐφημερίδας τὰ
τῆς δραματικῆς ἀπαγωγῆς τοῦ μικροῦ Λιντεμπεργκ ἢ τοὺς
δρῶν ποὺ ζητᾷ νὰ ἐπιβάλῃ σχετικῶς ὁ ἀρχιλαθροπόρος
Ἄλ Καπότε στὸν πρόεδρο τῆς Ἀμερικανικῆς Δημοκρα-
τίας, γιὰ νὰ τὸν ἀπελευθερώσῃ, κινοῦν μὲ οἶκτο τὸ κεφά-
λι τοὺς καὶ λένε: «Γιὰ φαντάσου, ποὺ κατάντησε ἡ Ἀ-
μερικὴ!».

Πρὸ πενήντα ἐτῶν

Ἄν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ φαντάζονται πῶς οἱ ληιστοσυ-
μορίες, τὸ λαθρεμπόριο καὶ τὰ ἐγκλήματα, συμβαίνουν μόνον
στὴν ἐποχὴ μας, κάνουν μεγάλο λάθος.

Τὰ ἴδια γινόνταν καὶ πρὸ πενήντα χρόνων.

Στὴν Ἀμερικὴ εὗρισκαν πεδίων δράσεως ὅλοι οἱ διε-
θνεῖς ἀπατεῶνες, λωποδύτες, τυχοδιώκτες κτλ. Μπορεῖ νὰ
μὴν ἦσαν καὶ τόσο καλὰ ὁργανωμένοι σὲ συμμορίες ὅπως
τώρα, ἀλλὰ ὅπωςδήποτε ἔκαναν τὴ δουλειὰ τους. Τώρα
ληστεύουν τοὺς πολλοὺς μέσα στοὺς κεντρικοὺς δρόμους
τῶν πόλεων. Τότε τοὺς ἐλήστευαν στοὺς ἐρημικοὺς δρό-
μους τῶν προαστίων.

Ἐπίσης σὲ ὠρισμένες πολιτεῖες, ὅπως στὸ Τέξας, στὴ
Νεβράσκα, στὸ Καύσας, τὰ ἦν καὶ ἔθιμα ἦσαν πῶς ἀγρία,
ἀπὸ ὅτι ἦσαν στὴν Εὐρώπῃ κατὰ τὸν Μεσαίωνα ! Γὸ σύμ-
βολο ὅλων ἦταν: «ἀρπαξὲ νὰ φᾶς καὶ κλαίψεις νάχης!» καὶ
οἱ κάτοικοι βρ σκόνταν διαρκῶς σ' ἐμπόλεμη κατάστασιν
μεταξὺ τους. Οἱ γυναῖκες σπάνιζαν. Τὰ χρήματα κερδίζον-
ταν γρήγορα καὶ μολονότι ἔπρεπε κανεῖς νὰ ριψοκινδύ-
νῃς τὴ ζωὴν γιὰ νὰ τὰ κερδίσῃς, οἱ Ἀμερικανοὶ τῆς ἐπο-

χῆς ἐκείνης τὰ ἐξόδευσαν ἐξ ἴσου σπάτα-
λα καὶ ἀσυλλόγητα, ὅσο καὶ οἱ σημερινοί.

Ὅταν μάλιστα δὲν εἶχαν τί νὰ τὰ κά-
νουν τὰ ἔβραζαν «σημάδι» καὶ χτυποῦσαν
μὲ τὸ πιστόλι τοὺς τὸ ζωγραφισμένο σ'
αὐτὰ κεφάλι τοῦ Οὐάσιγκτον.

Τὰ ἀπίστευτα στοιχήματα

Ἐπίσης οἱ προπάπποι τῶν σημερινῶν
Ἀμερικανῶν εἶχαν τὴ μανίαν νὰ βάζουν στοιχήματα ἐξωφρε-
νικά. Τὰ στοιχήματα αὐτὰ ἦσαν ἕνας ὥραιος τρόπος γιὰ
νὰ ξεφορτωθῇ κανεὶς τὰ χρήματα ποὺ τοῦ περισσεύουν καὶ
νὰ γεμίσῃ τὴν τσέπην τοῦ ἄλλου. Ὅποιος νομίζῃ πῶς οἱ
Ἀμερικανοὶ παρακολουθοῦν τοὺς ἀθλητικοὺς ἀγῶνες μ' ἐν-
διαφέρον, εἶναι γελασμένος. Ἐλάχιστοι εἶναι οἱ φίλαθλοι.
Οἱ περισσότεροι πηγαίνουν στοὺς ἀγῶνες γιὰ νὰ βάζουν
στοιχήματα. Ἡ μανία τῶν στοιχημάτων τοὺς ἔκανε νὰ δια-
πράττουν τίς μεγαλύτερες τρέλλες.

Ἐστὶ πρὸ πενήντα ἐτῶν, κάποιος πλούσιος νεοϋρκέζος
ἐστοιχημάτησε νὰ βγῇ περίπατο μὲ τὸ ἄμαξί του... ὁλό-
γυμνος!

Οἱ πρόγονοι τῶν γκάγκστερ

Οἱ προπάτορες τῶν σημερινῶν γκάγκστερ
τοῦ Σικάγου, μπορεῖ νὰ μὴν ἐλήστευαν Τρά-
πεζες, ἀλλὰ λεηλατοῦσαν καὶ κατέστρεφαν
ὅλα τὰ μεγάλα καταστήματα ποὺ ἀπλωνό-
ταν ἀπὸ τὸ Σάντα Φέ ὡς τὸ Καύσας καὶ
ἀπὸ τὸν Ἅγιο Φραγκίσκο ὡς τὴν Ἀλμπρά
Λίμνη. Κι' ἂν σήμερα οἱ «γκάγκστερ» στὸ
Σικάγο ἀλληλοεξοντώνονται μὲ πολυβόλα,
πρὸ πενήντα ἐτῶν, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀ-
νακαλύψεως τῶν χρυσοφόρων πηγῶν στὴν
Καλιφόρνια, οἱ δρόμοι τοῦ Ἁγίου Φραγκί-
σκου ἐστράνωντο ἀπὸ πτώματα χρυσοθηρῶν
ποὺ ἀλληλοεσκοτώνοντο γιὰ νὰ κλέψῃ ὁ
ἕνας τὸν ἄλλον!

Μολονότι τὸ 1880 δὲν ὑπῆρχε ἀπαγορευ-
τικὸς νόμος τοῦ οἰνοπνεύματος, ὥστόσο

καὶ τότε γινόνταν ζωερὴ κίνηση ἐναν-
τίον τῶν ποτῶν. Οἱ παπάδες καὶ οἱ γυναι-
κες εἶχαν ἰδρύσει ἀντιαλκοολικὰς ὁργα-
νώσεις καὶ ἐπειδὴ δὲν μπορούσαν νὰ τὰ
βάλουν μὲ τοὺς κρασποπατέρες, τὰ ἔβα-
ζαν μὲ τὰ ἄψυχα βαρέλια καὶ τίς μπου-
κάλες ! Οἱ γυναῖκες μάλιστα, ὠπλισμέ-
νες μὲ τσεκούρια, μπαλτάδες καὶ ἀξίνες
ἐπήγιναν ἀπὸ ταβέρνα σὲ ταβέρνα καὶ
συνέτριβαν κάθε δοχεῖο μὲ κρασί, μύρρα
ἢ οὔτις !

Ἐστὶ, στὸ τέλος, οἱ γυναῖκες τὰ κα-
τάφεραν θαυμάσια ὥς που ἔγινε νόμος
ἐναντίον τοῦ οἰνοπνεύματος.

Ἐπειδὴ ὁμῶς στὴν Ἀμερικὴ δὲν ὑ-
πάρχει πρᾶγμα ποὺ νὰ μὴν μπορεῖ νὰ
γίνῃ ἐπιχείρησις, ἔτσι ἔγινε καὶ τὸ λα-
θρεμπόριο τοῦ οἰνοπνεύματος. Οἱ ἴδιοι
μάλιστα οἱ ἀστυνομικοὶ, ἔπαιξαν σπου-
δαῖο ρόλο σὲ λαθρεμπορικὰς συμμορίες.

Κουρεῖται μὲ ὀρχήστρες

Ἡ τελευταία μόδα στὴν Ἀμερικὴ εἶναι τὰ Ἰνστιτούτα
καλλονῆς, στὰ ὁποῖα οἱ κυρίες ἐνδὲς περιμένουν νὰ στεγνώ-
σουν τὰ μαλλιά τους καὶνὰ γυαλιστοῦν τὰ νύχια τους, δια-
σκεδάζουν ἀκούγοντας ραδιόφωνο ἢ βλέποντας νὰ παρευλά-
νουν μπροστὰ τῶν τὰ τελευταία μοδέλλα τῆς μόδας ἢ πῆ-
νοντας κοκταῖ !

Ἐνας προτότυπος περίπατος

Ἐ, λοιπόν, ἡ τελευταία αὐτὴ μόδα...
ἀγεῖ ἡλικίαν. πενήντα πεντε ἐτῶν ! Ὑ-
πάρχουν εἰκόνες Ἀμερικανικῶν περιοδι-
κῶν τοῦ 1865 ποὺ παριστάνουν κωμω-
τήρια μὲ ὀλόκληρες ὀρχήστρες τίς ὁ-
ποῖες ἀκοῦν οἱ πελάτιδες πίνοντας ἀνα-
ψυκτικά. Ἐπίσης οἱ σημερινὲς Ἀμερικα-
νίδες δὲν πρέπει νὰ θεωρηθοῦν πῶς χει-
ραφαντημένες ἀπὸ τίς γιαγιάδες τους.
Πρὸ πενήντα χρόνων, οἱ Ἀμερικανίδες

ὄχι μόνον φοιτοῦσαν στὰ Πανεπιστήμια, ὄχι μόνον ἔτσακω-
νόνταν καὶ μαλλιοτραβιόνταν στοὺς δρόμους γιὰ διάφορα
ζητήματα, ὄχι μόνον ἐκάπνιζαν δημοσίᾳ καὶ μάλιστα ποῦ-
ρα, ἀλλὰ ἐσούχναζαν σὲ χορευτικὰ κέντρα, ὅπου ἡ μόδα ἀ-
παίτουσε νὰ χορεύουν οἱ κυρίες μὲ κοντὰ παντελονάκια,
πρᾶγμα δηλαδὴ ποὺ θὰ προκαλοῦσε σκάνδαλο ἀκόμῃ καὶ
σήμερα.

Ἄν οἱ σημερινὲς πρωταγωνίστριες τοῦ κινηματογράφου
ἔξετρελλαίνονται μὲ τίς μαϊμουδιτσές τους καὶ μὲ τίς
χαριτωμένες λεοπαρδάλες ἢ τοὺς κομποὺς τῶν κροκοδεί-
λους, οἱ πρωταγωνίστριες τῆς σκηνῆς πρὸ πενήντα ἐτίας
εἶχαν τίς ἰδίες τρέλλες καὶ μεγαλοτίες.

Δὲν ἦταν μάλιστα καθόλου σπάνιο θέαμα νὰ ἴδῃ κα-
νεὶς νὰ περνᾷ ἀπὸ τοὺς δρόμους τοῦ Μπρουντγουάϊ τὸ
μεγαλοπρεπὲς ἄμαξί τῆς ἡθοποιοῦ τᾶδε μὲ τὸν ἄμαξά του
καὶ τὸν λακὲ του καὶ μὲ μόνον ἐπιβάτη τὸν κύριο «ἄζορ»
ἢ τὴν μίς «λουλού», ποὺ ἔβγαζαν νὰ πάρουν τὸν ἀέ-
ρα τους.

Καμμιά φορὰ μάλιστα τὰ ζῶα αὐτὰ συνωδεύονταν
κι' ἀπὸ τὴν ἰδιαίτην καραμέρα τους, ἡ ὁποία τοὺς
κρατοῦσε τὴν ὀμβρέλλα γιὰ τὸν ἥλιο καὶ τοὺς ἔκανε ἀέρα
μὲ μιά βεντάλια !.

Γι' αὐτὸ λοιπὸν δὲν πρέπει νὰ ἐκπλησσομεθα γιὰ τίς
τρέλλες τῶν σημερινῶν Ἀμερικανῶν γιὰτὶ εἶναι.. κληρονο-
μιά τῶν προγόνων του.

Μὲ τὴν διαφορὰ μόνον ὅτι τώρα ποὺ τὰ μέσα εἶναι πε-
ρισσότερα, οἱ ἐξωφρενισμοὶ εἶναι μεγαλειότεροι καὶ οἱ πα-
ράδοξες ἐπινοήσεις ἀποτελοῦν σπορ στὰ ὁποῖα ἐπιδι-
δονται γιὰτὶ δὲν ἔχουν νὰ κάνουν τίποτε καλεῖ-
τερον.

ὉΥΛ. ΦΙΛΙΠΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ο κομψός φάκελλος είχε σχεδόν το χρώμα του πεζοδρομίου. Η γυναίκα έ-

σκυψε και τον μάζεψε. Κύτταξε την διεύθυνση που ήταν γραμμένη με λεπτό γραφικό χαρακτήρα κι' ύστερα ώσφράνθηκε το άρκετά ευχάριστο άρωμά του.

Ήταν μια γυναίκα του λαού. Δεν σκέφθηκε καθόλου να τον ανοίξει και να διαβάσει το περιεχόμενό του. Έκεί κοντά υπήρχε ένα ταχυδρομικό κουτί. Έπλησίασε και έριξε μέσα τον φάκελλο. Ύστερα εξακολούθησε το δρόμο της.

Στο τρίτο πάτωμα του υπ' αριθ. 3 σπιτιού της οδοού Φοντάνα από την προηγούμενη ημέρα ή κατάστασις είχε χειροτερεύσει. Η μικρή καμαριέρα γλυστρούσε σαν σκιά από το ένα δωμάτιο στο άλλο, άδειαζε τα συρτάρια και γέμιζε τις βαλίτσες. Κι' όλα αυτά τακανε αθόρυβα πατώντας στις μύτες των ποδιών. Η κυρία Λωράνς Κάμπι, κλεισμένη στο γραφείο του άνδρός της, είχε διατάξει απόλυτον ήσυχια. Μιά φριχτή άγωνία την έβασάνιζε. Είχε χά-

σει κάτι τιάπο τον έαυτό της κι' αυτό την έκανε να υποφέρει. Είχε χάσει την έπιθυμία της ζωής. Πριν άποφασίσει να γράψει την λέξι «τέλος» στο γράμμα, είχε σκεφθί πολύ. Έμεινε μια δλόκληρη νύχτα καθισμένη στην ίδια θέση, άγρυπνη, άκίνητη, μόνη. Το πρωί είχε πάρει την απόφαση.

Γυρίζοντας από το ταξίδι ο άνδρας της θάβρισκε το σπίτι άδειο. Σκέφτηκε το άγαπημένο πρόσωπο του άνδρός της με τα γαλάζια άκακα μάτια. Τον σκέφτηκε, τον φαντάστηκε να γυρίζει όλα τα δωμάτια και να την αναζητά. Ύστερα θάβλεπε τα άδεια συρτάρια, θά έψαχνε για τις βαλίτσες θά την φώναζε με τόνόμά της.

Σκέφτηκε λοιπόν πώς έπρεπε να τον προετοιμάσει.

Πήρε μια πέννα κι' ένα φύλλο χαρτί και πριν ακόμη το μολό της συγκεντρώσει τι θά έγραφε ή πέννα άρχισε να τρέχει έπάνω στο γκριζό χαρτί, χωρίς

ντροπή, πόνο και σκέψη. Το έγραψε για τα τελευταία τέσσερα χρόνια κατά τα όποια είχε συντελεσθή μια άιατροπή.

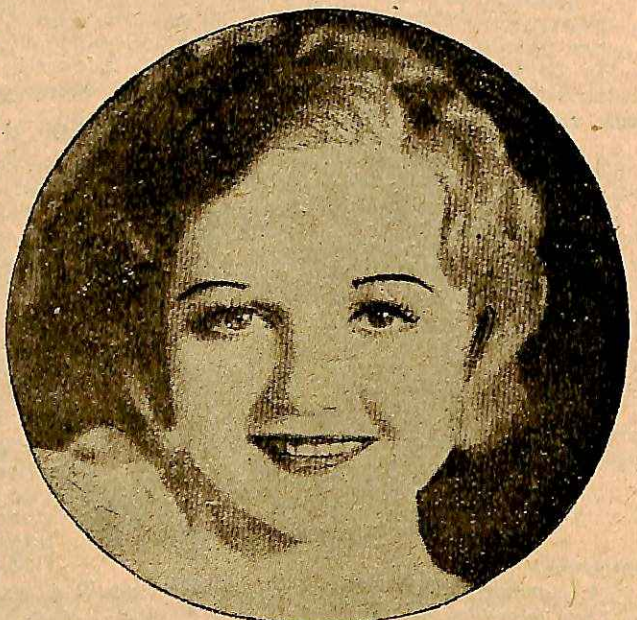
Του διηγήθηκε πώς τον ήπαιτσε χωρίς να το θέλει, μέσα σ' ένα κομψό ξενοδοχείο μιας λουτροπόλεως και πώς από τον έρωτα αυτόν είχε γεννηθή ένα παιδί από τον «άλλον». Του διηγήθηκε επίσης τη χαρά και τη λύπη της όταν γεννήθηκε, για να το κρύψει μακριά της. Πόσο βασανίστηκε για να του βρή ένα έμπιστο σπίτι όπου μπορούσε να το βλέπει συχνά. Του έδικαιολόγησε τα ταξίδια της, τα σχέδιά της για να του στέλνει γράμματα με ταχυδρομική σφραγίδα άλλων πόλεων, για να μην τον κάνει να υποψιαστεί τίποτε.

Σήμερα το παιδί δεν υπήρχε πιά είχε πεθάνει κι' όλα είχαν τελειώσει για πάντα. Στάθηκε μια στιγμή και σκούπισε το ιδρωμένο μέτωπό της. Ήταν δύσκολο να του έξηγησει πώς, αφού πέθανε το παιδί της, την είχε καταλάβει μια λυπηρή άγωνία να μαρτυρήσει την αλήθεια και να φύγει άμέσως από το σπίτι. Της ήταν πολύ δύσκολο· αλλά το κατώρθωσε.

Όταν έτελειωσε το γράμμα, το έκλεισε στον γκριζό φάκελλο, κόλλησε ένα γραμματόσημο και σηκώθηκε όρθια. Τα πόδια της την πονούσαν. Το κεφάλι της γύριζε ήταν σαστισμένη, σαν μεθυσμένη. Πλησίασε το παράθυρο και τ'άνοιξε. Ο πρωϊνός άέρας την αναζωογόνησε και το φως της ημέρας χύθηκε μέσα στο σκυθρωπό δωμάτιο.

Έπρεπε να ταχυδρομήσει άμέσως το γράμμα. Ο άνδρας της θά τ'άπαιρνε λίγες μέρες πριν γυρίσει στο σπίτι κι' αυτή στο μεταξύ θά βρισκόταν πολύ μακριά.

Το γκριζό γράμμα

σμένο μέσα στη τσάντα της διέτρεξε πολλούς δρόμους, μπήκε σε πολλά καταστήματα και σταμάτησε μπροστά σε μιάν ανθρωπίδα. Είχε βγί για να πάη στο ταχυδρομείο και τώρα άνασωτιόταν πώς βρέθηκαν νάχη να τελειώσει τόσες δουλειές.

Πήρε τα λουλούδια και μπήκε σε μιάν έκκλησία. Τ' άφηκε στο είκόνισμα της Παναγίας. Μόλις βγήκε έξω, μιάν ζητιάννα μ' ένα παιδί στην άγκαλιά της τέντωσε άνοιχτό το χέρι της. Σταμάτησε κι' έκύτταξε το παιδί, άνοιξε την τσάντα της κι' έδωσε στη γυναίκα ένα νόμισμα. Και κυττάζοντας ακόμη το παιδί, άπομακρύνθηκε. Τότε άκριβώς της έπεσε το γράμμα στο πεζοδρόμιο.

Η Λωράνς ένοιωσε μιάν ανακούφιση στη ψυχή της που είδε εκείνο το παιδάκι στην άγκαλιά της μητέρας του και για μιάν στιγμή φαντάστηκε πώς και το δικό της ήταν ζωντανό αφού άλλωστε θάμενε για πάντα ζωντανό στην ψυχή

της. Για μιάν στιγμή ένας έφιόλτης την κατέλαβε. Έσφιξε στο στήθος της το γράμμα που νόμιζε πώς είχε μέσα στη τσάντα της και σκέφτηκε με τρόμο τα έπακλουθήματά του.

Φώναξε ένα αυτοκίνητο για να γυρίσει στο σπίτι της. Ήθελε ν' άνοίξη όλα τα παράθυρα, ν' άδειάσει τις έτοιμες βαλίτσες και να τακτοποιήσει όλα όπως ήσαν πριν. Το παιδί της δεν υπήρχε πιά αλλά είχε όμως ιερόν καθήκον να το θυμάται.

Έπι πλέον είχε ένα άλλο έπισης ιερόν καθήκον να μην καταστρέψει την ευτυχία κι' ίσως την ζωή ενός ανθρώπου, του συζύγου της. Ένός ανθρώπου που είχε δώσει τα πάντα σ' αυτήν: προστασία, έρωτα, φροντίδα, άνακούφιση.

Μόλις θά έφθανε στο σπίτι θά έκαιγε άμέσως το γράμμα. Άλλ' όταν άνοιξε τη τσάντα της και δεν το είδε, όταν το ζήτησε παντού και δεν το βρήκε ένας κρύος ιδρώς την περιέλουσε. Εί-

χε χαθή το γράμμα που δεν έπρεπε να ταχυδρομηθή, και που ήταν ή απόδειξις του σφάλματός της και του μεγάλου μα και που θά κατέληγε!

Γύρισε στο σπίτι και ρίχτηκε στο κρεβάτι ντυμένη και σε λίγο άποκοιμήθηκε.

Όταν ξύπνησε ήταν σκοτάδι γύρω της. Κοντά της στέκονταν ή Μαριέτα, ή καμαριέρα με βουρκωμένα τα μάτια κι' ο σύζυγός της.

Ο άνθρωπος εκείνος έσκυψε και την φίλησε. και ένοιωσε πώς βράχθηκαν τα μάγουλά της· ο άνδρας της έκλαιγε: Ξανάκλεισε τα μάτια της κι' εκείνος της πήρε το χέρι και σιγά—σιγά το φιούσε. Όταν τα ξανάνοιξε είδε τον άνδρα της να βγάξει από την τσέπη του το μαντήλι του. Μαζί μ' αυτό όμως γλύστρησε, στη κουβέρτα το γκριζό γράμμα που ακόμη ήταν κλειστό. Την ίδια εκείνη στιγμή άκουσε τον άνδρα της να της λέη:

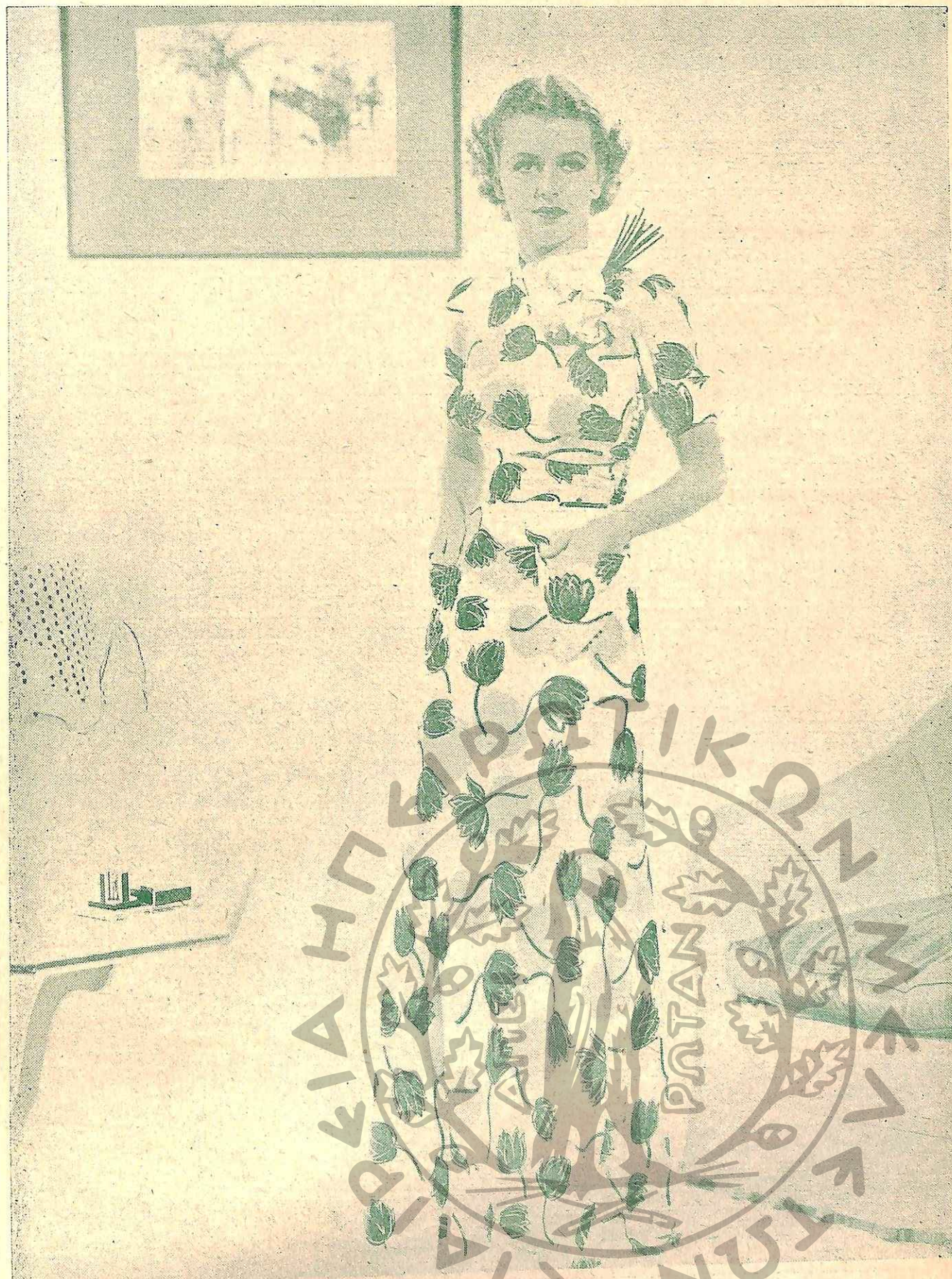
—Μόλις πήρα το τηλεγράφημα της Μαριέττας μπήκα άμέσως στο τραίνο και ήλθα. Το γράμμα σου το έλαβα έδώ, σήμερα το πρωί.

Το πήρε σαν νάθελε να το άνοίξη. Η Λωράνς όμως του τ'άρπαξε και του έλε:

—Τώρα πιά έίσ' έδώ και το γράμμα δεν έχει καμιά σημασία.

Και σιγά—σιγά κυττώντάς τον στα μάτια άρχισε να το κομματιάζει. Ύστερα το έκανε μιάν σφιχτή μπάλα και το πέταξε μέσα στο άναμμένο τζάκι. Μ. ΜΠΕΡΝΑΡ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Μωαίτη Θύρες

MANEON

ΓΙΑ ΕΝΑ ΒΡΑΔΥ

ΣΤΙΧΟΙ
Κ. ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΑΝΓΚΟ

ΜΟΥΣΙΚΗ
Γ. ΤΥΡΤΑΙΟΥ

Refrain

Έσλερ Ρήλστον

ΠΑΡΘΕΝΟΝ

ΤΡΑΓΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΤΑΥΡΟΜΑΧΟΥ

ΥΠΟ Ν. ΠΟΡΜΠΟΥΡΥ

Νεκρική σιγή βασιλευε γύρω. Καθόμουν ολομόναχος στη φτωχική ταβέρνα του μικρού μεξικανού χωριού. Μαλφάταν, κι' έπινα έχοντας μπροστά μου μια πελώρια πήλινη κανάτα κρασί. Άξαφνα κάποιος με χτύπησε στον ώμο και σήκωσα χαρούμενος τα μάτια μου να ιδω ποιά ήταν ή ανέλπιστα αυτή παρέα.

Ήταν ο Σάμπα, ένας μελαψός άγριος μεξικανός με άσπρα μαλλιά γιατί ήταν ήλικιωμένος και μαύρα, σκληρά και φλογερά μάτια γεροδεμένος και ψηλός ως εκεί πάνω.

— Καλημέρα σενιόρ, — μου είπε ενώ καθόταν αντίκρου μου και παρήγγειλε μια κανάτα κρασί.

— Καλώς ώρισε, Σάμπα, του είπα. Τι νέα ;

— Έρχομαι από την κηδεία του Πέντρο Βελιβάρ, σε-νιόρ. Τόν ξέρεις, φαντάζομαι, μου αποκρίθηκε.

Και ποιός δεν ήξερε τόν βιθύπλουτο Πέντρο, με τὰ άπέραντα τσιφλίκια και τὰ άμέτρητα κοπάδια από άλογα, βώδια και πρόβατα.

Ποιός δεν ήξερε ακόμα τόν τραγικό χαμό της κόρης του, της πιο όμορφης κοπέλας του χωριού, της Γιοζέφας, που χάθηκε μια μάγιάτικη νύχτα, άξαφνα, χωρίς ν' άκουστή τίποτε πια γι' αυτή, έδω και τριάντα χρόνια τώρα ;

Όλ' αυτά πέρασαν σαν άσπραπή άπ' τὸ μυαλό μου, και θέλησα νά ρωτήσω τόν Σάμπα γι' αυτό τὸ τελευταίο περιστατικό της Γιοζέφας, που μου φαινόταν σωστό μυστήριο. Ήταν στά νειάτα του ο πιο ξακουσμένος ταυρομάχος του Μεξικού, με ένδοξη καριέρα κι' άφθονα κέρδη... ο άγαπημένος τὸν γυναικῶν, τὸ εἶδωλο του θαυμασμού και τὸ φθόνου τῶν ανδρῶν.

Έξαφνα κι' αυτός, έδω και τριάντα, χρόνια έπαψε νά σκοτώνη ταύρους, άλλαξε επάγγελμα, άποτραβήχτηκε άπ' τόν κόσμο. Γιατί ; Επιδιουμούσα πολύ νά τὸ μάθω. Γύρισα λοιπόν και τόν ρώτησα.

— Δεν μου λές, Σάμπα... Τι λέν για τὴ Γιοζέφα έδω στὸ χωριό ; Γιατί χάθηκε έτσι άξαφνα τότε ;

Ο μεξικανός έρριξε επάνω μου μια ύπουλη ματιά που με πάγωσε... Κάτι σαν στεναγμός φούσκωσε για μια στιγμή τὰ στήθη του.

Παράγγειλε μια δεύτερη κανάτα κρασί και βγάζοντας άπ' τὴ μέση του ένα μακρὸ ισπανικό σιλιέττο, τὸ κάρφωσε με δύναμη στὸ τραπέζι. Ύστερα άρχισε νά μου λέη :

— «Μονάχα εγὼ ξέρω τι άπέγινε ή σε-νιορίτα Γιοζέφα... Έκλεισα τὸ μυστικό αυτό τριάντα ολόκληρα χρόνια στη ψυχή μου αλλά, σήμερα, μια που ο πατέρας της, ο δόν Πέντρο, πέθανε, μπορῶ νά μιλήσω ελεύθερα... Έοεῖς, σενιόρ θ' άκούσετε πρῶτος τὸ φριχτὸ αυτό μυστικό, μὰ θάσαστε κι' ο τελευταίος... Σας δίνω υπόσχεση, γι' αυτό, τὴν υπόσχεση του Σάμπα, που δεν τὴν πάτησε ποτέ του.

— Λοιπόν έδω και τριάντα χρόνια βρισκόμουν στὶς δόξες μου... Όλα μου χαμογελοῦσαν... Φήμη, παράδες, γυναίκες.

Μια βραδυά, εκεί που κάρφωνα τὸ τελευταίο σουβλερό κοντάρι στη ράχη του πιο μανιασμένου ταύρου, άπ' ὅσους είχα σκοτώσει μέχρι τότε, ε-α πελώριο μπουκέττο με φρέσκια πολύχρωμα λουλούδια, έπεσε στὰ πόδια μου. Τὸ ξεχώρισα άμέσως αυτό τὸ δλέθριο και μοιραῖο μπουκέττο, από τ' άλλα που βρισκόταν ολόγυρά μου, και με παράξενη λαχτάρα τὸ άρπαξα και τῶσφια στην άγκαλιά μου... τὴν ίδια στιγμή έρριξα τὸ βλέμμα μου στὸ αντίκρυνό θεωρεῖο κι' είδα τὰ μελαγχολικά και μαύρα μάτια της πανώρις κοπέλλας που μου τὸ πέταξε, νῆναι στραμμένα με άλλόκοτη έκφραση επάνω μου. Ήταν ή σε-νιορίτα Γιοζέφα Βελιβάρ.

ΠΑΡΘΕΝΟΝ

Ή καρδιά μου χτύπησε με δυνατούς παλμούς, γεμάτους πόνο...

Ταραγμένος άνεξήγητα, τὴν χαιρέτησα με βαθείά υπόκλιση, βγάζοντας τὸ καπέλλο μου κι' άποτραβήχτηκα με τὴν ψυχὴ μου πλημμυρισμένη άπ' τὸ μεθύσι μιας άγάπης τρελλῆς και παράφορης.

Τρεῖς μέρες κατόπιν συναντήθηκα με τὴ Γιοζέφα για πρώτη φορά. Μ' άγαποῦσε κι' αὐτὴ σαν τρελλή, και πέρασε ο ένας στὴν άγκαλιά του άλλου, σαν νά μᾶς έσπραχνε κάποια ανώτερη δύναμη. «Ω ! σενιόρ, τι εὐτυχία ήταν ε-κείνη ! Τι μεθύσι, τι τρέλλα, θεέ μου.

Οἱ μέρες περνοῦσαν πια γεμάτες εὐτυχία και απόλαυση. Ημέρες άγάπης, ήμερες ξενοιασιᾶς, και παληανθρῶ-πιας έκ μέρους μου, γιατί ήμουν κακομαθημένος σενιόρ.

Ή δόξα είχε ρίξει σαπίλα στὴ ψυχὴ μου... Ένα πρωί, χλιαρὸ και ήλιόλουστο, είχαμε κάνει μαζί ένα μακρὸν περίπατο, καβάλ-λα στ' άλογά μας.

Η Γιοζέφα ήταν άμίλητη και μελαγχο-λική σ' ὅλο αυτό τὸ διάστημα κι' εγὼ είχα άρχισει πια νά τὴν βαρυνέμαι και δεν έδωσα και τὸση προσοχή σ' αυτό. Φτάνον-τας σὲ κάποιο έρημικό μέρος, γεμάτο βρά-χια, ξεπεζέψαμε και ξεπλώσαμε στὴ πρα-σινάδα, χωρίς ν' ανταλλάξουμε μιλιά. Έ-ξαφνα άκουσα τὴ φωνή της, συγκινημένη νά μου λέη :

— Ξέρεις, Σάμπα, ο πατέρας μου με παντρεύει τὴν άλλη Κυριακή, με τόν στρα-τηγὸ Γκαλλιάντο... Επιδέμενι στὸ γάμο αὐ-τὸ και νοιώθω τὴ δυστυχία νά με σχιζή με τὰ νύχια της... Ή ψυχὴ μου είναι δική σου, άγαπημένε μου. Βοήθησέ με νά τὰ βγά-λω πέρα.

Τὴν κύτταξα με άνία, βγάζοντας έναν στεναγμὸ στενοχώριας και τὴς είπα, ὅσο μποροῦσα πιο αδιάφορα.

— Μὴν κάνεις έτσι, καϋμένη. Δεν θά περάσης άσχημα με τόν στρατηγὸ. Έχει ὄ-νομα, έχει παράδες, θά ζήσετε εὐτυχι-σμένοι.

— Μόλις άκουσε τὰ σκληρά μου λόγια, τι-νάχτηκε με λύσσα ολόρθη... Ή φωνή της σαν σφύριγμα ὀχιάς, άκούστηκε γεμάτη μανία.

— Τὸν μισῶ τόν στρατηγὸ, τὸν μισῶ ὅ-σον άγαπῶ... ὅσον άγαποῦσα ξέναν... Μὰ τώρα, πια δεν σ' άγαπῶ... Τ' άκούς άτιμε, πρόστυχε ;

— Σήκωσα αδιάφορα τούς ὤμους μου και τὴς είπα :

— Πᾶμε ; Κοντεύει μεσημέρι.

Μὰ τὴν ίδια στιγμή ένα λυσσασμένο χτύπημα καμ-τσικιού, τὸ καμτσικιὸ της, μου μάτωσε τὸ πρόσωπο... Θόλωσαν τὰ μάτια μου και τὸ μυαλό μου σκοτίσθηκε... Πετάχτηκα ὀρθίος και τραβώντας τὸ σιλιέττο μου, αὐτὸ τὸ ίδιο σιλιέττο που βλέπεις τώρα έδω κάρφωμένο, τὴ χτύπησα, τυφλωμένος από θυμὸ, κατάστηθα.

Νά ! έτσι, σενιόρ...

Με τρομάρα είδα τότε τόν παλὸ ταυρομάχο νά σηκώ-νεται ὀρθιος. Μὲ φλόγες στ' άγριεμένα μάτια του, σήκωσε, γρήγορος σαν άστραπή, τὸ σιλιέττο και τὸ κάρφωσε στὴ καρδιά του.

Χλωμός από φρίκη, τόν δέχτηκα στὴν άγκαλιά μου και κυττάζοντάς τον με άγωνία είδα τὰ μάτια του νά βασι-λεύουν άργά — άργά, ενώ τὰ χεῖλη του μουρμούριζαν λέγοντας :

— Κράτησα τὴν υπόσχεσή μου, σενιόρ. Έοεῖς πρῶτος και τελευταίος άκούσατε τὸ μεγάλο μυστικό άπ' τὸ στὸ-μα μου...

Ν. ΠΟΡΜΠΟΥΡΥ

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΙΣ ΑΡΚΟΥΔΕΣ

Μέσα στα παρθένα δάση

‘Απ’ όλες τις ράτσες αρκούδιων, ποιά είναι ή πιο φοβερή και ή πιο θηριώδης για έναν άοπλο κυνηγό; ‘Η μαύρη αρκούδα είναι φρικτή όταν μάλιστα ξυπνά από τον χειμωνιάτικον ύπνο της. ‘Αλλά ή γκριζα είναι ατρόμητη μπροστά στον κίνδυνο.

‘Η αρκούδα και τό χρυσορυχείο

Δυο νεαροί έγγυλέςοι πήγαν στη Καλλιφορνια κατά την έποχή που άνεκαλύπτοντο οι χρυσοφόρες πηγές όπου κι’ έφτιαξαν μια καλύβα. Κυρίζοντας στην καλύβα τους ένα πρωί βρέθηκαν αντιμετώποι τριών γκριζών αρκούδιων. Χωρίς να σκεφθούν και πολύ, έπυροβόλησαν έναντιόν των ζώων κι’ έρριξαν τα δυο ένω τό τρίτο άπεμακρόνη.

Γιά μια στιγμή όμως καθώς τις έπλησίασαν ή πιο μεγάλη από τις χτυπημένες αρκούδες σηκώθηκε όρθια και τους έπετέθη.

‘Επειδή τα δυο τους δπλα ήταν κενά οι δυο νέοι άρχισαν ν’ άπομακρόνουνται τρέχοντας. ‘Ο ένας άπ’ αυτούς έφτασε σ’ ένα δένδρο που ξεπετιόταν έπάνω από έναν άπότομο βράχο. ‘Ανέβηκε έπάνω σ’ αυτό, αλλά κυρίζοντας για μια στιγμή πίσω του είδε την αρκούδα να τον παρακολουθή.

—Στάσου! άκούστηκε ή φωνή του συντρόφου του.

‘Ο τελευταίος έτρεχε πίσω με την καρδιά του στο χέρι και μ’ έναν πυροβολισμό χτύπησε την αρκούδα στο κεφάλι. Τό ζώο σωριάστηκε κάτω από τό δένδρο αλλά με τό βάρος του κορμιού της τό τράνταξε τόσο ώστε ο νεαρός κυνηγός έξεσφενδονίσθη στην άβυσσο που ύπηρ ε κάτω από τον βράχο. Κατά τύχην όμως ο νέος την γλύτωσε πολύ θηνά, κι’ έσπασε μόνον τό ένα του χέρι. ‘Αργότερα, στίς ρίζες του ξερριζομένου δένδρου οι δυο νέοι άνεκάλυσαν μια φλέβα χρυσού κι’ έτσι, ώνόμασαν τό χρυσορυχείο της ‘άρκούδας’.

‘Ενα ζωντανό στρώμα

‘Ενας άλλος χρυσοθήρας αναγκάσθη μια νύχτα να παρμείνει στην ύπαιθρο. Βρήκε μια μικρή χαράδρα γεμάτη χορτάρι και χαμόκλαδα κι’ εκεί έτοιμάσθηκε να κοιμηθή.

Κατά την διάρκεια της νύχτας ξύπνησε από την βαρεία άναπνοή ενός μεγάλου ζώου που έδινε μια δυσάρεστη μυρωδιά. Στάθηκε άκίνητος αλλά τότε ανέληφθη πώς κάτω από τα χορτάρια βρισκόταν μια γκριζα αρκούδα και σ’ αυτήν έπάνω κοιμόταν. ‘Ενας κρύος ιδρώς τον τύλιξε και ο φόβος τον παρέλυσε. ‘Η αρκούδα, που γύριζε σ’ εκείνα τα μέρη, άσφράνθηκε τη μυρωδιά του φαγητού του χρυσοθήρα, πλησίασε ένω κοιμόταν, και μπήκε κάτω από τό χορτάρι.

—Τί να κάνω τώρα; — άναρωτήθηκε ο νέος, που ήξερε πώς ή γκριζα αρκούδα μπορούσε να του έπιτεθή από την μια στιγμή στην άλλη.

‘Αμέσως σκέφτηκε κι’ έπετέθη με όρμη έναντιόν της αρκούδας την όποια, με τα γερά χτυπήματά του την ζάλισε κι’ ύστερα τώβαλε στα πόδια πρὸς τό δάσος.

‘Η αρκούδα μόλις συνήλθε τον παρηκολούθησε και του έσπασε ένέδρα. Καί τη στιγμή που περνούσε, ύστερα από μια ώρα, ο χρυσοθήρας από ένα μονοπάτι του δάσους τοτέπετέθη, και τόνάφησε σχεδόν νεκρό από τις δαγκωματιές της.

Τό έκδικητικό ζώο σκοτώθηκε άργότερα από άλλους χρυσοθήρες που περιμάζεψαν τον δυστυχί νέο.

Πάλη με την αρκούδα στο νερό

‘Ενας άλλος όνόμα-

τι Σάμψον βρέθηκε ξαφνικά στήθος με στήθος με μια τεράστια αρκούδα και σώθηκε ως έκ θαύματος.

Είχε πλησιάσει τό ποτάμι της Καλλιφορνίας για να ψαρέψη και σε μια στιγμή που έσκυψε για να ιδή που έπεφτε τό άγκύστρι του είδε πώς βρισκόταν έπάνω από μια τρώγλη και μέσα σ’ αυτή καθόταν μια αρκούδα με τα παιδιά της. Δέν είχε καιρό να σκεφθή. Νά φύγη, ήταν αδύνατον γιατί ήδη τό θηρίο τον είχε αντίληφθί κι’ έτοιμαζόταν να έπιτεθή έναντιόν του.

Δέν έχασε όμως την ψυχραιμία του. Πήρε μια βουτιά μέσα στο νερό του ποταμού με τον σκοπό να βγή στην άπέναντι όχθη. ‘Η αρκούδα όμως βούτησε κι’ αυτή και στη μέση του ποταμού άρχισε μια φοβερή πάλη μεταξύ ανθρώπου και ζώου.

‘Αποτέλεσμα αυτής της πάλης ήταν να χάσει ο Σάμψον τό ένα του χέρι και να σκοτωθή ή αρκούδα από τις άλλεπάλληλες μαχαιριές του.

Μια κωμική παγίδα

‘Ενα κωμικό έπεισόδιο με μια μαύρη αρκούδα συνέβη στο δάσος του Μάινε όπου ένας γάλλος είχε φτιάξει την καλύβα του. ‘Από τό παράθυρο της καλύβας, κάθε βράδυ, ο γάλλος έρριχνε τα περισσεύματα του φαγητού του αλλά τό πρωί όμως δέν τάβρισκα. Μια μαύρη αρκούδα έπήγαινε κάθε νύχτα και καθάριζε τον τόπο!

‘Ο Ζοέ, ο γάλλος, σκέφτηκε τότε να συλλάβη την αρκούδα καιά πρωτότυπον τρόπον. Πράγματι παρεφύλαξε τη νύχτα από τό παράθυρο και τη στιγμή που πλησίασε ή αρκούδα της έρριξε μια θηλειά στο λαιμό και την έπιασε γερά. Δέν άργησε όμως ν’ αντίληφθί πώς του ήταν αδύνατο να άντιστή στη δύναμη του θηρίου και πώς σιγά-σιγά τον τραβούσε πρὸς τα έξω από τό παράθυρο. Την άφήκε λοιπόν να πάρη τό σχοινί και να πάη στη «δουλειά της».

‘Η αρκούδα όμως αυτή είχε μεγάλη μνήμη και πολλή όρεξη, πράγμα που άπεδείχθη με την έπιστροφή της στην καλύβα τό επόμενο βράδυ.

‘Ο Ζοέ την είδε και σκέφτηκε ν’ άποπειραθί άκόμη μια φορά για να την συλλάβη. Πράγματι πήρε ένα μακρύ σχοινί και περνώντας το από τό παράθυρο του έδωσε την άκρη του στην άλλη πλευρά της καλύβας.

Τό άλλο πρωί ο Ζοέ συνήντησε μερικούς ξυλοκόπους στο δάσος και τους διηγήθη τό σχέδιό του, προσθέτοντάς τους:

—Όταν μ’ άκούσετε να φωνάζω «τραβάτε» θά τραβήξετε όλοι μαζί.

Οι ξυλοκόποι δέχτηκαν, και τό βράδυ έξετελέσθη τό σχέδιο του Ζοέ.

—Τραβάτε! άκούστηκε ξαφνικά ή φωνή του Ζοέ.

Οι ξυλοκόποι τράβηξαν μ’ όλη τους την δύναμη τόσο πολύ που σκότωσαν την αρκούδα και την έμπασαν στην καλύβα από τό παράθυρο!

Την στιγμή εκείνη άρχισε να έκτελίσσεται μια έξωφρενική σκηνή μέσα στην καλύβα.

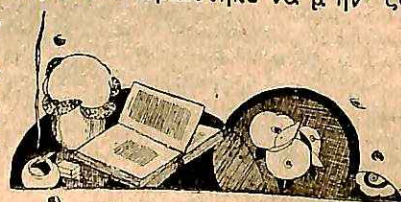
‘Η αρκούδα τά έσπασε όλα κι’ ο Ζοέ αναγκάστηκε να την πυροβολήση.

Μια σφαίρα σφηνώθηκε στο κεφάλι της και την έάπλωσε στο πάτωμα.

‘Από τό βράδυ εκείνο, ο Ζοέ ώρκίστηκε να μ’ ήν ξαναπαίξω με τις αρκούδες!

‘Αλλά και γενικώς τα ζώα αυτά είναι πολύ επικίνδυνα ιδίως όταν πεινούν ή όταν κτυπηθούν.

G. R

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ ΠΟΥ ΕΣΒΥΣΕ

Είχαν γνωριστή μια βραδυά του Αύγουστου σ’ ένα χορό κάποιου ξενοδοχείου. ‘Ο Φίλιππος ήταν αξιωματικός του Ναυτικού κι’ εκείνη, ή Μαρίζα, μια χαριτωμένη νέα ως 22 χρόνων.

Ύστερα από δυο τρείς χορούς είχαν άφισει την χορευτική πίστα και μπήκαν στο αλούλλιο που ήταν εκεί κοντά.

—‘Οχι... Μή με φιλήσης. Φοβούμαι τα φιλιά του είπε ή Μαρίζα, άπομακρόνώντας τον έλαφρά με τό δεξί της χέρι. Δέν πρέπει να ξυπνήσωμε μέσα μας τον έρωτα!

Κι’ ο Φίλιππος της άπήντησε:

—Δέν σου ζητώ έρωτα, Μαρίζα. Αύριο θά φύγω και θέλω να ζήσω τώρα μαζί σου μια ώρα μέσα σ’ όνειρο. Θά φύγω για τη Νότιο ‘Αμερική. Θά ξαναγυρίσω μετά έννέα ή δέκα μήνες. Θά σε ξαναβρώ, άραγε;

‘Η Μαρίζα έκανε ένα μορφασμό κι’ άπήντησε:

—Στους δέκα αυτούς μήνες θά γίνω ή νόμιμος γυναίκα εκείνου του άνεπιθύμητου ήλικιωμένου ανθρώπου, που οι δικοί μου θέλουν να παντρευτώ και που τώρα για καλή μου τύχη δέν είναι έδω!

‘Αλλά... δέν μπορώ όμως να πιστέψω πώς φεύγοντας έσύ από έδω δέν άφίνεις κι’ άλλες κοπέλλες με την έλπίδα της έπιστροφής σου.

—Ναι, υπάρχει έδω μια άσχημη νέα με πολλά εκατομμύρια. Δέν θέλω όμως να την σκέπτομαι. ‘Εξ άλλου δέν έχουμε τίποτε μαζί.

—Θά σκέπτεσθαι τότε έμένα. Θά θυμάσαι μια ώρα που

ζήσαμε μαζί, μέσα σ’ ένα όνειρο; Θά μου γράφεις;

—Βεβαίως, δός μου την διεύθυνσί σου. Ποι μένεις;

—Στό Μιλάνο. Νά ή διεύθυνσίς μου. Κι’ έγραψε σ’ ένα χαρτάκι την όδο και τον αριθμό της και κάτω άπ’ αυτό τό όνομά της.

Σε λίγες μέρες άρχισε ή άλληλογραφία τους. Στην άρχή τα γράμματα ήταν φιλικά, αλλά δέν άργησαν να γίνουν φλογερά και να φανερώνουν τό μεγάλο αίσθημα που έδημιουργήθηκε στίς ψυχές τους.

‘Ο Φίλιππος ξαναγύρισε. Κι’ όταν συνήντησε την Μαρίζα βεβαίωθηκε πώς είχε άπέναντί του ένα πλάσμα που τον έλάτρευε.

Και σκέφθηκαν τότε να κάνουν αιώνιο τον όρκο τους, να πραγματοποιήσουν τό θείο όνειρο που γλύκαινε τις ψυχές τους. ‘Αλλά τους παρουσιάστηκαν χίλια δυο εμπόδια.

‘Η Μαρίζα ήταν φτωχή κι’ οι συγγενείς του Φίλιππου τόν ήμυόδιζαν να την παντρευτή. ‘Εκείνος όμως προσπαθούσε να τους πείση λέγοντάς τους:

—Την άγαπώ. Θέλω να την παντρευτώ. Θά κάνω κάθε θυσία γι’ αυτήν...

‘Αλλά ή Μαρίζα βρέθηκε σε άληθινό αδιέξοδο. Χίλια—δυο συναισθήματα πάλευαν μέσα της. Δέν ήθελε να καταστρέψη την σταδιοδρομία του Φίλιππου, δέν ήθελε να τον ιδή να κόμη ένα επικίνδυνο βήμα πρὸς μια άγνωστη ζωή, αλλά ο φόβος μήπως τόν χάσει, ή τρμερή σκέψη πώς θά κατέστρεφε τό όνειρο της ζωής της, την έκανε να υποφέρει πολύ.

Μια συγγενής του Φίλιππου της είχε μιλήσει με τρόπο που την έκανε να κλάψη:

—Καθώς βλέπω, δεσποινίς Μαρίζα, ο Φίλιππος είναι έτοιμος να κάνει μια τρέλλα Μην τον άφίστετε. Θά καταστρέψη τό μέλλον του. ‘Ακούστε με, τό λέγω και για τό δικό σας καλό. Κάνετε λίγη ύπομονή επί του παρόντος.

ΠΑΝΘΕΟΝ

‘Αργότερα, ποιός ξέρει. Μπορεί ν’ αλλάξουν τα πράγματα.

Κι’ ή Μαρίζα τότε ζήτησε από τον Φίλιππο ένα ραντεβού και με φωνή που έδειχνε τη μεγάλη της άγωνία και τον σπαραγμό της ψυχής της και που μάταια προσπαθούσε να της δώσει ένα ήρεμο τόνο, είπε στον άνθρωπο που λάτρευε, πώς άφου σκέφθηκε πολύ, νόμιζε πώς καλύτερα θά ήταν να δεχθί την πρόταση του ήλικιωμένου κυρίου. Κι’ έτσι θάμενε σ’ αυτούς ή γκυκεία άνάμνηση του όνείρου μιας ώρας, ένω έξ άλλου δέν θά κατέστεφαν τό μέλλον τους.

‘Ο Φίλιππος της άπήντησε με άποφασιστικά λόγια που έδειχναν περιφρόνηση, έπειδή κι’ αυτός ένόμιζε πώς προτιμούσε ή Μαρίζα τό χρήμα από τον έρωτα που είχε πλημμυρίσει τις καρδιές τους. Κι’ ή Μαρίζα είδε ν’ άπομακρόνεται με άσταθή βήματα κι’ έννοιασε μέσα της την άνάγκη να του φωνάξει:

—‘Οχι Φίλιππε, μην μ’ άφίνης. Νοιώθω πώς δέν θά μπορέσω ν’ άνθέξω σ’ αυτό τό μεγάλο ψυχικό χτύπημα, δέν θά μπορέσω να ζήσω χωρίς έσένα. Κι’ ή θυσία μου δέν θά φέρη κανένα άποτέλεσμα, γιατί κι’ έσύ δέν θά μπορέσης ποτέ να με ξεχάσης, τό ξέρω...

Μά δέ μίλησε. Σκέφθηκε άμέσως πώς δυνατότερος από κάθε καθηκον, ήταν ένας μεγαλύτερος άπροσπέλαστος νόμος, ο άκαταγώνιστος νόμος του έρωτος, κι’ ήλπιζε πώς ίσως, σε λίγους μήνες ή σε χρόνια έστω, ο έρωτάς των θά θριαμβεύε. Κι’ αυτή ή σκέψις θά της έδινε τη δύναμη στη ζωή.

Οι ήμέρες περνούσαν λυπημένες και άχαρες. ‘Ο Φίλιππος δέν έδινε σημεία ζωής.

—Πολύ καλά—της είπε πη όταν άπομακρόνεται από κοντά της —Κάνε ότι θέλεις. ‘Αλλά για μένα τό αίσθημά μας έσβυσε για πάντα.

Κι’ εκείνη ή φράση, μολονότι γεμάτη είρωνία και πόνο, της είχε άγγίξει την καρδιά της σαν μια φωτεινή άχτίδα έλπίδας.

‘Η Μαρίζα προσεπάθησε να ξεχάσει. Δέχτηκε προσκλήσεις σε διασκεδάσεις και ξαναγύρισε στίς παλιές γνώριμες της. Και μια μέρα μια φίλη της της είπε:

—Είπατε πώς είναι περίεργα τα μοντέρνα χτενίσματα; Για κυττάχτε σ’ αυτήν την εφημερίδα. Νά έδω έχει την φωτογραφία δυο νεούμφων. Κυττάξτε, Μαρίζα, της νύφης—τό χτενίσμα.

‘Η Μαρίζα έρριξε μια ματιά. Είπε μια γυναίκα που φορούσε ένα θαυμάσιο νυφικό φόρεμα και κοντά της, κομψός κι’ ώραιος στην άποψη στολή της στεκόταν ο Φίλιππος! Δέν πίστεψε σ’ ό,τι είδαν τα μάτια της. ‘Ισως να ήταν κανένας άλλος που έμοιαζε. Μόλις όμως διάβασε: «Έτελέσθησαν οι γάμοι του αξιωματικού του Ναυτικού Φίλιππου Σ. και της δεσποινίδος Μαρίας Ντ’ ‘Αρ.» ‘Η Μαρίζα έννοιασε πώς την εγκατέλειπε ή ζωή.

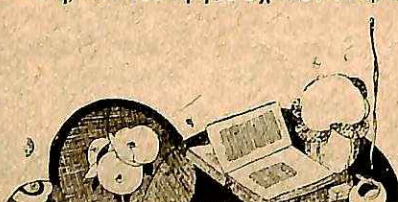
«Φίλιππε! ψυθίρισαν τα χείλη της που ήταν όχρα από τον πόνο.

Γύρισε στο σπίτι της με την καρδιά πλημμυρισμένη από ένα άνέκφραστο πόνο. Δέν είχε κατορθώσει να τον ξεχάσει. ‘Η αγάπη της δέν ήταν από εκείνες που σβύνουν ποτέ. Την είχε πληγώσει περισσότερο άπ’ ό,τι φανταζόταν.

Και τώρα, σ’ ένα νοσοκομείο, θύμα της μεγαλύτερης θυσίας της ζωής της, ή Μαρίζα σβύνει... έσβυσε με την λάμψη της βαθιάς αγάπης της μέσα στα βαθουλωμένα από τον πόνο μάτια της...

Α. ΜΠΕΑΤΡΙΣ

551

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΠΙΠΟΤΗΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ο ΛΗΛΑΓΟΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Ο ΠΕΘΑΜΜΕΝΟΣ
ΔΡΑΠΕΤΕΥΕΙ

...ς στὸν ἄλλον μὲ τὰ νῦδα ἀλληλοῦ-
 οὔσιασαν ἔτσι ἓνα τρίγωνον, ἢ κάθε-
 τὰ σιδερένια αἰχμὴ. Τὰ μέτωπάτους
 ἄ μᾶτια τῶν πετάχθηκαν ἔξω! Ἐπε-
 ριτοῦσεν αὐτὰ χωρὶς νὰ ἔννοη. Εἰ-

πότη. Για μερικά δευτερόλεπτα δεν άκούγοντο παρά οι λυγμοί τους. Έκλαψαν με πύρινα δάκρυα.

—Έμπρός θρήνοι! είπεν ο Πασσαβάν πού ταραχθηκε από συγκίνηση μπρός σ' αυτήν την πραγματικώς βαθεία και είλικρινή ευγνωμοσύνη των.

Υπάκουσαν!

—Ποτέ δεν διηγούμεθα την ιστορίαν αυτήν. Άλλά μιλούσαμεν πάντοτε για σάς έξοχώτατε! είπεν ο Μπρασκαγιόν.

—Κάθε ημέρα, πρόσθεσε ο Μπρασκάγι, είσασταν παρών μεταξύ μας.

—Τους έλεγα ότι έδαμάσατε τόν μάγον και δεν ήθελαν να με πιστέψουν.

Γελούσαν και έκλαιγαν. Τέλος έπεσαν ο ένας στην άγκυα καλιά του άλλου και έφιλήθησαν με συγκίνηση.

—Δεν θέλετε πλέον να με σκοτώσετε; είπεν ο Πασσαβάν.

—Να σας σκοτώσουμε; έφώναξαν και οι τρεις.

—Αυτή ή πόρτα βγαίνει σε μία αύλη και από κεί στον δρόμον, θά την περάσετε όταν θελήσετε, είπεν ο Μπρασκάγι.

—Ε λοιπόν άνοιχτέ μου την, γιατί δεν σάς κρύβω γενναίοι μου, ότι έχω κάποιον ραντεβού.

—Σε λίγο είπεν ο Λαβάν. Να σάς σκοτώσουμεν. Για ποίους μάς πέρνετε; Γιατί άστειεύομαστε πρό όλίγου πιστεύατε.

—Σιωπή, είπεν ο Μπρασκάγι με σηκωμένο τό χέρι.

—Η πόρτα από πάνω άνοιξε και ξανάκλεισε.

—Είναι ο δούξ, είπεν ο Λαβάν κι' ώ.

χρίασε.

—Ο Μπρασκαγιόν έσκυψε στο αυτί του Πασσαβάν και του είπε γρήγορα. Υπάρχουν διακόςιοι ένοπλοι στο άνάκτορον. Σε πέντε λεπτά θά τους έχω.

—Ανοιχτέ μου αυτήν την πόρτα, είπεν ψυχρά ο ίππότης.

—Πρέπει να πάμε να ζητήσουμε τό κλειδί, είπεν ο Μπρασκαγιόν με άπελπισίαν. Θέλετε να μου έχετε έμπιστοσύνη;

—Ο Πασσαβάν τόν κύταξε στα μάτια και είπεν.

—Ναι.

—Εύχαριστώ, είμαι διατεθειμένος αυτήν την ώραν να σάς σώσω την ζωήν. Γρήγορα, έμπάτε εκεί μέσα.

—Εκεί μέσα, ήτο ένας σάκκος. Ο σάκκος στον όποιον έπρόκειτο να βάλλουν τό πτώμα του Πασσαβάν για να τό ρίξουν στον ποταμόν. Ο Μπρασκαγιόν άντελήφθη την σκέψιν του Μπρασκάγι και άνοιξε τόν σάκκον.

Γιάνης ο Άτρόμητος έκατέβαινε άργά, άκρωμένος, κατέβαινε για να δή.

—Έτελίσω, είπεν. Δεν άκούω θόρυβον.

—Ανοιξε την πόρτα και ή ματιά του έπεσε στον σάκκο που ήταν γεμάτος, δεμένος στο άνοιγμα και βαλμένος εκεί κοντά στον τοίχον.

Παρά την άγριαν ψυχραιμίαν του ο δούξ έννοιωσε ένα ρίγος! Έμεινε για ένα λεπτό στο κατώφλι άκίνητος και σιωπηλός.

Τελείωσεν; ρώτησε δυνατά.

—Κυττάχτε, έξοχώτατε, είπεν ο Μπρασκάγι δείχνοντας τόν σάκκον.

Γιάνης ο Άτρόμητος έόηκωσε τό κεφάλι. Έπειτα άργά κύταξε γύρω του και έξήτασε την αίθουσαν σαν να ήθελε να άναπαραστήση την μάχην. Ξαφνικά άρπασε τόν Μπρασκάγι από τό μπράτσο.

—Πώς; ούτε μία σταγόνα αίματος στο δάπεδον; τί συνέβη;

—Ο Μπρασκάγι έμεινε μ' άνοιχτό τό στόμα, άνίκανος να βρή άπάντησιν. Ητο πελιδνός, ο ίδιος έτρεχε από τό μέτωπόν του. Έκανε ένα βήμα έμπρός.

—Ούτε αίμα στα μαχαίρια σας; έπανέλαβεν ο δούξ.

—Ο Μπρασκαγιόν έπιασε την γροθιάν, του Μπρασκάγι και την σήκωσε.

—Κυττάξτε αυτήν την γροθιάν έξοχώτατε! τουείπε.

—Α! άι έκαμεν ο δούξ.

—Αυτό άξίζει περισσότερο από ένα έγχειρίδιον!

—Ο Μπρασκάγι όταν είδε την ματιά του θαυμασμού που του έρχιχε ο κύριός του ξαναβρήκε τά λόγια και είπεν.

—Μιά ημέρα στην άγορά σκότωσα ένα βόδι με μία μόνο γροθιά!

—Πώς έγινε αυτό; ρώτησεν ο Δούξ.

—Ίδου έξοχώτατε, έσπευσεν να είπη ο Μπρασκαγιόν. Ο Μπρασκάγι έτοποθετήθη πίσω από τη μισάνοικτη πόρτα.

Έμεις οι δύο εδώ με τό έγχειρίδιον στα χέρια. Ο άνθρως μας είδε και έπροχώρησε έναντίον μας. Τότε ή γροθιά του Μπρασκάγι έσηκώθη και τόν έκτύπησε. Α! τί χτύπημα!

—Ο Δούξ έκανε μία κίνηση ίκανοποίησεως. Κύτταξε μία ακόμη φορά τόν σάκκον και έγύρισε να φύγη. Περνώντας την πόρτα είπεν.

—Πηγαίντέ τον εκεί που ξέρετε! Σε μία ώρα να τελειώσω δλα!

—Ο Μπρασκαγιόν έκαμε δύο βήματα πρό τόν δούκα και είπεν.

—Έχομεν τό δικαίωμα να βουτήξωμεν τό χέρι μας στο σακκίδιο με τά χρήματα;

—Τό ύπεσχέθηκα! άπήντησεν ο Άτρόμητος.

Και άνέβη την σκάλαν! Σε λίγα λεπτά άργότερα ο Μπρασκαγιόν έτρεχε να φέρη τό κλειδί. Η πόρτα του βόθους άνοιξε. Οι άλλοι δύο έπήραν τόν σάκκον! Ο ένας από τά πόδια και ο άλλος από τό κεφάλι. Πέσαν ένα μικρόν διάδρομον που έβγαίνει σε μία εύρύχωρη οδύ.

—Εκεί ύπήρχεν ένας θυρωρός. Άνοιξε, έφώτισε τους νυκτερινούς έπισκέπτας και είπεν.

—Καλό ταξείδι.

XXXI

ΟΔΟΣ ΜΠΑΡΜΠΕΤ

Γιάνης ο Άτρόμητος είχεν πιά στον Πασσαβάν ότι ο Λευδοβίκος της Όρλεάνης θά συνωδεύτομόνον από τους ύπηρέτες που κρατούσαν τις δάδες και τους όποιους δεν θέλανε να ύπολογίζη! Είχεν είπει την αλήθειαν.

Η συνοδεία του Δουκός της Όρλεάνης, ένοπλος ή όχι, δεν ήτο ύπολογισμος όπως θά ίδωμεν. Εκείνο που ζητούσαν Γιάνης ο Άτρόμητος ήτο να βρή τόν άνθρωπον τόν πον, που θά σκότωνε, χωρίς να μπορεί κανείς να πη ότι ήτο άπεσταλμένος από τόν δούκα της Βουργώνης! Τόν άνθρωπον που στην ανάγκην θά μπορούσαν να καθηγηρήσουν και να καταδικάσουν, έτσι, ώστε ν' άποδειχθή έντελώς ή άθώότης του δουκός της Βουργώνης. Έν τούτοις μετά την άρνηση του Πασσαβάν, Γιάνης ο Άτρόμητος άν και ήταν ή προσωποποιημένη πανουργία, διέπραξε τό σφάλμα να στείλη στην οδόν Μπαρμπέτ άνθρώπους, τους όποιους θά μπορούσαν να άναγνωρίσουν μ' όλη την προφύλαξιν τους ν' άντικαταστήσουν τά ρούχα τους μ' άλλα που δεν είχαν τά σημεία του οίκου του.

(Ακολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Μιά ντετέκτιβ - άρχισυμμορίτης.

Η «άστυνόμος - κεραυνός»

Η άστυνομία της πόλεως Βίνχ ήταν ύπ ρήφανη ότι μεταξύ των λαγωνικών της έφιγουράριζε ένας άφθαστος «άστυνομικός άσος». Ένας άστυνομικός θηλυκός που μέσα σε λίγο καιρό απέκτησε ένα όνομα που άντικατέστησε τό πραγματικό της, τό όνομα «άστυνόμος—κεραυνός».

Κανείς δεν ήξερε, ούτε μπορούσε να μαντέψη τας μεθόδους που έχρησιμοποιοϋσε κατά την διάρκειαν των έρευνών της. Ήσαν μέθοδοι μυστικές και προτότυπες. Μέθοδοι της στιγμής!

Άποτελούσαν ένα επαγγελματικό μυστικό και επέτρεπαν στην επιδέξιαν αυτής γυναικά να έπιτυγχάνη πάντοτε σε ύποθέσεις που οι συνάδελφοί της άστοχούσαν σχεδόν διαρκώς.

Ήταν άρκετά νέα, όμορφή, με ζωηρά μάτια, κομψή σιλουέτα κι' όλοι την συμπαινούσαν και την έθαύμαζαν.

Καθημερινώς έλάμβανε έπιστολές γεμάτες κάθε είδους άπειλές από διαφόρους κακοποιούς και κοντά μ' αυτές έπαιρνε κι' έπιστολές που της ύπόσχοντο μεγάλα χρηματικά ποσά εάν δεχόταν ανά κλειση τό ένα μάτι και να μην άναμυχήθη σε όρισμένες ύποθέσεις.

Η «άστυνόμος κεραυνός» δεν έλάμβανε ύπ' όψει της τις άπειλές και τά χρήματα τά παρέδιδε στον άρχηγό της άστυνομίας για να τά διαθέση για φιλανθρωπικούς σκοπούς.

Μερικά όμως έγκλήματα που έλάμβαναν χώραν την εποχήν εκείνη δεν μπορούσε να τά διαλευκάνη ούτε αυτή.

Όταν διεπράχθη μία θρασυτάτη διάρρηξις σε ένα πολυτελέστατο κεντρικό κοσμηματοπωλείο της πόλεως από όπου οι κακοποιοί έπήραν κοσμήματα μεγίστης αξίας κι' όταν άργότερα δυο εισπράκτορες της τραπεζής άπήχθησαν εν πλήρει ημέρα μαζί μεμισό εκατομμύριο δολάρια, ούτε ή «άστυνόμος κεραυνός» ούτε κανείς άλλος άστυνομικός ή ντετεκτιβ κατώρθωσε να διαλευκάνη αυτά τά δυο έγκλήματα.

Επίσης όταν μία κυρία της άριστοκρατίας έναρκώθη στη βίλλα της και της άφηρέθησαν όλα τά πολύτιμα κοσμήματα, ή «άστυνόμος—κεραυνός» δεν κατώρθωσε να άνακαλύψη τίποτα.

Οι άποτυχίες της όμως αυτές ήσαν σπάνιες. Τις περισσότερες φορές ή «άστυνόμος» έκανε κυριολεκτικώς θαύματα.

Δεν είχε περάσει ούτε ένας μήνας από την «ύπόθεση των άδαμάντων» όταν διεπράχθη μία θρασυτάτη κλοπή εις βάρος ενός πλουσιωτάτου πρίγκηπος, ύπό τις πύλεις μυστηριώδεις συνθήκες. Ο πρίγκηψ έστειλε ένα σημαντικό ποσό από την μία πόλη στην άλλη, και την φροντίδα της μεταφοράς είχε έμπιστευθή εις έναν σύμβουλον του Κράτους.

Ο σύμβουλος τό προηγούμενο βράδυ της άναχωρήσεως, παρευρέθη άναγκαστικώς σε ένα δείπνο όπου έγινε μεγάλη γιορτή και καθηναλώθησαν άρκετά μπουκάλια λικέρ, σαμπάνιας και κρασιού.

Ετσι, την ώρα που έπρεπε να πάρη τό τραίνο, ο δυστυχής μεταφορέας του κολοσσάιου αυτού χρηματικού ποσού ο όποιος είχε κοιμηθή μόλις λίγες ώρες, έννοιωσε τό κεφάλι του να γυρίζη και την άνάγκη να κοιμηθή τουλάχιστον δυο ώρες ακόμη.

Κι' ο φάκελλος με τά χρήματα;

Τόν κρατούσε στο χέρι με μία μικρή άλυσίδα περασμένη στο μπράτσο του. Μήκε στο τραίνο κι' εκεί ο ύπνος τόν ένίκησε. Όταν ξύπνησε από τόν θόρυβο του τραίνου που έμειναν στο ύποστεγο του σταθμού είδε πως ή άλυσίδα είχε κοπή κι' ο φάκελλος είχε εξαφανισθή.

Η «άστυνόμος—κεραυνός» στην όποία είχε άνατεθή ή μυστηριώδης αυτή ύπόθεσις, ύστερα από έρευνες λίγων ημερών παρουσίασε στον διευθυντή της άστυνομίας μίαν έπιστολήν που έλαβε και διά της όποιας ύπεδεικνύετο ότι ο κλέπτης του πριγκηπικού φακέλλου ήταν ένα γνωστό πρόσωπο και επίσης ή διευθυνση της κρύπτης του.

Τότε ή «άστυνόμος» ένήργησε κεραυνοβόλως και την ίδια ήμερα κατώρθωσε να παραδώση στον διευθυντήν της άστυνομίας

τόν φάκελλο, μ' άθικτον τό μεγάλο ποσόν που περιείχε, και τόν ο ποίο βρήκε σε μία κρύπτη του σπιτιού του κλέπτου.

Ο δράστης όμως είχε κατορθώσει να φύγη στο Έξωτερικό.

Πέρασαν μερικοί μήνες από τότε και μίαν όραϊαν ήμερα μία άλλη συνταρακτική κλοπή καθηγγέλθη στην άστυνομία.

Σε μία ταχείαν άμαξοστοιχία ένας δερματέμπορος έποτίσθη με ναρκωτικό κι' έληστεύθη.

Κι' αυτή την φορά ή ύπόθεσις άνετέθη στην «άστυνόμο—κεραυνό».

Συγχρόνως όμως ένεννήθη στο μυαλό του διευθυντού της άστυνομίας ή περιέργεια να μάθη που ώφειλετο ή καταπληκτική έπιτυχία της διαβολογυναικας αυτής. Ποιό ήταν τό μυστικό της; Ποιά μέθοδο έφημοζε;

Η λεπτή αυτή άποστολή άνετέθη σε έναν έμπιστο της άστυνομίας ο όποιος έτέθη άμέσως εις παρακολούθησιν της «άστυνομίας».

Κι' ένα βράδυ, ύστερα από μία άτέλειωτη περιπέτεια στους δρόμους και δρομίσκους της πόλεως την είδε να μπαίνει σε ένα μικρό συνοικιακό καφενεϊο και να κουβεντιάζη μ' έναν νέον που από τους τρόπους του έδειχνε πως ήταν πολύ γνωστός της.

Ύστερα ο νέος άπομακρύνθηκε από κοντά της και πήγε σε ένα πανδοχείο τελευταίας τάξεως, όπου συνήνησε μία παρέα γνωστών κακοποιών.

Άργότερα βγήκαν όλοι μαζί για να πάνε σε μία παλιά βίλλα της περιφέρειας εκείνης.

Σ' αυτό άκριβώς τό μέρος ο ντετεκτιβ έκάλεσε μίαν ομάδα άστυνομικών ή όποία κατώρθωσε να συλλάβη την συμμορία και να κατασχέση τρεις μεγάλες βαλίτσες.

Τό άλλο πρωί όταν ή «άστυνόμος» παρουσιάστηκε στον διευθυντή για να κάνη την συνειθισμένη άναφορά της βρέθηκε πρό μιάς εκπλήξεως: της έδειξαν ένα ένταλμα συλλήψεώς της!

Στην άρχη διεμαρτυρήθη έντονα άλλα ύστερα, βλέποντας αδιάσειστες τις άποδείξεις της ένοχής της άπεφύσισε να όμολογήση τά πάντα.

Στην πραγματικότητα, ή «άστυνόμος» ήταν από έτους άρχηγός μιάς συμμορίας κακοποιών.

Είχε γνωρίσει έναν νέον τόν όποιον δεν άργησε να έρωτευθή τρελλά.

Κι' όταν αυτός της όμολόγησε πως ήταν άρχισυμμορίτης, δεν κατώρθωσε να του άρνηθ ή και προκειμένου να χάση την άγάπην του, έπροτίμησε να γίνη μέλος της συμμορίας.

Τά έγκλήματα που έμειναν άτιμώρητα και που ή νέα τα περνούσε στο άρχειο ύστερα από ψεύτικες έρευνες, ήσαν άκριβώς εκείνα που διέπραταν οι σύντροφοί της.

Επίσης στη συμμορία ύπήρχον άρκετοι κατάσκοποι οι όποιοι έπρόδιδαν τά έγκλήματα των άλλων κακοποιών στην «άστυνόμο», πράγμα που την έκανε τόσο διάσημη.

Και αυτόν τόν τρόπον διεκόπη τελειωτικά ή σταδιοδρομία της «άστυνομίας—κεραυνού», ή όποία πέθανε στη φυλακή αφού πέρασε δεκαπέντε δόλκιμα χρόνια από τα είκοσι που κατεδικάσθη.

Σ. ΚΟΡΣΙ

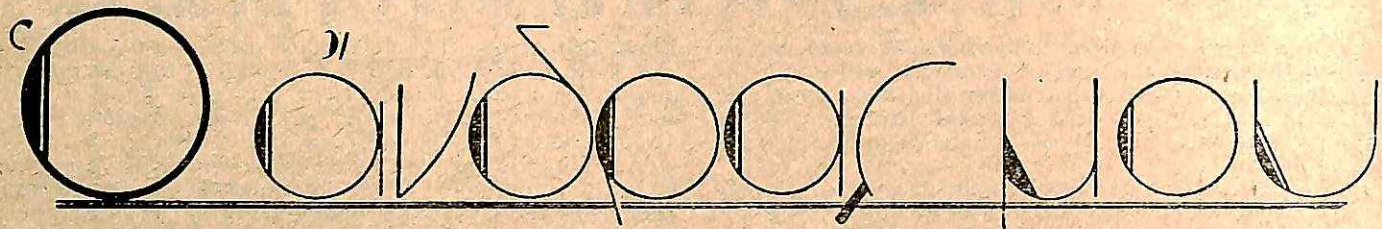
ΑΝΕΚΔΟΤΑ

—Μου άρέσουν οι τεμπέληδες, αλλά μόνον όταν είναι έξυπνοι, έλεγε ο στρατάρχης ντε Λινιάν.

—Και γιατί μόνον όταν είναι έξυπνοι; Ηρώησε κάποιος

—Διότι οι κουτοί τεμπέληδες, άνήντησε ο στρατάρχης, είναι όπως οι ύπηρέται εις τόν άντιθάλαμο. Μη έχοντες τί να κάμουν γίνονται ψεύτες, κακόγλωσσοι, περιέργοι και άναίδεις.

ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΩΤΕΡΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΑΞ ΝΤΕ - ΒΕΖΙΤ

(Συνέχεια)

— Αναγνωρίσατε το πορτραίτο ενός μικρού σας, παιδικού φίλου!

— Έσήκωσα εκπληκτική επάνω του τα μάτια μου.

— Έν τούτοις μόλις έγνωρίζατε αυτό το παιδί!

Με έκτυπα παράξενα!

— Δεν είσθε περίεργη Σιμόνη. Διαφορετικά θα έρωτούσατε τον γέρω Τζών γι' αυτό το παιδί του οποίου είχε την εικόνα.

— "Ω πιστεύετε ότι ξέρει τίποτε γι' αυτό;

— "Ο Τζών έγνωρισε πολύ κόσμο!

— Και σ'αξ έδωκε βέβαια πληροφορίας;

— Δεν τον έρώτησα... Αλλά έσκέφθηκα ότι σεις θα το εκάματε.

— Δεν μουρθε στο νού, αυτό έμένα. Και τώρα λυπούμαι που δεν τ'έκανα αφού μου είπατε ότι αυτό το παιδικό πορτραίτο επέδρασε στα αισθήματά σας!

— Το πορτραίτο αυτό το ίδιο όχι! Αλλά ίσως συνεκίνηθην από την προσήλωσή σας σε μία ανάμνηση.

— Γιατί δεν έλησμονησα αυτό το παιδάκι;

— Γιατί το μικρό μενταγιόν που σ'αξ έκρέμασε ή μητέρα σας στο λαιμό και έχει μέσα την εικόνα αυτήν το παιδιού, δεν το αφίνετε ποτέ. Για μένα ήταν μία διαρκής υπόμνησις της αφωσιώσεως για την όποian είσθε ικανή

— Δεν σ'αξ έπίστευα τόσο αισθηματικόν.

— Ούτε εγώ το έπίστευα!

— "Ο Βάλτερ έσηκώθη και όρθιος μπροστά μου μ' έκτυπα σε σκεπτικά.

— Τότε αύριο, είπα, θα μου δώσετε μία απάντηση! Μία απάντηση. Πρέπει να σκεφθίτε εάν σ'αξ είναι εύκολον να με αγαπήσετε! Κακόμοιρος εγώ! Φοβούμαι για κείνο που θα μου απαντήσετε! "Α, θα μπορούσατε να μη με απελπίσετε.

Το πρόσωπόν του ήτο δλόκληρον αλλαγμένο.

— Βάλτερ, σ'αξ ίκετεύω να είσθε λογικός, είπα πέρνοντας με στοργήν τα χέρια του. "Ας άφίσωμεν αυτό το ζήτημα! Νά ή αγωγή πλησιάζει, είμαρτε κουρασμένοι, νευρισμένοι και δεν θα είπομε παρά τρέλλες! Σε λίγο θα έξετάσω με το κεφάλι ξεκούραστο, αυτά που συνέβησαν τώρα και τις άμφιβολίες που είχαμε! Τότε θα μιλήσω με ψυχραιμίαν.

— Με ψυχραιμίαν! έπιθύρισε. "Ω, πόσον σκληρές λέξεις έχετε ανακατώσει με την άδιαφορίαν σας! "Ο έρωσ και ή ψυχραιμία μπορούν να βαδίσουν μαζί! Σ'αξ αγαπώ Σιμόνη και θα σ'αξ το φωνάζω, αύριο όπως και σήμερα χωρίς να ύπολογίζω, χωρίς να σκεφθώ.

— "Ε! λοιπόν αν εγώ σ'αξ είπω μία ήμέρα ότι σ'αξ αγαπώ, αυτό θα είναι για όλη μου τη ζωή, και ποτέ ή σκέψις μου δεν θα με κάνει να λυπηθώ γι' αυτήν την αγάπην που θα σ'αξ άφιερώσω.

— "Α! μπορούσατε να μου είπητε άμέσως αυτήν την λέξιν που περιμένω;

— Αύριο θα ξαναμιλήσω με γι' αυτό! έπέμεινα.

— Μάλιστα! αύριο! πηγαίνω!

— Απεμακρύνθη αφού εκάλυψε τα χέρια μου, με τρελλά, φιλία!

— Όμολογώ ότι πολλές φορές κατά την διάρκειαν αυτής της συνομιλίας μ' έπιασε ό πειρασμός, ν' άφίσω να πείη το κεφάλι μου στον ώμόν του και να του δώσω καταφατική την απάντησιν την όποian τόσο επίμονα έζητούσε.

— Αλλά κάποια σκοτεινή σκέψις με έμπόδισε να το κάμω!

— Ήταν ή ανάμνησις, της Μώντ Άσσόν, ή υπερήφανη άδι-αλλαξία του Βάλτερ Άντερσον ή ό θυμός του και οι βιαϊότητές του που με συνεκράτησαν; Πόσον συχνά με είχε ψυχράνει με τις σκέψεις του;

— Η μάλλον ήτο μία έλλειψις πεποιθήσεως στ' αληθινά μου αισθήματα τα όποια περνούσαν από την μνησικακίαν στον οίκτον, από το μίσος στον έρωτα, χωρίς να γνωρίζω άκριβώς ποίον ήτο το έπικρατέστερον; Η γυναίκα μου κοκετταρία ή όποια είχε ανάγκην να εκδικηθί για την παλαιάν ψυχρότητα του, και περιφρόνησιν; Η μήπως άκόμη ό ένοστικώδης ανταγωνισμός των δυό «ρατσών» έξ ίσου υπερηφάνων και ανεξαρτήτων, όπως είναι οι ράτσες των Γάλλων και των Άγγλων;

— Όλες αυτές οι έρωτήσεις έτέθησαν στο μυαλό μου, για πρώτη φορά μετά την αναχώρησιν του Βάλτερ Άντερσον.

Γδύθηκα και έπεσα στο κρεβάτι, αλλά αν και έσυρα τα παραπετάσματα του δωματίου μου για να κάνω σκοτάδι, έπειδή ή ήμέρα άρχιζε έν τούτοις, δεν κατάρθωσα να κοιμηθώ!

— Όλα τα συμβάντα περνούσαν από την πυρετώδη φαντασίαν μου! Ξαναβλεπα το φωτισμένο θέατρον, τον θρασύν δούκα, τον Βάλτερ που έμπαινε στην λόζαν μου, με ύφος τραγικόν και κακόν, τον Βάλτερ που με έκακομεταχειριζόταν και με έσκέπαζε με ύβρεις, τον Βάλτερ πάντοτε που σερνώτανε στα πόδια μου μωρμουρίζοντας λόγια τρελλά, στα όποια ύπήρχον άπειλές, και μαζί όρκοι έρωτος.

Και όταν το κεφάλι μου έβάρυνε και τα μάτια μου έκλειναν για ύπνο, ένας όδυνηρός έφιάλτης μου παρουσίαζε την Μώντ Άσσόν στην άγκαλιά του άνδρός μου, και με έκανε να πετιέμαι στο κρεβάτι μου, με το πρόσωπον ιδρωμένο και τα χέρια να καίνε.

Ξαφνικά ένας θόρυβος βημάτων επάνω από το κεφάλι μου με έξύπνησε τελείως.

— Άκουσα.

— Ήταν ό γέρω Τζών που έσηκώνετο κι' ένω ντυνώτανε έσκόνταυε στα έπιπλα.

— Η σκέψις μου έπήγε στο μενταγιόν, που είχα στον λαιμόν μου!

Με ένα πήδημα βρέθηκα κάτω από το κρεβάτι και πέ-ρασα μία ρόμπα.

— Επάνω μου ό θόρυβος άκουγότανε δυνατώτερος. Μία πόρτα έτρεξε και στην σκάλα άντήχησαν βήματα.

— Ό γέρον κατέβαινε από το επάνω πάτωμα. Έπλησίαζε! Άίγα άκόμη δευτερόλεπτα και θα έχάνετο στο γύσιμα του διαδρόμου! Έτρεξα προς την πόρτα και εκάλεσα τον ύπηρέτην.

— Έκπληκτος έπλησίασεν.

— Είσθε μήπως άσθενής μullaίδη, αφού έσηκώθηκατε τόσο ένωρίς;

— Όχι! Αλλά έχω ανάγκην μιας πληροφορίας! Έλάτε στο δωμάτιόν μου.

Και δείχνοντας το μενταγιόν τον έρώτησα με άγωνίαν.

— Σταθήτε. Κυττάχτε! Έγνωρίσατε αυτό το παιδί;

— Επήρε το μπιζιού, έζήτησε την φωτογραφίαν και έκπληκτος έσήκωσε τα μάτια του επάνω μου.

— Η μullaίδη πιστεύει ότι ό γέρον Τζών έχασε την μνήμην του.

— Αλλά γνωρίζει καλά ότι ζω περισσότερο με το παρελθόν παρά με το παρόν! Γιατί μ' έρωτάει;

— Το όνομα του παιδιού αυτού, το γνωρίζετε;

— Όλος ό κόσμος έδω έπίσης θα το γνωρίζη!

— Αλλά, έπέμεινα, το όνομα! Σ'αξ λέγω το όνομα.

— Είναι όκ. Βάλτερ.

— Ό κύριός σας; έφώναξα μ' ένα άνταπήδημα καταπληξέως.

— Θεέ μου μάλιστα! Είναι το πορτραίτο του κυρίου δ-ταν ήτο έπτά ή όκτώ χρόνων.

— Ό σημερινός σας κύριος; Ό Βάλτερ Άντερσον;

— Επ! τέλους ό άνδρας μου;

— Αυτός ό ίδιος βεβαίωτατα. Η μullaίδη δεν το έγνω-ριζε λοιπόν; προσέθεσε κυττάζοντάς με με έκπληξιν.

— Όχι! στ' αληθινά δεν το ήξερα.

— Άρθωνα λέξεις τόσο συγκεκινημένη, ώστε δεν κατάρ-θωσα να βρώ το νήμα των ιδεών μου.

— Ό γέρον έσήκωσε το κεφάλι του.

— Η μullaίδη επερίμενε να μ' άκούση να προφέρω ένα άλλο όνομα;

— Α, μάλιστα. Έπίστευα ότι θα μου έλέγατε πώς έ-ξηφανίσθη αύτο ή εικόνα αυτή είναι του κυρίου σας;

— Ό μullaίδη, τον άνέθρεψα τον είδα να μεγαλώνη χωρίς να τον άφήσω ποτέ! Δεν μπορώ να άπατηθώ σχε-τικώς με την φωτογραφία αυτή. Αλλως τε το πορτραίτο του αυτής της ηλικίας δεν είναι το μόνον που ύπάρχει στο σπίτι του Βάλτερ Άντερσον!

— Δεν είδα κανένα.

— Ό κύριος έχει πολλές άπ' αυτές στο δωμάτιό του! Έχω κι' εγώ μία τέτοια στο συρτάρι μου! Η φωτογραφία του έλήρθη στο μέσον ενός γκρόυπ συγγενών και φίλων. Μπορώ να πώ να την φέρω. Η μullaίδη θα κρίνη ότι πρόκειται περί του ίδιου παιδιού!

— Είναι άνόφελος! έχετε δίκην! Δεν είναι δυνατόν να με γελάσετε! Και τώρα που σ'έπτομαι καλά είναι όλοφά-νερο ότι αυτό το μικρό κεφάλι είναι του Βάλτερ Άντερ-σον, όταν ήτο παιδάκι. Σ'αξ εύχαριστώ καλέ μου Τζών! Μπορείτε ν' άποσυρθίτε!

Παρά την σύστασή μου να φύγη, ό γέρον έμεινε όρθιος κοντά στην πόρτα, κυττάζοντάς με.

— Τι τρέχει φίλε μου; έχετε τίποτε άκόμη να μου πήτε;

— Μάλιστα μullaίδη! Είναι σχετικό με το παιδί! Ό Βάλτερ Άντερσον ύπήρξε ένα ωραίο παιδάκι υπερήφανο και άφοβο. Και ό γέρον Τζών ήλπισε πάντοτε ότι πριν πεθάνη.

— Εδίστασε και έσκυψε το κεφάλι.

— Τι έλπίσατε καλέ μου φίλε;

— Ας με συγχωρήση ή μullaίδη. Αλλά μου φαί-νεται ότι δεν θα μπορούσα να πεθάνω ήσυχος αν πρό του θανάτου μου δεν θα έσφιγγα στα χέρια μου ένα άλλο μι-κρόν Βάλτερ έξ ίσου ωραίον και άφοβον...

— Αν και έμίλησε ταπεινά με τα βλέμματα κάτω, έγινε κατακόκκινη σ' αυτόν τον ύπαινιγμόν της ένδεχομένης μη-τρότητος!

— Ό ουρανός άκούει μερικές φορές τις προσευχές των πιστών ύπηρετών άπήνητσα.

— Έν τούτοις άποσυρθίτε φίλε μου με την έλπίδα ότι ίσως ή εύχή σας να πραγματοποιηθί άργότερα... αν ό θεός το έπιτρέπη.

— Ό, θα το έπιτρέψη, μullaίδη... Θα το έπιτρέ-ψη έφ' όσον δέχεσθε την ιδέαν.

— Έφυγεν επί τέλους, και έμεινε μόνος, ταραγ-μένη από κείνο που έ-μαθα.

— Ήταν λοιπόν ό Βάλ-τερ, ό άνδρας μου! επανε-λάμβαν, με χαμηλή φω-νή, άπυθαυμάζοντας την εικόνα του μικρού μεντα-γιόν! Το παιδί αυτό που το ένόμιζα τόσο μακριά, και άπελπιζόμουν ότι δεν θα το έβλεπα ποτέ, ζούσε έν τούτοις κοντά μου από μηνών! Ήταν ό άνδρας μου! Ό νόμι-μος άνδρας που άρνού-μηνά τον δεχθώ για δικό μου! Και ό Βάλτερ το ή-

ξευρεν και δέν μου είπα τίποτε!

Γιατί να μου το κούψη ένα πρόγμα που θα μου ήτο τό-σον γλυκό να το μάθω; Χειρότερον άκόμη. Μου παρεπλά-νησε τις ύποψίες μου, διαβεβαιώνοντάς με ότι ό παιδικός μου φίλος ήταν νεκρός. Ποιά σκληρότης του ύπαγόρευσε μία τέτοια άπάντησις; Και όμως δεν μου είπα την νύχτα αυτήν ότι ήτο ή πίστις μου σε μία ανάμνηση παιδικήν, ή όποια ύπή ξεν ή πηγή του έρωτός του για μένα;

Στη σκέψη αυτή μία άνατριχίλα με εκλόνησε όλό-κληρη!

Την αγάπησε λοιπόν; αυτήν την μικρή του φίλην της άλλοτε, την όποian τόσο συχνά έτυραννούσε και έπεριποι-είτο συγχρόνως;

Θυμόμουν την τρελλήν μας ίπασσίαν, τότε που με έφερε σκυμμένη επάνω στη σέλλαν του! Και εκατάλαβα το μάτια μου να γεμίζουν από δάκρυα στην ανάμνηση της λύπης που είχε εκδηλώσει μετά το πέσιμό μου στο νερό.

Μηχανικά τα χείλη μου έσφιγγαν την εικόνα του μικρού μενταγιόν.

— Βάλτερ μου! αγαπημένη μικρέ μου, φίλε της άλλο-τε! Βάλτερ μου! άνδρούλη μου της σημεριν.

— Ό! ή όδυνηρή σκέψη που με έπνιξε ξαφνικά.

— Ό άνδρας μου δηλαδή εκείνος που πρό όλίγου μου έμουρμούριζε λόγια αγάπης εγώ τον έστειλα στο δωμάτιόν του, χωρίς να θελήσω να τον άκούσω ούτε και την νύχ-τα αυτήν.

Η σκέψις αυτή μου έκαμε το αίσθημα ενός πυρακτω-μένου σιδήρου, του όποίου θέλωμεν να άποφύγωμεν το κάψιμον!

— Υπήρξε δυνατότερον από μένα! Έτινάχθηκα προς την πόρτα και χωρίς να σκεφθώ έπήγα, προς το διαμέρισμα του συζύγου μου!

Κανένας διαταγμός δε με εκράτησε στη πόρτα! Δεν έ σκέφθηκα καν δ-ι ήτο δυνατόν να κοιμάται αυτήν την ώ-ραν! Άπεναντίας είχα την έντύπωσιν ότι και αυτός ξα-γρυπνούσε και ότι ίσως μ' επερίμενε.

Μία πόρτα που άνοίγεται ξανακλείνει λίγα βήματα άκό-μη διά μέσου ενός σιωπηλού καπιστηριού και ίδου στο κατώφλι του δωματίου του

Το δωματίου του, ούτοϋ, στο όποϊον έξύπνησα ένα πρωί, γεμάτη φρίκην και άηδία! Όπως επερίμενα δεν έκοιμώτανε! Δεν είχα καν έσπλωθί. Και κοθισμένοι, στη γωνία ενός ντιβανιού, φαινώτανε να ήτον παραδομένος σε κάποια όδυνηρή σκέψη.

Τον είδα πριν με διακρίνη και γιατί τον εκστάλαβα λυ-πημένον, τα χέρια μου έπροτάθησαν προς αυτόν με μία με-γάλη άνάγκη τρυφερότητος και έρωτος.

— Βάλτερ!

Με ένα πήδημα έσηκώθη. Κι' όταν με είδε έσπευσε προς έμένα ταραγμένος.

— Σιμόνη! Σύ; σύ έδω;

— Η ματιά του έβυθίστηκε στα μάτια μου και προσπαθού-σε να μαντεύση γιατί είχα πάει στο δωμάτιό του.

— Σύ; Σύ; επανελάμβανε.

Είδη την γυμνότητά μου κάτω από τις δαντέλλες. Έκα-τάλαβε την ταραχήν μου, την προσήλησιν όλου μου του είναι προς αυτόν και τα χέρια του με περιέβαλ-λον, με έσυραν προς το σίηθος του!

— Μικρούλα μου, μι-κρούλά μου ήλας.

Και το σφίξιμο ήτο τό-σο γλυκό, τα χείλη που έπνιγαν, τον τράχλόν μου τόσο φρικτούσαν, ώστε δάκρυα ευεργετικά άνέβηκαν στα μάτια μου!

— Ηλθες! επανέ-λαβε.

Με έτράβηξε στο ντι-βάνι και εκεί κρατώντάς με σφιγκτά επάνω του με φιλούσε.

— Πρώτσα τον γέρω Τζών! Μου τά είπα όλα! Βάλτερ είσθε σεις;

— Εγώ είμαι!

— Καί δέν μοῦ εἶπατε τίποτε ! ἦτο ἓνα παιδί ἀγνω-
στον, μοῦ λέγατε. Εἰσθε σεῖς ! σεῖς Βάλτερ ! "Ω, γιατί νά
μὴ τὸ πῆτε ἀμέσως. Θά ἤμουν τότεν εὐχαριστημένη καί
δέν θά σᾶς ἔκασα ποτέ νά ὑποφέρετε.
— Ἀγαπημένη μου, ὅλα αὐτὰ ἐτελείωσαν. Ἀς μὴ μιλά-
με γι' αὐτά. Τώρα θά εἶμαστε γιὰ πάντα εὐτυχεῖς... Γιατί
ἤλθες γιὰ νά μὴν ξαναφύγῃς ποτέ.
— Ποτέ δέν θά σᾶς ἐγκαταλείψω Βάλτερ. Ἀλλὰ πῆτέ
μου γιατί δέν μοῦ εἶπατε ὅτι εἰσθε ὁ ἄλλοτε παιδικός
μου φίλος ;
— Γιατί ἤμουν εὐτυχής νά σκέπτομαι ὅτι ἔφερες στο
λαϊμό σου τὸ πορτραῖτό μου καί φοβόμουν ὅτι εἶτε ἀπὸ
πέισμα, εἶτε γιὰ νά μὲ τιμωρήσῃς, θά ἐχωρίζοσυνα
ἀπ' αὐτό.
— Ἀ ! Βάλτερ μου. Δέν ὑπῆρχε φόβος. Μά, σταθῆ'ε,
νά σᾶς κάμω μιὰ μεγάλη ὁμολογία.
— Ἐ, λοιπόν ποῖαν ;
— Δέν εἶχατε ποτέ στήν καρδιά μου παρὰ ἓνα μόνον
ἀντίπαλον !
— Ἐνα ἀντίπαλον ! καί αὐτὸς ἦταν ;...
— Ἦτο τὸ παιδί τοῦ μενταγιόν μου !

XXV

Δέν ἔχω τίποτε νά προσθέσω στις γραμμές αὐτῆς τῆς
ιστορίας τοῦ γάμου μου. Μποροῦν οἱ μικρές μου ἀδελφές
τῆς Γαλλίας νά βροῦν ἓναν κομψὸν σύζυγον καί ξένον γιὰ
νά τὸν κατακτῇσουν, ἂν καί αὐτὸ εἶναι μερικὲς φορές δύ-
σκολον.

"Ἀν ἐν τούτοις ἡ ἰδιόρρυθμη μοῖρα θελήσῃ νά τοὺς παί-
ξῃ τὸ ἴδιον μὲ τὸ δικό μου παιγνίδι, τοὺς εὐχομαι νά εἶνε
περισσότερον εὐστοιχοὶ ἀπὸ ὅσον ὑπῆρξα ἐγὼ στήν προ-
κειμένην περιπέτειαν ἀπέναντι ἐνὸς νομίμου ἀνδρός ποῦ
μοῦ ἔπαισεν ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

Καί εὐχομαι, ὅποιος κι' ἂν εἶναι ὁ ἄνδρας τὸν ὁποῖον
τὸ μέλλον τοὺς ἐπιφυλάσσει νά ἔχουν τὴν τύχην νά θέσουν
σ' ἓνα Βάλτερ Ἀντερσον ὁ ὁποῖος εἶναι γιὰ μένα ὁ προ-
σφιλέστερος καί πιὸ φιλοφρονητικὸς σύζυγος.

Στὴν ἐκδρομὴ ποῦ κάναμε στὴ λίμνη τοῦ Γουέστον,
μοῦ ἐξεμυστηρεῦθη τὸ μυστικόν τοῦ, ὅτι εἶχε ἀρχίσει νά
μ' ἀγαπᾷ ἀπὸ τις πρώτες ἡμέρες τῆς κοινῆς μας ζωῆς.

Ξανάειδα συχνά τὸν κ. Κουρτέϊ, καί τὸν ἐρώτησα γιατί
εἶχε ἐπιμείνει ν' ἀγαπηθῇ ἀπὸ τὸν ἄνδρα μου.

"Ἡ ἐρώτησίς μου τὸν ἐτάραξε κατ' ἀρχάς, γιατί τὸ
φερα μιὰ λυπηρὴ ἀνάμνηση, ποῦ τοῦ ἔπνιγε τὴν συνείδηση.

— Ἐνθυμεῖσθε, ἐξήγησε ὅτι ἐμίλησα ἰδιαιτέρως μὲ τὸν

ΕΝΗΜΕΡΟΤΗΣ

τὰ νυχτικά ποῦ βγήκατε στο παρά-
θυρο. Ξέρετε, εἶμαι... εὐτυχής (!) ποῦ
ἔμαθα, πὼς καί τὸ τρομερό κι' ἐνδι-
αφέρον, ἔχει συμβῇ σπῆτι σας.

— Κάτι τὸ τρομερό ; ἔκαμε ἡ κυ-
ρία Εὐθαλία τρέμο σας σύγκορμη ἀπὸ
τὸν φόβο καί τὸ κρῶ.

— Μὴν ἀνησυχῆτε. Δέν πρόκειται
νά πάθετε τίποτα περισσότερο ἀπ' ὅ-
τι... πάθατε. Σᾶς βεβαίω... Νά σᾶς πῶ
κι' ἐγὼ ὅλως τυχαία τῶμαθα. Ἦμουν
στο καφενεῖο, στὴ γειτονιά σας, ὅταν
ἄκουσα τὴν συζήτηση τῶν θαμνῶν
ποῦ κάθονταν πλάι μου : Μιλοῦσαν
γιὰ τὴν συναρπαστικὴ περιπέτεια ποῦ
σᾶς συνέβη μὲ τὸν κλέφτη ὁ ὁποῖος
ἐπιχείρησε νά διαρρήξῃ τὸ σπῆτι σας.

— Γιὰ κύττα με καλὰ παιδί μου ;
Τι λές ;

— Συγγνώμην κυρία, Εὐθαλία...
Ἀλλὰ... ἂν πρόκειται νά δημοσιευθῇ,
κάτι σχετικὸ δέν πρέπει νά περιέχῃ
ἀνακρίβειες, λοιπόν... ὅλη τὴν ἀλήθεια
μὴν κρύψετε τίποτα.

— Ναι, ἀλλά...

— ... Λοιπόν... δίχως νά φλυαρήσω,

λόρδον Ἀντερσον, προτοῦ νά κάμω μαζί σας μιὰ ἐξήγησιν
ἀναγκαῖα γιὰ τὴν πορείαν τῆς ὑποθέσεως ;

— Πράγματι, ἐμίλησατε κατ' ἀρχάς μὲ τὸν ἄνδρα μου !

— Ἐ, λοιπόν ἐκοπίασα πολὺ νά τὸν μεταπείσω. Δέν ἤ-
θελε νά σᾶς θεωρήσῃ γιὰ γυναῖκά του καί νά προσπα-
θῇ νά ζήσῃ μαζί σας ἀρμονικά. Γιὰ νά ἐπιτύχῃ τὴν
συγκατέθεσίν του ἀναγκάσθηκα νά χρησιμοποιήσω μερικὰ ἐ-
πιχειρήματα λίγο περιέργα.

— Ποῖα ;

— Αὐτά. Ὅτι ἠθέλατε νά ἀκυρώσετε τὸν γάμον σας
καί ὅτι συνεπῶς ἀφοῦ αὐτὸ θά ἦταν εὐκόλο, οἱ ἐφημερίδες
θά ἐθορυβοῦσαν καί θά ἐγελοιοποιεῖτο. Τοῦ εἶπα ὅτι γιὰ
νά ἀποφύγῃ κάθε διωκτικὸν ἐκ μέρους σας ἔπρεπε νά
ἐπιτύχῃ νά δεχθῇ μὲ τὴν θέλησίν σας νά ζήσετε ὑπὸ
τὴν στέγην του καί ὅτι τότε δέν θά μπορούσατε νά ἐπι-
καλεσθῆτε τὰ νόμιμά σας παράπονα κατὰ τοῦ παρανόμου
γάμου σας ! Αὐτὴ ἡ συγκατοίκησις τὸν ἐξησφάλιζε ἐναν-
τίον κάθε μεταγενεστέρως διαμαρτυρίας !

— Ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι ἀποτρόπαιον ! Ὅταν ἐδεχόμουν
ἐγὼ, ἤμουν εἰλικρινής. Ἐκάνατε σχέδια ὅχι καλὰ ἀγαπητέ
κύριε Κουρνέτ.

— Τὸ ὁμολογῶ μὴ ἀλλοῦ. Καί γιὰ νά ἡσυχάσω τὴν
συνείδησίν μου ἐπέμεινα τόσον γιὰ νά κατωρθώσετε νά ἀ-
γαπηθῆτε ἀπὸ τὸν ἄνδρα σας.

— Ἐννοῶ τώρα τὸν θυμὸν τοῦ Βάλτερ, τὴν πρώτῃν
βραδυά, ὅταν μὲ ὑποχρέωσε νά τοῦ ἐπαναλάβω τὰ
λόγια σας αὐτά.

Ὁ Λόρδος Ἀντερσον κι' ἐγὼ εἴμεθα πεπεισμένοι ὅτι
ποτέ δέν θά εἶχαμε οἰκειότητα ὁ ἓνας πρὸς τὸν ἄλλον.
Ἀλλὰ ταυτοχρόνως ἐξεγέρτο στὴν ἰδέαν ὅτι ἡ συντροφία
του δέν θά συγκατετίθετο ποτέ νά ἀναγνωρίσῃ τὸν ἑαυτὸν
τῆς ἐρω-εὐμένον. Πολλὲς φορές ἐσκέφθηκα ὅτι ἐκάμαμεν
τόσες φορές τὸν κακὸ ὁ ἓνας στὸν ἄλλον ἐπειδὴ αἰσθανό-
μεθα ὅτι κάθε κτύπημά μας ἐτραυματίζει τὸν ἄλλον.

Τέλος ὅλα ἐτελείωσαν. Εἶμαι στ' ἀληθινὰ ἡ γυναῖκα
τοῦ Λόρδου Ἀντερσον καί εἶμαι εὐτυχής γιατί εἶμαι ἡ
γυναῖκά του.

Θά προσθέσω γιὰ νά τελειώσω τὴν μακρὰν διήγησιν,
ὅτι ἀπὸ δῶ καί λίγους μῆνες ἡ εὐχή τοῦ γέρω Τζὼν ἐ-
πραγματοποιήθη !

Ἐπὶ τοῦ ἑνός ἔλασε ἀκόμη Βάλτερ στὴ γῆ, καί αὐτὸς ὁ μι-
κρὸς κύριος εἶναι ὁ πιὸ συμπαθητικὸς, ἀλλὰ καί πιὸ τυ-
ραννικὸς ἀπὸ τοὺς μπεμπέδες ποῦ ἐγνώρισα στὴ
ζωή μου.

Τ Ε Λ Ο Σ

πληροφορήθηκα ὅτι ἐπληρώσατε ἀπὸ τὸν
βαθὺ σας ὕπνο. Κι' εἶδατε ἓναν ἄνθρω-
πο νά πιάνεται ἀπὸ τὸ πρεβάσι τοῦ
παραθύρου μὲ σκοπὸ νά πηδήσῃ μέσα.
Λαμπρά ! Ἀρπάξατε τότε τὴν ἀξίνα
καί πλησιάσατε... Μήπως κἀνάλωθος ;

— Ναι ἔτσι συνέβησαν τὰ γεγονό-
τα... Ἀλλὰ γιὰ σταθῆτε...

— Λοιπὸν γιὰ νά μὴν φλυαροῦμε, σηκώ-
σατε κατόπιν τὴν ἀξίνα καί τὴν κατέφε-
ρατε στο χέρι του. Ὑπέροχα ! Καί τοῦ
ἀποκόψατε τρία δάχτυλα. Τρομερόν !
Καί τότε ὁ κακοποιὸς ἔβγαλε μιὰ σπα-
ρακτικὰ καρδιά κραυγὴ καί τῶστριψε. Φυσι-
κά ἐσεῖς κατόπιν, μαζέψατε μὲ φρίκη
τὰ τρία δάχτυλα ποῦ ἦσαν κάτω.

— Ναι, ἀλλά...

— Σᾶς παρακαλῶ, κυρία. Μὴ μὲ δια-
κόπτετε. Ὁ χρόνος εἶναι χρήσιμος. Τὰ
πισωτῆρια τῶν «Νέων τῆς Ἡμέρας» πε-
ριμένουν τὴν ὕλην μου. Μπορεῖτε νά
μοῦ δώσετε αὐτά τὰ κομμένα δάχτυ-
λα νά τὰ φωτογραφίσω...

— Τὰ δάχτυλα ; Μά... τὰ ἔχω πετάξει.

— Τὰ πετάξατε ; Τὰ πισωτῆριά τοῦ
ἡρώιστά μου ;

— Ναι ! τί θέλατε νά τὰ φυλάω ;

— Καλὰ, δέν μοῦ λέτε... Πότε ἐγινε
ἡ διάρρηξη ;

— Πρὶν ἑντεκα χρόνια !

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ Η ΘΛΑΕΟΡΑΣΙΣ

Πλέον τῶν τριάντα κυρίων θά καλύψουν μιὰν ἐπιφάνεια 60
ἐκταρίων κοντὰ στήν ἱστορικὴ ὁδὸ Τουσκουλάν. Θά ἰδρῶθῃ μιὰ
Κινηματογραφοπόλις ἔξω τῶν πυλῶν τῆς Ρώμης ποῦ σὲ λίγο
καιρὸ θά ἀποτελέσῃ ἓνα κέντρο τῆς τέχνης τῆς θόδνης.

Στὶς 21 Ἀπριλίου 1937, τὰ μεγάλα αὐτὰ στούντια θά λειτουρ-
γοῦν θαυμασία καί θά τροφοδοτοῦν μὲ ὑπέροχα φιλμ τὶς αἰθου-
σες κινηματογράφου ὅλου τοῦ κόσμου.

Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο οἱ ἰδιοκτῆται τῶν εὐρωπαϊκῶν κι-
νηματογράφων ἀνησυχοῦν πολὺ ἀπὸ τὴν ἐναρξίντῃς ὑπηρεσίας τη-
λεόρασις τῆς «Ράδιο-Λόντον».

Ἐπειδὴ λοιπὸν αὐτὴ θά μεταδίδῃ καί κινηματογραφικὰ φιλμ,
οἱ κάτοχοι τηλεοπτικῶν μηχανημάτων μποροῦν νά ἔχουν τὴν
Γκρέτα Γκάρμπο καί τὸν Κλάρκ Γκέϊμπλ, στὸ σπῆτι τους. Νά
τοὺς βλέπουν καί νά τοὺς ἀκοῦνε. Γι' αὐτὸ οἱ ἰδιοκτῆται τῶν Κι-

νηματογράφων πιέζουν τοὺς κατα-
σκευαστὰς νά μὴν δίδουν φιλμ,
εἰς τὸ «Ράδιο Λόντον». Βρέθηκε
ὅμως μιὰ λύσις σ' αὐτὸ τὸ πρό-
βλημα : δηλαδή τὰ φιλμ θά δι-
δωνται στὴ «Ράδιο-Λόντον» τρεῖς
μῆνες μετὰ τὴν πρώτη προβολή τους.

Ὅπως δὴποτε, ἂν ἡ τηλεόρασις
ἐπιτύχῃ, δέν θά εἶναι δυνατόν νά
τὴν συναγωνισθῇ κανεὶς καί στίσι-
θουσες τοῦ κινηματογράφου θά τὶς
πηγαίνουν στο μέλλον μόνον ἐκεῖ-
νοι ποῦ ἀγαποῦν τὸν κινηματογρά-
φο... ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι τους.

Στὸ μεταξύ, σὺν νά μὴν ἐφθα-
ναν οἱ ὥρες ποῦ διαθέτονται τώ-
ρα γιὰ νά εὐχαριστήσουν τὸ κοι-
νόν, στὴ Νέα Ὑόρκη ἓνας κινημα-
τογράφος λειτουργεῖ ὁλόκληρο τὸ
εἰκοσιτετράωρο συνεχῶς. Νύχτα καί
μέρα οἱ πόρτες τῆς αἰθούσης αὐ-
τῆς μένουν ἀνοιχτές.

Ἐνας οἶκος τοῦ Σικάγου ἐνε-
καινίσας τὸ «αὐτοκίνητο-κινηματο-
γράφος» τὸ ὁποῖον περιλαμβάνει
μιὰ αἰθούσα μὲ λίγες θέσεις ὅπου
προβάλλονται φιλμ ἐνῶ τὸ αὐτοκί-
νητο τρέχει μὲ μεγάλη ταχύτητα.

Ἡ κινηματογραφικὴ μάχη συ-
νεχίζεται μετὰς Ἀμερικῆς καί Ἀγ-
γλίας. Ὁ Κάρολλ ἐδήλωσε ὅτι τὰ
ὁμιλοῦντα φιλμ τὸ Χόλλυγουντ
καταστρέφουν τὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Στὸ Χόλλυγουντ γίνεται λόγος
ν' ἀνανεωθοῦν τὰ πιὸ καλὰ φιλμ
ποῦ ἐπαίχθησαν ὡς βουβὰ πρὸ δε-
καετίας. Πολλοὶ ὅμως κινηματογραφικοὶ οἰκοὶ τῆς Εὐρώπης τὸνί-
ζουν ὅτι οἱ ἀμερικανοὶ δέν εἶναι ἱκανοὶ νά ἐπιτύχουν μιὰν τελείαν
ἀπόδοσιν τῶν εὐρωπαϊκῶν ἔργων καί ὅτι προσπαθοῦν νά παροῦ-
σιάσουν ὡς ἀνυπόφορον τὸν Σαίξπηρ, στὴν ἀνθρωπότητα !

Ἡδὴ ἀνέτρεξε τὸ «Ὀνειρο τῆς ἐσθινῆς νυκτός» ποῦ ἔκανε νά
χασμωρηθῇ ἡ μισὴ Σφαῖρα ! Τώρα ἐτοιμάζεται ὁ «Φαλσάφ» κι' ὁ
«Ρωμαῖος καί ἡ Ἰουλιέττα» γιὰ νά κωρευλισθῇ μέσα στὰ ἀμερι-
κὰ στούντια. Ἡ Νόρμα Σήρερ δέν εἶναι πιά κοριτσάκι γιὰ
νά παίξῃ τὸν ρόλον τῆς Ἰουλιέττας κι' οὕτε ὁ σαραντάρης Χόβαρ
νά ὑποδυθῇ τὸν ρόλο τοῦ ὁραίου Ρωμαίου !

Πολλὰ διαζύγια μετὰς κινηματογραφικῶν «ἀστέρων» προμη-
νύονται γιὰ τὸ 1936. Δέν μπορεῖ κανεὶς νά ἐξηγήσῃ οὔτε νά τολ-
μῇ νά θεωρεῖται αὐτὴ τὴν ἐπιδημίαν ποῦ ἐνέσχυεν καί πάλιν
στο Χόλλυγουντ. Κι' ὅμως εἶναι πράγματα ποῦ συμβαίνουν.

Ἡ Γκλόρια Σβάνσον, ποῦ ἔχει τὸ ρεκόρ τῶν διαζυγίων, συ-
νήνησε πρὸ ἡμερῶν τὴν Νόρμα Σήρερ ποῦ πῆρε τελευταίως τὸ
τέταρτον διαζύγιον καί τὴν ἐρώτησε :

Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο

«Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο ἀρχισε νά συνεργάζεται μὲ τὴν Γκρέτα
Γκάρμπο.

Ἀπὸ τὴν πρώτην συνάντησιν ὁ καλλιτέχνης τὴν ἀγάπησε πα-
ράφορα καί σὲ λίγο καιρὸ «ἐγύριζαν» μαζί τὸ φιλμ «Σὰρξ καί διά-
βολος». Τὸ ἐρωτικὸ ρομάντισ τοῦ δύο αὐτῶν καλλιτεχνῶν ἔκανε
τοὺς ἀμερικανικοὺς δημοσιογράφους νά χρησιμοποιήσουν πολὺ χαρ-
τὶ καί μελάνι. Ὁ ἔρως αὐτὸς διήρκεσε ὅσο τὰ δύο φιλμ. Τὸ πρῶ-
το ποῦ ἐγράψαμε καί τὸ «Ἀννα Καρενίνη».

Ὑστερὰ ἡ φήμη τοῦ Ζιλμπέρ παρήλασε κι' ἡ Γκάρμπο κα-
τόρθωσε νά τοῦ τὴν ἐπαναδώσῃ μὲ τὸ φιλμ «Βασίλισσα Χρι-
στῖνα».

Ὁ Ζιλμπέρ παντρεύτηκε τρεῖς φορές. Τὴν πρώτην μὲ τὴν Βεα-
τρίτσα Λού, τὴν δευτέραν μὲ τὴν Ἰνὰ Κλάιν καί τὴν τρίτην μὲ τὴν
Βιρτζίνια Μπρούς. Καί τρεῖς φορές πῆρε διαζύγιον. Ἡ Λού ὅμως
καί ἡ Μπρούς τοῦ ἐχάρισαν ἡ καθεμιά ἀπὸ μιὰ κόρη !

Ο ΟΠΕΡΑΤΕΡ

94

ΠΑΝΘΕΟΝ

— Εἶν' ἀλήθεια πὼς ψυχράθηκες μὲ τὸν ἄνδρα σου ;

— Συκοφαντῆς, ἀγαπητή μου. Ἐγὼ μὲ τὸν ἄνδρα μου πῆραμε
μιὰ συνειδημένη ἀπόφαση. Ἀπλούστατα συμφωνήσαμε νά... χω-
ρίσουμε.

Κι' ἔτσι ἡ γλυκεῖα Νόρμα Σήρερ πάει γιὰ τὸν... πέμπτον σύζυ-
γον. Ποιὸς ξέρει ὅμως ἂν ἀργότερα δέν πᾶν καί γιὰ τὸν... δέκατον ;

ΖΙΑΜΠΕΡ ΚΑΙ ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ

Τὴν περασμένην ἑβδομάδα πέθανε στὸ Χόλλυγουντ ὁ διάσημος
ἡθοποιὸς Τζὼν Ζιλμπέρ. Ἦταν μόλις τριάντα ἑννέα χρόνων, ἀλ-
λὰ μέσα στὴ σύντομη σταδιοδρομία του ἐσημείωσε καταπληκτικὸ
καλλιτεχνικὸ ταλέντο.

Κάποιος εἶπε πὼς ἡ καρδιά τοῦ Ζιλμπέρ ἔπαψε νά χτυπᾷ (ἐ-
πειδὴ πέθανε ἀπὸ συγκοπή τῆς καρδίας), γιατί ἔβλεπε πὼς δέν
μποροῦσε πιά ν'... ἐρωτευθῇ !

Ὁ Ζιλμπέρ δέν μπορούσε νά ἐρ-
γασθῇ στὰ ὁμιλοῦντα φιλμ ἐπειδὴ
δέν εἶχε τὴν κατάλληλὴ φωνή. Ἡ
φωνή του ἦταν ἔρρινος καί στὴ
φωνοληψία ἀντιχτοῦσε σὺν ἓνα ἄ-
παίσιο τριξίμο.

Στὸ βουβὸν κινηματογράφον, ἀ-
νάμεσα σ' ἐκεῖνῃ τὴν ομάδα νεα-
ρῶν ἡθοποιῶν ποῦ ἐδημιούργησε
ὁ Κουβερ Σίτυ (Σάρλ Φαρέρ, Ρα-
μὸν Νοβάρο, Κουράντ Νάγκελ, Ρι-
σάρ Κορτέζι, Ρισάρ Μαρτλέμς,
ὁ Τζὼν Ζιλμπέρ κατεῖχε τὴν καλύ-
τερη θέση καί μέσα σὲ λίγο χρό-
νικὸ διάστημα κατόρθωσε ν' ἀπο-
κτήσῃ μεγάλη φήμη καί περι-
ουσία.

Ὁ Τζὼν Ζιλμπέρ ἦτο γυνὴς
πλανοδίων κωμικῶν ἀλλὰ ἐγκατέ-
λειψε τὴν οἰκογενεῖά του καί μῆ-
ζε σὲ μιὰ σχολή.
Ὑστερὰ ἀνακατεῦτηκε στὸ ἐμ-
πόριο, στὴ δημοσιογραφία καί ἐν
τέλει ἐδοκίμασε τὸν κινηματο-
γράφον ὅπου βρῆκε μεγάλη ἐπι-
τυχία.

Τὸ πρῶτον φιλμ ποῦ ἔπαιξε
ἦταν ἡ «Εὐθύμη Γήρα» καί ἀμέ-
σως μετὰ αὐτὸ ὁ Κίγκ Βίντορ
τὸν ἐπῆρε στὸ φιλμ «Μέγας Πει-
ρατής».

Τὸ φιλμ αὐτὸ ἔκανε νά κλάψῃ
πολύς κόσμος μὲ τὸ ἀφθαστο παι-
ξίμο τοῦ Ζιλμπέρ μὲ τὴν χαρι-
τωμένη Ρενέ Ἀντοῦρ ποῦ κι'
αὐτὴ μάλιστα δέν ὑπάρχει πιά στὴ
ζωή.

Μετὰ ἀπὸ τὸν «Μεγάλον Πει-
ρατή» ὁ Ζιλμπέρ ἀρχισε νά συνεργάζεται μὲ τὴν Γκρέτα

Γκάρμπο.

Ἀπὸ τὴν πρώτην συνάντησιν ὁ καλλιτέχνης τὴν ἀγάπησε πα-
ράφορα καί σὲ λίγο καιρὸ «ἐγύριζαν» μαζί τὸ φιλμ «Σὰρξ καί διά-
βολος». Τὸ ἐρωτικὸ ρομάντισ τοῦ δύο αὐτῶν καλλιτεχνῶν ἔκανε
τοὺς ἀμερικανικοὺς δημοσιογράφους νά χρησιμοποιήσουν πολὺ χαρ-
τὶ καί μελάνι. Ὁ ἔρως αὐτὸς διήρκεσε ὅσο τὰ δύο φιλμ. Τὸ πρῶ-
το ποῦ ἐγράψαμε καί τὸ «Ἀννα Καρενίνη».

Ὑστερὰ ἡ φήμη τοῦ Ζιλμπέρ παρήλασε κι' ἡ Γκάρμπο κα-
τόρθωσε νά τοῦ τὴν ἐπαναδώσῃ μὲ τὸ φιλμ «Βασίλισσα Χρι-
στῖνα».

Ὁ Ζιλμπέρ παντρεύτηκε τρεῖς φορές. Τὴν πρώτην μὲ τὴν Βεα-
τρίτσα Λού, τὴν δευτέραν μὲ τὴν Ἰνὰ Κλάιν καί τὴν τρίτην μὲ τὴν
Βιρτζίνια Μπρούς. Καί τρεῖς φορές πῆρε διαζύγιον. Ἡ Λού ὅμως
καί ἡ Μπρούς τοῦ ἐχάρισαν ἡ καθεμιά ἀπὸ μιὰ κόρη !

Ο ΟΠΕΡΑΤΕΡ

94

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΥΘΥΜΑ - ΑΝΕΚΔΟΤΑ - ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ

«Έχει ό χειμώνας έμπορφίες, αγαπητό μου ταίρι, Πού δέν τής έχει ή άνοιξη ούτε τό καλοκαίρι»

«Έχει έμπορφίες ατέλειωτες, έχει και χάρες άλλες, Γιατ' είν' οι μέρες του μικρές κι' οι ύστες του μεγάλες»
ΙΩΑΝ. ΠΟΛΕΜΗΣ

Μιάν έσπέραν ό Ζωρές, προσκληθείς εις γεύμα υπό μιās πλουσιωτάτης κυρίας τής άριστοκρατίας, ώμίλησε κατά τά επιδόρπια περί τής κοινωνίας του μέλλοντος, όπως οι σοσιαλισταί την κοινοκτημοσύνην την έφαντάζοντο.

— «Όλα θά είναι κοινά, έλεγεν ό Ζωρές, και δέν θά υπάρχουν πλέον ούτε πλούσιοι, ούτε πτωχοί.

— Και τά καλλιτεχνικά άντικείμενα, Ζωρές, τί θά τά κάμετε, εις την ιδεώδη δημοκρατία σας; έρώτησεν ό

Ανατόλ Φράνς, ό οποίος ήτο έκ τών προσκεκλημένων.

Αλλά πριν άπαντήση ό Ζωρές, επενέβη ή οικοδέσποινα :

— Αλήθεια, κύριε Ζωρές. Έδώ όπως βλέπετε έχω πολλά έργα τέχνης: Κοσμήματα τής τραπέζης άργυρά, πίνakas μεγάλων ζωγράφων και τόσα άλλα. Τι θά γίνουν αυτά όταν θά έκ-

ραγή ή κοινωνική επανάσταση; Τι θά τά κάμετε αυτά που άνήκουν τώρα εις εμέ;

Ό Ζωρές προσεπάθησε νά άπαντήσει με άοριστους φράσεις, αλλά ό Ανατόλ Φράνς επέμεινε.

— Λοιπόν, Ζωρές, αυτά τά καλλιτεχνήματα, αυτά τα άγάλματα, αυτοί οι πίνακες, εις ποίον θά άνήκουν; Εις την κυρίαν ή εις τό έθνος;

— Εις τό έθνος! απήντησεν ό Ζωρές κτυπών τον γρόνθον του επί τής τραπέζης.

— Ωραία! έφώναξεν ή οικοδέσποινα. Και έπειτα σου λέγουν νά κα-

λήεις εις τό τραπέζι σου ανθρώπους! Μόλις έγέμισε την κοιλιά του μου παίρνει και τά άσημικά μου και τά καλλιτεχνήματά μου με την πολιτικήν του.

Ό Ζωρές τότε εύρεθείς εις δύσκαλον θέσιν, κατώρθωσε νά συμβιβάσῃ τά πράγματα.

— Ίδού, κυρία. Όλα αυτά τά θαυμάσια πράγματα άνήκουν βεβαίως εις τό έθνος. Αλλά έπειδή έδώ άποτελούν ένα σύνολον, μίαν άρμονίαν, ή οποία δέν πρέπει νά καταστραφῇ, και έπειδή οι επαναστάται δέν είναι Βάνδαλοι, θά σάς άφήσωμεν όλα αυτά τά αντικείμενα πρὸς φύλαξιν!

Μιάν έσπέραν εις τό θέατρον ό Μπόιτο είδε νά πλησιάζη πρὸς αὐτόν ένας νέος, ό οποίος με αὐθάδειαν σχεδόν του είπε :

— Μαέστρο, έρχομαι νά σάς ζητήσω ένα αὐτογράφων. Επὶ ένα μήνα σάς ζητῶ εις τό σπίτι σας και δέν

ήμπορῶ νά σάς εύρω.

— Πῶς αὐτό;

— Η θυρωρός σας μου λέγει ότι λείπετε!

— Α! Τότε θά δώσω ένα καλό δῶρον σήμερα εις την θυρωρόν μου! άπήντησεν ό Μπόιτο.

Ένας πρεσβευτής παρά τῷ Βατικανῷ έπισκέφθη τό καρδινάλιον Γκάσπαρι μετά τό συνέδριον τών καρδινάλιων, τό όποιον εξέλεξε Πάπαν τόν Πίον ΙΙον.

— Εξοχώτατε, τόν έρώτησε, διατί δέν εξέλέγητε σεις ποντίφηξ;

Και ό Γκάσπαρι, όστις ήτο και επί του προγενεστέρου Πάπα και επί του νέου ύπουργός τών Εξωτερικῶν του Βατικανού, απήντησε :

— Τί τά θέλετε; Ένας διπλωμάτης δέν ειναι ποτέ τόσον άγιος άνθρωπος, ώστε νά εκλεγῇ Πάπας!

Ό Βενσεολά Καουνιτζ, ύπουργός επί Μαρίας Θηρεσίας και Ιωσήφ του Β', υπήρξεν εις τών μεγαλειτέρων πολιτικών τής Αυστρίας. Έχαιρε φήμην μεγάλου διπλωμάτου εις όλην την Ευρώπην και διά την Ικανότητά του τών γνώμαζον «Αμαζελάτην τής Ευρώπης». Μολοντί ήτο ματαιόδοξος, έν τούτοις ήτο δίκαιος και έθετε τό συμφέρον του Κράτους υπεράνω παντός.

Όταν ή Μαρία ή Θηρεσία έπρότεινε νά διορισθῇ πρόεδρος του Πολιτικού Συμβουλίου ένας στρατάρχης ό Καουνιτζ επέμεινε νά διορισθῇ ένας στρατηγός έχθρός του.

— Με εκπλήσσει αὐτό! είπεν ή αυτοκράτειρα, νά θέλετε νά διωρίσετε ένα έχθρός σας.

— Ναί, απήντησεν ό Καουνιτζ. Τό γνωρίζω. Αλλά ειναι φίλος του Κράτους!

Ό Ανατόλ Φράνς άφηγείται ως έξής εις έπιστολήν του πρὸς τόν φίλον του Μπερζερέ τό έπισόδιον τό όποιον έπροκάλεσε τό διαζύγιόν του.

Ό Φράνς έγραφεν ένα άρθρον κριτικής διά τόν παρισινόν «Χρόνον», όταν αϊφνης εισήλθεν ή σύζυγός του εις τό δωμάτιον και, φλιερς όπως πάντοτε, έπροκάλεσε ζωηρά σκηνήν δι' ένα ζήτημα έπουσιώδες. Ό Φράνς, όργισθείς διότι τόν διέκοπτεν εις την εργασίαν του, απήντησε με άπρηρόν τόσον και ή σύζυγός του άπστηθυσε τότε πρὸς αὐτόν χυδαίαν ύβριν.

Ό Φράνς ήγέρθη τότε και έξηλθεν του δωματίου. Μετ' όλίγον ή σύζυγός του ήκουσε νά άνοιγεται και νά κλείεται παταγωδῶς ή έξώθυρα και προβάλλουσα έκ του παραθύρου είδε τόν Φράνς με την ρόμπ ντε σάμπρ, με παντοφλές και με τόν σκούφόν του νά έξέρχεται, κρατῶν τό μελανοδοχείόν του και τό φύλλον του χάρτου επί του όποιο ειχεν άρχίσῃ τό άρθρον του.

Έκτοτε δέν έπέστρεψεν υπό την συζυγικήν στέγην.

Ό Γαμβέττας εις ήλικίαν δέκα έτών ήτο μαθητής εις τό σχολείον τών Φραγκισκανῶν μοναχῶν του Κάόρα, εις έκαστον δωμάτιον του όποίου ήτος ένας Έσταυρωμένος. Εις την τάξιν του Γαμβέττα ό Έσταυρωμένος ήτο ζωγραφισμένος επί του τοίχου και επί του σταυρού υπήρχον τά γράμματα Ι. Ν. Ρ. Ι. (Ιησοῦς Ναζωραίος, Βασιλεὺς — Ρεξ Ιουδαίων). Μίαν ήμέραν ό Γαμβέττας, έπωφεληθείς τής άπουσίας του καθηγητοῦ, συνεπλήρωσεν ως έξής την έπιγραφήν :

Έδώ (Ιοι) ήμείς (νου) καθιστῶμεν (ραντόν) ήλιθίους (Ιμπεριάλ).

Όταν ό καθηγητής έπέστρεψεν άπέβαλεν άμέσως τόν Γαμβέτταν έκ του σχολείου.

Μίαν ήμέραν ένας θαυμαστής της έρώτησε την κυρίαν Ζιραντέν, Γαλλίδα συγγραφέα, διάσημον διά τό πνεύμα της.

— Η μεγαλειτέρα δύναμις τής γυναικός ειναι ή άρετή της. Συμφωνείτε, κυρία;

— Βεβαίως. Η άρετή τών γυναικῶν ειναι ή μεγαλειτέρα εφεύρεσις την όποίαν έκαμαν οι άνδρες.

Έκείνος. — Φιλῶ πάντοτε τό γραμματόσημον τών έπιστολῶν σου, διότι σκέπτομαι ότι τό έθελαν τά τρυφερά σου χείλη.

Έκείνη. — Κάνεις λάθος. Δέν βάζω ποτέ τό γραμματόσημον στά χείλη μου. Τό ύγραίνω με την άναπνοήν του Φίντο, του σκύλου μου!

— Ωστε την αγάπηςες εύθους ως την είδες διά πρώτη φοράν;

— Όχι! Την δεύτεραν φοράν που την είδα, διότι την πρώτην δέν έγνώριζα ακόμη ότι είχε μεγάλην προίκα!

Ό Άντερσεν ήτο πολύ έγωϊστής και έθεώρει τόν εαυτόν του ως τόν άνώτερον τών Σκανδιναυῶν συγγραφέων. Μίαν ήμέραν μία νεαρά και ωραία κυρία τόν ήρώτησε ποίαν γνώμην είχε περί του «Ιφεν, όστις τότε μόλις ήρχισε νά άναφαιναται με τό έργον του «Οι άξιούντες τό Στέμμα».

Ό Άντερσεν ώρυσθη διότι τόν ήρώτων περί ενός συγγραφέως τόν όποιον έφθόνηι και ήρώτησε την κυρίαν :

— Κυρία, ήκούσατε ποτέ νά όμιλοῦν περί ενός Δανού συγγραφέως, όστις όνομάζεται Χούς Άντερσεν;

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ ΣΤΙΣ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΕΣ

Πόσα χρήματα είχε

Κάποιος κύριος πήγε σ' ένα χαρτοπαίγνιο κι' έπαιξε τρεις παρτίδες. Στη πρώτη παρτίδα έδιπλασίασε άκριβῶς τά χρήματα που είχε στη τσέπη του. Στη δεύτερη παρτίδα έχασε τό έν τρίτον του κέρδους που είχε. Στη τρίτη παρτίδα έχασε τό είκοσι τοίς έκατό άπ' ό,τι του είχε μείνη στο πορτοφόλι του. Έν τέλει όταν έφυγε από τό χαρτοπαίγνιο είχε στη τσέπη του διακόσιες δραχμές κέρδους. Πόσα λεπτά ειχεν όταν έκάθισε νά παίξει;

Ένα παιχνίδι με την τράπουλα

Ένα περίεργο και διασκεδαστικό παιχνίδι μπορεί νά γίνη με δέκα χαρτιά τής τράπουλας. Μάθετέ το και παρυσιαστέ το σε μία φιλική συναναστροφή.

Παίρνετε μία όλόκληρη τράπουλα και κρατῶντας την στα χέρια σας ρωτάτε τούς φίλους σας: Θέλετε νά βρῶ τό σύνολον τών άριθμῶν που θά παρουσιασθῶν στα κάτω χαρτιά όταν μοιράσω την τράπουλα σε διάφορα μέρη; Θά σάς άπαντήσουν όλοι πῶς είναι εύκολο παιχνίδι και πῶς ό καθένας μπορεί νά τό κάνη; Σεις όμως έξακολουθήστε τό παιχνίδι σας με ψυχραιμία γιατί θά τούς άποδείξετε άργότερα πῶς έχουν άδικο.

Παίρνετε λοιπόν την τράπουλα, την χωρίζετε σε διάφορα μέρη τά όποία τοποθετείτε χωρστά σ' ένα τραπέζι. Υστερα ρωτάτε: Θέλετε νά σάς πῶ τό άθροισμα δώλων τών τελευταίων χαρτιῶν; Θά σάς άπαντήσουν: «Ναί!»

Λέτε λοιπόν έναν άριθμόν, τόν όποιον σεις βρίκατε άφού έκάνατε τόν λογαριασμό σας.

Π. χ. 58 ή 69 κτλ.

Δοκιμάζει τότε ένας άλλος νά τό επιτύχῃ αλλά δέν τό κατορθώνει.

Ίδου πῶς γίνεται τό παιχνίδι:

Παίρνετε την τράπουλα και μετράτε μέχρι τό δώδεκα από τόν άριθμό του χαρτιοῦ από τόν άριθμό παρουσιασθῇ. Αν που θά σάς παρουσιασθῇ, αν που θά σάς χάριν βγῇ παραδείγματος χάριν 7, πρώτο τό όκτώ, μετράτε: Όκ πρώτο τό έννέα, δέκα έντεκα δώδεκα, έννέα, δέκα έντεκα δώδεκα. Κι' έναποθέτετεστο τραπέζι τά πέντε χαρτιά.

Έξακολουθήτε κατά τόν ίδιον τρόπο μέχρις ότου τελειώσει όλη ή τράπουλα, που πάντα στό τέλος αφήνει δυό, τρία φύλλα στο χέρι σας. Τότε κάνετε τόν ύπολογισμό σας ως έξής:

Μετράτε τις «πόστες» που έδημιουργήσατε. Τις βρίσκετε π.χ. έννέα. Τότε αφαιρείτε τε π.χ. έννέα τέσσερα και μέ-

τῶν άριθμῶν 5 τόν όποιον πολλπλασιάζετε επί 13 και βρίσκετε τόν άριθμόν 65.

Σ' αὐτόν προσθέτετε τόν άριθμόν τών φύλλων που σάς έμειναν, (όχι τό περιεχόμενόν τους) και έχει τε 65+2=67.

Ό άριθμός αὐτός ειναι τό άθροισμα τών χαρτιῶν. που είναι τά τελευταία στις διάφορες πόστες που έδημιουργήσατε από τό μοίρασμα τής τράπουλας.

Με 100 δραχμές 100 άλογα!

Ένας ζωέμπορος πήγε στην αγορά ν' αγοράσῃ άλογα, βρῆκε άρκετά και σε πολύ καλή τιμή. Πράγματι με έκατό δραχμές αγοράσε έκατό άλογα!

Μερικά τά έπλήρωσε από μία δραχμή τό ένα, άλλα τά

έπλήρωσε από ένα τάλληρο και τά υπόλοιπα από μία πεντάρα. Τώρα ζητείται ή λύσις αὐτοῦ του πολυπλόκου προβλήματος. Ό ζωέμπορος αὐτός πόλα άλογα αγοράσε με μία πεντάρα, πόσα με μία δραχμή και πόσα με ένα τάλληρο;

Τὸ μαγικὸ μπαλλόνι

Μπορείτε νά κάνετε τούς φίλους νά σαστήσουν παρυσιαζόντάς τους ένα «μαγικό μπαλλόνι».

Παίρνετε ένα μπαλλόνι φτιαγμένο από λεπτό λάστιχο και τό τοποθετείτε επάνω σ' ένα τραπέζι κι' άρχίζετε νά έξηγεíte στους παρευρισκομένους ότι σε λίγα λεπτά τής ώρας τό μπαλλόνι θ' άνυψωθῇ μόνο του.

Κρατάτε στα χέρια σας μία μικρή ράβδο και κάνετε στὸν αέρα μερικά σημεία.

Πράγματι σε λίγα λεπτά τής ώρας τό μπαλλόνι θ' άρχίσῃ νά άνυψοῦτε και φθάνοντας σ' ένα ώρισμένο ύψος θά σταθῇ στὸν αέρα.

Όλοι οι παρευρισκόμενοι σ' αὐτό τό παιχνίδι θά σασίσουν μόλις ίδούν τό φαινόμενο. Πῶς έγινε αὐτό τό παιχνίδι; Όφθαλμαπάτη; Όχι!

Ίδου λοιπόν πῶς γίνεται. Πρέπει μόνον νά έχετε ένα κατάλληλο τραπέζι. Δηλαδή ένα τραπέζι τό όποιο νά είναι κλειστό άπ' όλα τά μέρη δηλαδή σαν ένα κουτί και νά έχη μία τρύπα στη μέση.

Στό κενό του τοποθετείτε ένα αναμμένο καμινέτο. Σε λίγες στιγμές θά θερμανθῇ όχι μόνον ή ατμόσφαιρα του κενού αλλά και ό αέρας του μπαλλονιοῦ, γιατί τοποθετείται αὐτό επάνω στη τρύπα τής μέσης.

Μετά όλίγα δευτερόλεπτα δσο δηλαδή χρειάζεται νά κάνετε την έξηγήσή σας, τό ζέσταμα θ' άρχίσῃ και τό μπαλλόνι θ' άνέλθῃ. Αὐτό έξηγῆται με τόν κανόνα τής φυσικής: «Πάν σῶμα θερμαινόμενον άνέρχεται».

Στοματῶ δέ εις ώρισμένον σημείον έπειδή ό θερμαινόμενος αήρ του μπαλλονιοῦ άρ- χίζει και κρύνει.

Ό κινηματογράφος χωρίς μηχανήμα και ταινία

Ένα άλλο παιχνίδι που μπορεί νά καταπλήξῃ τούς θεατάς ειναι ό κινηματογράφος χωρίς μηχανήμα και ταινία!

Πρέπει νά διασαφηνισθῇ όμως ότι δέν παρουσιάζονται στο πανι κινούμενες εικόνες αλλά άκίνητες δηλαδή φωτογραφίες.

Ετοιμάζετε ένα λευκό πανί (ένα μαντήλι) και τό τοπο-

θετείτε σ' έναν τοίχο. Απέναντι άκριβῶς από αὐτό τοποθετείτε ένα τραπέζι επάνω στο όποιο βάζετε έναν καθρέπτη μεγάλον όσο τό μαντήλι. Από τό απέναντι μέρος δηλαδή κάτω από τό μαντήλι, τοποθετείτε ένα δυνατό φῶς (προβόλα) και μπροστά στὸν προβόλα μία εικόνα επάνω σε τζελατίνα ή διαφανές χαρτί.

Τό δυνατό φῶς που θά πέσῃ επάνω στὸν καθρέπτη κι' άργότερα στην εικόνα θά άνακλασθῇ άπ' αὐτόν στο πανί κι' έτσι θά σχηματισθῇ ή εικόνα επάνω σ' αὐτό.

Κατ' αὐτόν τόν τρόπον έγινε κι' ή εφεύρεσις του κινηματογράφου.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ο ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Χασεκής πράγματι είχε επισκεφθῇ τὴν Λαμὰ χανοῦμ, κ' οἱ ἐνέργειές του ἦσαν πραγματικὰ ἀνησυχητικές.

Ύστερα ἀπὸ τὴν νυκτερινὴ ἀναστάτωση, ὁ αἰμοβόρος τύραννος, θέλησε νὰ καθουσχάσῃ τὴν εὐνοουμένην του, καὶ δταν τὸ πρῶτ' τὸν ἐβεβαίωσαν ὅτι ἐπικρατοῦσε ἀπόλυτος ἡσυχία, ἐπῆγε νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ, πρᾶγμα ποὺ ἄλλως τε, τῆς εἶχε παραγγείλῃ καὶ ἀπὸ τὴν προηγουμένη ἡμέρα. Ἡ ὥραία χανοῦμισσα ποὺ συνομιλοῦσε εὐχαριστημένη μετ' τὸ μικρὸ κλεφτόπουλο, τοῦ συνέστησε νὰ κρυφθῇ, ἀλλ' ὁ Μάνος δὲν ἐπρόλαβε νὰ τὸ κἀνῃ.

Ο Χασεκής τὸν εἶδε. Ἐξεπλάγη μετ' τὴν ὁμορφίαν τῆς μικρῆς κορασίδος κ' ἐζήτησε πληροφορίες ἀπὸ τῆς Λαμὰ.

—Εἶναι ἡ κόρη τῆς καίριας καὶ φιλῆς μου! τοῦ ἀπήντησε ἐκείνη. Κι' ἦρθε νὰ με εἰδοποιήσῃ ὅτι με περιμένει στο σπῆτ' τῆς.

—Φίλης σου; Ποιανῆς;
—Τοῦ Γιαχάν μπέη...

—Α, ὁμορφο κορίτσι. Καὶ ξέρεις; Ἡθελα κάτ'ι νὰ παραγγείλω στὸ Γιαχάν μπέη. Πρὶν φύγῃ, ἄς ἔλθῃ στὸ γραφεῖό μου.

Ἡ Λαμὰ ὑποκλίθηκε μπροστὰ στὸν τύραννο κ' εἶπε.

—Θὰ τὴν στείλῃς, κύριέ μου, θὰ τὴν στείλῃς...
—Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Μάνος ἐσφίγγε τὴν λαβὴν τοῦ μαχαίριό του. Ἡ περίστασις τοῦ φαινότανε ἐξαιρετικὰ εὐνοϊκὴ γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ καθήκον του, ὅπως τὸ ἐννοοῦσε αὐτός.

Ο Χασεκής ἦταν ὁ πῦρ ἀπαίσιος τύραννος ποὺ ἐγνώρισε ποτὲ ἡ Ἀττικὴ. Ο Ἑλληνισμὸς ἐστέναζε ὑπὸ τὴν πτέραν του. Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τὸν πλησιάσῃ καὶ οἱ κλέφτες ποῦκαναν ἐπιδρομὲς καὶ σ' αὐτὴ τὴν Ἀθήνα ἀκόμη, δὲν διενεώθησαν ποτὲ νὰ προσβάλλουν τὸ ἀνάκτορό του, παρ' ὅλο ὅτι ὅλοι ἐπέδιδαν τὴν ἐξόντωσίν του.

Ἡ εὐκάρις λοιπὸν ποὺ παρουσιαζέτο στὸ μικρὸ κλεφτόπουλο, ἦταν μοναδική.

Ο Χασεκής τὸν ἐκαλοῦσε στὸ γραφεῖό του, δῆθεν γιὰ νὰ παραγγείλῃ κατ'ι στὸν Γιαχάν μπέη, πρᾶγματι, ὅμως διότι ἐξεπλάγη ἀπὸ τὴν ὁμορφίαν ἐκείνης τῆς μικρῆς παιδίσκας.

Θὰ ἐπήγαινε καὶ θὰ τὸν ἐσκότωσε.

Κι' ἐπειτα, ἐντελῶς ἀνενόητος, γιὰτὶ κανένας δὲν θὰ τὸν ὑπομίζετο καὶ δὲν θὰ ἐκάνετο τὶ εἶχε κάνει, θὰ τὸν ἄφηναν νὰ φύγῃ γιὰ νὰ τρέξῃ νὰ βρῇ τὸν καπετάνιο του.

Ἡ Λαμὰ ἡ ὁποία ἐκατάλαβε γιὰ ποῖο λόγο καλοῦσε ὁ Χασεκής τὸν Μάνον, τὸν ἐβεβαίωσε ὅτι δὲν θὰ παρέλειπε νὰ τὸν στείλῃ στὸ γραφεῖό του, κ' ἐφρόντισε νὰ τὸν παρῶν πρὸς τὸ ἰδιαίτερο διαμέρισμά της, ἀπὸ φόβου μήπως ὁ κύριός της ἐννοοῦσε τὴν ἀλήθεια, ὅταν παρατηροῦσε προσεκτικώτερα τὴν δῆθεν νεάνίδα.

Τοῦ χαμογελοῦσε τὸν ἐκθύταζε γλυκὰ, ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ τοῦ ἀρέσῃ καὶ νὰ τὸν κἀνῃ νὰ λησμονήσῃ τὴν μικρή, ἀλλ' ὅμως καὶ ἀνησυχοῦσε πολὺ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀξίωσίν του.

Ο κίνδυνος ἦταν πραγματικὰ τρομερός.

Ο Χασεκής θὰ ἀντιλαμβάνετο τὴν ἀλήθειαν. Καὶ τότε θὰ τὰ ἀνεκάλυπτε ὅλα, ὁπότε καὶ ὁ Μάνος, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἴδια δὲν θὰ διέφευγαν τῇ σκληρῇ τιμωρίᾳ.

Ἐμεινε μαζί της ἀρκετὴ ὥρα, καὶ τέλος ἐσηκώθη νὰ φύγῃ.

Ἡ Λαμὰ δὲν τοῦ μίλησε καθόλου γιὰ τὴν δῆθεν νεάνίδα, ἀλλ' ὁ Χασεκής τὴν θυμήθηκε.

—Μὴν λησμονήσῃς! τῆς εἶπε. Θὰ περιμένω τὴ μικρή.

—Α! εἶναι ἀνάγκη νὰ τὴν στείλῃς.

—Μὰ βέβαια...

Ἡ χανοῦμισσα προσποιήθηκε ὅτι δυσηρεστήθη. Ἐμεινε γιὰ λίγες στιγμὲς σκεπτική, καὶ ἀπήντησε ἑπειτα.

—Καλὰ θὰ τὴν στείλῃς, τὴν ἔχαιρέτησε κ' ἔφυγε.

—Καὶ τώρα; σκέφθηκε ἡ Λαμὰ—χανοῦμ. Πῶς θὰ μπορέσουμε νὰ ξεφύγουμε ἀπ' αὐτὸ τὸν κίνδυνον ποὺ ἀπειλεῖ τὴν ζωὴ δλων μας;

Ἀρκετὲς στιγμὲς ἔμεινε καθισμένη στὸ ντιβάνι της, μάταια προσπαθώντας νὰ βρῇ μιὰ λύση.

—Ὅτι ὁ Χασεκής θ' ἀνεκάλυπτε τὴν ἀλήθειαν, εὐθὺς μόλις ὁ Μάνος ἐπήγαινε στὸ γραφεῖό του, δὲν ὑπῆρχε καμμιά ἀπολύτως ἀμφιβολία.

Ὅτι ἀκόμη θὰ ἐμάντευε τὴν πλεκτάνη, ἦταν ἀναμφισβήτητο. Καὶ τότε δὲν ὑπῆρχε καμμιά ἐλπίδα νὰ σωθῇ κανένας τους. Οὔτε αὐτὴ, οὔτε ἐκεῖνος.

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ μὴν πάῃ.

Ἀλλὰ πῶς θὰ δικαιολογοῦσε τὴν ἀνυπακοή της αὐτῇ; Ἄν ἔρριχνε τὴν εὐθύνη στὴ μικρή, ὁ Χασεκής θάστελνε νὰ τὴν καλέσῃ ἀπὸ τὸ σπῆτ' τοῦ φίλου του, κ' ἐκεῖ θὰ μάθαινε ὅτι ἡ καμαριέρα του δὲν εἶχε κανένα κορίτσι, κ' ὅτι ποτὲ δὲν ἔστειλε ἡ γυναῖκά του ἀπεσταλμένην στὴ Λαμὰ χανοῦμ.

Ἐπομένως τότε θὰ ἐγέμιζαν τὸ μυαλὸ τοῦ τυράννου. Θὰ ἐγένοντο ἀνακρίσεις καὶ ἀσφαλῶς θὰ μετεχειρίζετο τὰ βασανιστήρια γιὰ νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ μιλῇσῃ καὶ ν' ἀποκαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν.

—Α, δυστυχία μου! ἐψιθύρισε. Τί πρέπει νὰ κάνω; Κατακίτρινη ἀπὸ φόβον, στεκόταν παραδωμένη στὶς βασανιστικὰ σκέψεις της, μάταια προσπαθώντας νὰ ἐπινοήσῃ τὸ σχέδιον μετ' τὸ ὁποῖο θὰ σώζεταν.

Τέλος σηκώθη.

Δὲν εἶχε πάρει ἀκόμη καμμιά ἀπόφασιν. Ὅσοι κ' ἂν βασάνισε τὸ μυαλὸ της δὲν μπόρεσε νὰ βρῇ τίποτα, καὶ σ' αὐτὴν τὴν τυραννικὴ ἀβεβαιότητα εὐρισκομένη, ἐπῆγε στὸ δωμάτιο ὅπου εἶχε εἰπῇ στὸ μικρὸ κλεφτόπουλο νὰ περιμένῃ.

Ο Μάνος ἦταν ἐκεῖ.

Ο σόντροφος τοῦ Μειντάνη, ὁ ὁποῖος εἶχε πάρῃ τὴν πῦρ παρὰ τὴν ἀπόφασιν, ἦταν ἐλαφρὰ ὠχρός, ἀλλ' ὅμως φαινότανε κοὶ ἀτάραχος.

Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποὺ ἀπεφάσισε νὰ θυσιάσῃ ἐν ἀνάγκῃ καὶ τὴ ζωὴν του, κάθε ταραχὴ τὸν ἄφησε.

Ἦξερε ὅτι ἦτο πιθανὸν νὰ σκοτωνότανε, ἀλλ' αὐτὸ τὸ συλλογιζότανε μετ' ὑπερηφάνειαν. Ποιὰ δόξα ν' ἀπαλλάξῃ τοὺς Ἕλληνας ἀπὸ τὸν Χασεκὴν. Ἡ πράξη του θὰ προκαλοῦσε τὸν θαυμασμὸν κ' οἱ ὁμοεθνεῖς του θὰ τὸν ἀνεκήρυσσαν ἔθνικὸν ἥρωαν, αὐτὸν τὸν μικρὸν πολεμιστὴν, αὐ-

τὸν τὸν ἄσχημο φίλον τοῦ ἐνδόξου καπετάνιου του.

—Καὶ τώρα; τὸν ρώτησε ἡ Λαμὰ.

Μὲ ἀφέλειαν ὁ μικρὸς ἀπήντησε.

—Θὰ πάω.

—Στὸν Χασεκὴ;

—Ἀλλὰ βέβαια.

Καὶ προσποῦμενο πάντοτε τὸν ἀφελῆ ἐπρόσθεσε.

—Δὲν εἶπε δτι κάτ'ι θέλει νὰ παραγγείλῃ στὸν ἄνθρωπον ποὺ ἐσὺ εἶπες τ' ὄνομά του;

—Ναί. Μὰ δὲν σ' ἐκάλεσε γι' αὐτό.

—Ἀλλὰ τότε;

—Σὲ εἶδε ντυμένον ἔτσι καὶ σ' ἐνόμισε κορίτσι. Σὲ βρῆκε ὁμορφὸ καὶ σὲ θέλῃ κοντά του.

Ο Μάνος ἐσῆκωσε τοὺς ὤμους του.

—Καὶ τότε; ρώτησε.

—Τότε δὲν πρέπει νὰ πάς. Γιατὶ θὰ καταλάβῃ τὴν ἀλήθειαν, θὰ ὑποπτευθῇ, θὰ σὲ κλείσῃ στὴ φυλακὴ καὶ θὰ μὰς κρεμάσῃ καὶ τοὺς δύο.

—Ὅσο γιὰ σένα, μὴν ἀνησυχῇς, κυρά μου. Ἐγὼ δὲν θὰ εἶπω ὅτι ἦξερες τίποτα, πολλὸ περισσότερον ὅτι ἐσὺ μ' ἐντυσεῖς ἔτσι, ἐμένα καὶ τὸν καπετάνιον μου. Γιὰ τὸν ἑαυτό μου, μὴ δίνῃς δεκάρα. Γιατὶ εἰμαι βέβαιος πῶς θὰ τὸν ξεγελάσω. Ἀλλὰ καὶ νὰ μὴν τὸ καταφέρω, λίγος σημαίνει. Ἀφ' οὗ ὁ καπετάνιος μου τὴ γλύτωσε, ἐμένα ὥρα μου καλὴ

ἔχει.

Ἡ Λαμὰ δὲν τὰ εὗρισκε τόσο εὐκόλως καὶ ἔτσι ἀπλᾶ τὰ πράγματα. Οὔτε νὰ τὸν ἐξαπατήσῃ μποροῦσε, οὔτε ἐκεῖνος θὰ ἐπίστευε στὴ δική της ἀθωότητα. Δὲν εἶχε καμμιά ἀμφιβολία ὅτι θὰ φαινόταν ἀπέναντί της ἀνηλεής, καὶ ἔπρεπε, μετὰ τὸν τρόπον νὰ προλάβῃ τὴν καταστροφὴν.

Ἀφ' οὗ ἦξερες δτι σ' ἐκάλεσε κοντά του, τὸν ρώτησε, γιατί δὲν ἔφυγες δταν ἐκουβέντιάζα μαζί του ἐγώ;

—Γιατὶ δὲν ἦξερα ἀπὸ ποῦ θάβγαινα.

—Μὰ τότε, νὰ φύγῃς τώρα.

—Χωρὶς νὰ πάω;

—Χωρὶς!

—Μὰ δὲν θὰ θυμώσῃ ὁ ἀφέντης σου, καὶ δὲν θὰ τὰ βάλῃ μαζί σου;

—Ὑστερ' ἀπὸ ὀλιγόστιγμην σκέψῃς, ἡ μικρὴ χανοῦμισσα εἶπε.

—Ἐτσι θὰ γίνῃ. Ἐτοιμάσου νὰ φύγῃς. Θὰ φροντίσω ἐγὼ νὰ μὴν σοῦ φέρουν καμμιά δυσκολία, καὶ ἐξέρω με ποῖο τρόπον θὰ δικαιολογηθῶ.

—Νὰ δικαιολογηθῇς στὸν ἀφέντη σου, μοῦ φαίνεται δύσκολο, κυρά μου.

—Ὅχι, ὄχι. Θὰ εἰπῶ πῶς ἐξήλεψα καὶ γι' αὐτὸ δὲν σ' ἄφησα νὰ πάς. Ἐκεῖνος μ' ἀγαπάει. Θὰ με πιστέψῃ καὶ δὲν θὰ εἰπῇ τίποτα.

—Θὰ στείλῃ ὅμως νὰ με φωνάξῃ.

—Ε, κ' ὕστερα;

—Καὶ θὰ μάθῃ δτι δὲν μ' ἔστειλε κανεὶς!

Ἡ Λαμὰ ἔμεινε καὶ πάλι σκεπτικὴ γιὰ λίγες στιγμὲς.

—Καὶ τότε, θάβρω τὸν τρόπον νὰ δικαιολογηθῶ, ἀπῆντησε. Ἐκεῖνο ποῦ μ' ἐνδιαφέρει αὐτὴ τὴ στιγμὴ, εἶναι νὰ φύγῃς ἐσὺ ἀπὸ δῶ.

—Νὰ φύγω ἐγὼ καὶ ν' ἀφήσω ἐσένα στὸν κίνδυνον; Ἀδύνατο.

—Μὴν ἐπιμένῃς, καὶ μὴν ἀργεῖς. Ἐμπρός, νὰ ἐτοιμάσῃς τὸν τρόπον νὰ φύγῃς. Ἐγὼ ἡ ἴσα θὰ σὲ πᾶω στήν ἀνάγκη ἔως τὴν πόρτα, καὶ θὰ σὲ βοηθῶ νὰ φύγῃς.

—Θὰ κινδυνεύσῃς τότε.

—Θὰ κινδυνεύω μοναχὰ δταν μείνῃς ἐσὺ ἐδῶ. Τὸ χειρότερον ἀπὸ ὅλα, εἶναι νὰ σ' ἀνακαλύψουν στὸ σπῆτ'.

—Ὅταν φύγῃς, δταν τὸν ξεγελάσω ἐγώ, δὲν θὰ σκεφθῇ νὰ σὲ ξαναγυρεύῃ. Καὶ θὰ ξεχασθῇ τὸ ζήτημα καὶ ποτὲ δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ με ρωτήσῃ.

Μάταια ὁ Μάνος προσπαθοῦσε νὰ τὴν πείσῃ ὅτι ἦταν

ἐπικίνδυνον νὰ φύγῃ, κ' ὅτι ἔπρεπε νὰ μείνῃ καὶ νὰ πάῃ στὸ γραφεῖο τοῦ Χασεκῆ.

Ἡ Λαμὰ δὲν παραδεχότανε τὴν γνώμη του, καθὲς ἄλλο. Θεωροῦσε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα καταστροφὴ, κ' ἄρχισε τώρ' ἀδημονῇ.

Ἦταν πιθανὸν νὰ ξαναγυρίσῃ ὁ ἀφέντης της, καὶ τότε τίποτα δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὴν σώσῃ.

—Σύντομα, τοῦπε νευρικὰ τώρα. Ἐλα νὰ φύγῃς, ἀμέσως.

Ἀλλὰ στὸ μυαλὸ τοῦ μικροῦ πολεμιστῆ εἶχε σφηνωθῇ ἡ ἰδέα τῆς δολοφονίας τοῦ τυράννου, καὶ τὴν ἀπόφασίν του αὐτὴ ἤθελε νὰ ἐκτελέσῃ μετὰ κάθε θυσία.

Γι' αὐτὸ ἀντὶ νὰ βιάζεται ὅπως τοῦ συνιστοῦσε ἐκείνη, εὗρισκε νὰ τῆς λέγῃ διαρκῶς ἀντιρρήσεις καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ τὴν πείσῃ ὅτι ἡ γνώμη του ἦταν πῶς ὀρθή.

Ἀλλ' ἡ Λαμὰ ἀδημονοῦσε τώρα. Ο τρόμος ἄρχισε νὰ τὴν κυριεύῃ καὶ νὰ τὴν κἀνῃ νὰ χάνῃ τὴν ψυχραιμίαν της.

Σκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ βασανιστήρια, εἰς τὰ ὁποῖα ὑπέβαλλε ὁ Χασεκὴς τοὺς προδότας ἢ τοὺς ἐχθρούς του, κ' ἐφοβόταν. Γιὰ μιὰ στιγμὴ μὴ ζαλάδα τὴν ἐπίασε καὶ τὰ μάτια της ἐσκοτεινίσαν. Φαντάσθηκε τὸν ἑαυτὸν τῆς αἰμόφυρτον σπαρταρὴν τοῦ δημίου τὰ πόδια, καὶ συνταράχθη ὁλόκληρη.

—Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ποῦ πιστεύεις, ἐψιθύρισε. Μὴν ἀργεῖς.

Σὰν νὰ μὴν ἐννοοῦσε τίποτα τὸ κλεφτόπουλο, ξαναρώτησε.

—Μὰ τί θέλεις νὰ κάνω;

Ἡ Λαμὰ δὲν ἐπρόφθασε ν' ἀπαντήσῃ. Ἐξῶ στὸ διάδρομον ἀκούσθησαν βήματα.

Σὲ λίγο παρουσιάσθηκε ἕνας εὐνοῦχος.

Ἐκανε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλιση μπροστὰ στὴ χανοῦμισσα καὶ τῆς εἶπε.

—Ὁ πολυχρονεμένος ἀφέντης μ' ἔστειλε νὰ πάρω τὴν μικρὴ ὀπηρέτρια, νὰ τὴν πᾶω στὸ γραφεῖό του.

Ἡ Λαμὰ ἐννοίωσε νὰ διατρέξῃ τὸ σῶμά της ἕνα ρίγος φρίκης.

Ὁ Μάνος χαμογέλασε.

Ἐπὶ τέλους.

Μετὰ τὴν ἀντιρρήσεις καὶ τὴ συζήτησιν ποὺ εἶχε πιάσῃ, εἶχε κατορθώσει νὰ πείσῃ αὐτὸ ποὺ ἐπεδίωκε.

Νὰ πάῃ δηλαδὴ στὸ γραφεῖο τοῦ Χασεκῆ καὶ νὰ τὸν σκοτώσῃ.

Ἡ Λαμὰ εἶχε γίνῃ κατακίτρινη καὶ τὴν προσέγγισεν ἡ καταστροφὴ, μιὰ σκέψη σφηνώθηκε στὸ μυαλὸ τῆς Γύρισε τότε στὸν εὐνοῦχον καὶ τοῦηπε.

—Καλὰ, πῆγαινε! Θὰ τὴν πᾶω ἐγὼ στὸν ἀφέντη.

Ἐτσι δὲν θὰ τὸν ἄφηνε νὰ μείνῃ μόνος μετ' τὸ κλεφτόπουλο καὶ τὸ διάβημά της αὐτὸ θὰ τὸ δικαιολογοῦσε ὅτι προσερχόταν ἀπὸ τὴν ζήλειαν της.

Ἀλλ' ὁ εὐνοῦχος δὲν ἐκινήθη ἀπὸ τὴ θέσιν του.

—Θὰ πάω μοναχὰ τὴν μικρὴ, ἀπήντησε. Ὁ ἀφέντης, μοῦ τὸ εἶπε αὐτὸ καθαρά.

—Σοῦηπε νὰ μὴν πάω ἐγὼ ἐκεῖ;

—Μὰ... ὄχι ἔτσι! ἀπήντησε μετὰ δυσφορίαν ἐκεῖνος. Πάντως ἔχω τὴν διαταγὴν νὰ πάω μοναχὰ τὴν μικρὴ. Ἐπειτα θὰ καθίσω στὴν πόρτα, καὶ σύμφωνα μετ' τὴν διαταγὴν ποὺ ἔχω, δὲν θ' ἀφήσω νὰ μῇ στο γραφεῖον κανεὶς.

Εἶδε τώρα ἡ μικρὴ χανοῦμισσα ὅτι δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ προλάβῃ τὴν καταστροφὴν.

—Ἀς γίνῃ τὸ βέλγημα τοῦ Ἀλλάχ! ἐψιθύρισε.

Καὶ ἀπελπισμένος ἐσωρίσθηκε στὸ ντιβάνι της ἐνῶ ὁ Μάνος εὐχαριστημένος γιὰ τὸν δρόμον ποὺπαίρνε ἡ περιπέτειά του ἔλεγε στὸν εὐνοῦχον.

—Πάμε...

Ἐφυγαν.

Λίγο ἀργότερα βρισκόνταν ἔξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ αἰμοβόρου τυράννου...

(Ἀκολουθεῖ)

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΕΣ ΚΑΤΑ-
ΚΤΗΤΡΙΕΣ

Μία Αγγλική εφημερίς δημοσίευσε πίνακα των ωραίων υπαλλήλων που έσπαγγήνευσαν τους προϊσταμένους των.
Είς την πρώτην θέσιν εμφανίζεται ο τελευταίος άπο-
θανών πρώην αντιβασιλεύς των Ινδιών, λόρδος Ρήντιγκ,
ο οποίος εις ηλικίαν 70 έτων ειχεν έλθει εις δεύτερον γά-
μον με την 37ετιδα ιδιαιτέραν γραμματέα του Στέλλαν
Σαρνών.

Ο Νοτιοαμερικανός εκατομμυριούχος Τζ. Ρόμπινσον, έ-
νυμφεύθη πρό ενός έτους την ιδιαιτέραν γραμματέα του
Αλίκην Κάλλεν. Τό ίδιον έκαμε και ο πρόεδρος τοῦ Αμε-
ρικανικοῦ τράστ των καπνών Τζωρτζ Ουάσιγκτων ένας εκ
των πλουσιωτέρων ανθρώπων της Αμερικής, νυμφεύθει-
σιν την Αγγλίδα γραμματέα του Μαίρην
Μπάρνς.

Πρό έτους περίπου ο ήγέτης τοῦ
Αγγλικού κομμουνιστικού Κόμματος
Τζαίμς Μάξτον ένυμφεύθη την γραμ-
μοτέα του.

Δευτέρα σύζυγος τοῦ συγγραφέως
Εδγαρ Ουάλλας ήτο ή μίς Έθελ
Κίνγκ, πρώην ιδιαιτέρα γραμματέας
του ή οποία απέθανε κατά τό 1933, έ-
να έτος μετά τόν θάνατον τοῦ διασή-
μου συζύγου της.

Είς τόν ένδιαφέροντα πίνακα άνα-
φέρονται ακόμη και δύο Αγγλοι επί-
σκοποι, οι οποίοι ένυμφεύθησαν τās
πρώην «ιδιαιτέρας» των.

Η ΔΙΚΗ ΣΤΑΒΙΝΣΚΥ

Εκτακτα μέτρα έχρειάσθη νά λη-
φθούν έν Παρίσις διά νά καταστή
δυνατή ή κανονική έκδοσις αποφάσεως
επί της περιβοήτου υποθέσεως Στα-
βίνσκι, κατόπιν διμήνου περίπου έκ-
δικάσεως.

Οί έννορκοι έκλήθησαν νά απαντή-
σουν επί 1956 έρωτημάτων τοῦ δικα-
στηρίου, επειδή δέ ήτο φυσικώς άδό-
νατον νά άρκέση μία μόνη ήμέρα πρός
τοῦτο, έλήφθη μέριμνα διά την παρά-
τασιν της συνεδριάσεως τοῦ συμβου-
λίου των ένόρκων και πέραν τοῦ είκο-
σιτετραώρου.

Πρός τοῦτο εις ένα θάλαμον δι-
πλα από την αίθουσαν των συνεδριά-
σεων των ένόρκων ειχαν έτοιμασθή 18
στρατιωτικά κλίνη, επί των οποίων
ήμπορούσαν νά άναπουθούν κατά την
νύκτα.

Εκτός τοῦ ύπνου όμως, φυσικόν
ήτο οι συνεδριάζοντες νά αισθανθούν
και την ανάγκην τοῦ φαγητοῦ· άλλα και
δι' αὐτό ειχε ληφθῇ μέριμνα, ώστε νά
ήμπορούν οι έννορκοι νά έπιδοθοῦν ά-
περίσπαστα... από τόν ύπνον στο φαί
και την συνεδρίασιν.

Αλλά δέν ειχαν αὐτοί μόνον τίς..
εὐκολίες των. Καί οι κατηγορούμενοι
έπίσης βρήκαν τρόπο νά.. σκοτώνουν
την ώρα τους.

Εγγνώσθη διι ένῶ οι έννορκοι συνε-
σκέπτοντο, οι κατηγορούμενοι έπαιζαν χαρτιά.

Η τύχη ηνόνησε σκανδαλωδώς τόν Ρομανίνο ο οποίος
έκέρδισε και τόν στρατηγόν Μπαρντί ντε Φουρτού, και τόν
Ντυμπάρν και τόν Γκαρά.

Όσον άφορά την τράπουλα, ήγοράσθη διά κοινού έρά-
νου και προσεφέρθη άκολούθως εις ένα των δεσμοφυλά-
κων, ως ένθύμιον.

ΥΠΝΟΣ ΚΑΙ ΘΕΑΤΡΟΝ

Μία περίεργος δική άγγέλεται εκ Βουδαπέστης, έξ ά-
φορμής της άγωγής κάποιου θεατοῦ έναντίον τοῦ διευθυν-
τοῦ ενός μεγάλου θεάτρου.

Είς τό θέατρον αὐτό έδίδετο ένα συναρπαστικόν δρᾶ-
μα, τοῦ οποίου αἱ περιπέτειαι και ο συγκινητικὸς διάλογος
παρηκολουθοῦντο έν άγωνία από τό κοινόν.

Μόνον ένας κύριος, ποῦ έκάθητο εις την α' σειράν της
πλατείας ειχεν άποκοιμηθῇ κατά την διάρκεια της δευτέ-
ρας πράξεως και, ως φαίνεται «έ-
κουτουλούσε» κατά τρόπον άρκετά
κωμικόν.

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΣΙΓΚΟ!

Τό πράγμα δέν εινε, βεβαίως, πρω-
τοφανές και παρατηρείται συχνότατα
εις όλα τά θέατρα τοῦ κόσμου. Ο
πρωταγωνιστής όμως, ο οποίος άπήγ-
γελλεν έκείνην την ώραν, τόν μεγα-
λον μονόλογόν του, ξεενευρίσθη από
τό θέσμα τοῦ κοιμισμένου και διακό-
πτων απότομως την παράστασιν, έδή-
λωσεν, διι δέν παίζει πλέον.

Από της στιγμής έκείνης, τό δρᾶμα
μετετέθη εκ της σκηνής εις την πλα-
τείαν. Ο άτυχής θεατής, άφηνισθείς
αίφνιδίως από τούς μαινομένους έναν-
τίον του γείτονας, παρελήφθη υπό των
ταξιδετῶν και, παρά τās διαμαρτυρίας
του, έξεβλήθη τοῦ θεάτρου με άυστη-
ράν άπαγόρευσιν επανόδου.

Εφ' ο και ένήγαγεν ήδη τό θέατρον
τονίζων, διι ειχεν άπόλυτον δικαίωμα
νά κοιμάται εις την θέσιν του και ζη-
τῶν άποζημιώσιν διά την εκ της άπο-
πομπής του ψυχικήν οδύνην.

Οί θεατρικοί συντάκται γράφουν
σχετικώς διι και ως κριτική σκόπιμος
άκόμη, ο ύπνος εις τό θέατρον δέν ήμ-
πορεί ν' άπαγορεύεται. Είναι και αὐ-
τή μία έκδήλωσις γνώμης διως τά
χειροκροτήματα ή τά σφυρίγματα και,
μάλιστα άθόρυβοις.

Ο ΣΑΡΛΩ ΔΕΝ... ΜΙΜΕΙΤΑΙ ΚΑΛΑ
ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΝ ΤΟΥ!

Αἱ Αμερικανικά εφημερίδες δημο-
σιεύουν ένα διασκεδαστικόν τηλεγρά-
φημα από κάποιαν πόλιν της Φλωρίδος,
όπου διεξήγετο πρό ήμερῶν, κατά την
διάρκειαν ενός μπαζάρ, εις διαγωνι-
σμός των καλλιτέρων άπομιμήσεων
τοῦ γνωστοῦ κωμικοῦ Σαρλώ (Τσάρλυ
Τσάπλιν).

Κατά σύμπτωσιν ο Τσάπλιν έπιχει-
ρῶν αὐτοκινητικήν έκδρομήν με με-
ρικούς φίλους του, έπερνῶσε την ή-
μέραν έκείνην από εκεί και έσκέφθη νά
μετάσχη τοῦ διαγωνισμοῦ, χωρίς νά

δηλώσῃ ποίος εινε.

Καί τό αποτέλεσμα είναι, διι έβραβεύθη.. τέταρτος,
διότι οι τρεῖς άλλοι έκρίθησαν καλλίτεροι μιμηταί τοῦ
εαυτοῦ τοῦ.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΠΟ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Είς την Μόσχαν ιδρύθη μία βιβλιοθήκη, ή οποία είναι ή
μεγαλειτέρα τοῦ κόσμου, ως κτίριον. Έχει 25 αιθούσας
τεραστίας, εις τās ότοις δύνανται συγχρόνως νά άναγι-
νώσκουν επτά χιλιάδες άνθρωποι. Φέρει τό όνομα «Βιβλιο-
θήκη Λενίν» και περιλαμβάνει όκτώ εκατομμύρια τόμους.
Η έκλογή των βιβλίων άνετέθη εις μεγάλην έπιτροπήν, ή
όποια ήχοισεν ήδη τās εργασίας της.

Η βιβλιοθήκη, ή οποία θα κτισθῇ εις μίαν οδόν της Μό-
σχας, την πλέον άθόρυβον, θα είναι έτοιμή μετά δύο έτη.
Μία των αιθουσῶν της δυναμένη νά περιλάβῃ 350 άτομα,
θα είναι διατεθειμένη μόνον διά τούς ξένους.

ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ... ΨΑ-
ΡΙΩΝ

Οί ειδικοί τοῦ μοναδι-
κού νοσοκομείου των... ψα-
ριῶν, τό οποίον λειτουργεί
από έτών επί της νή-
σου Λόβοε παρά την Στοκ-
χόλμην, εύρίσκονται από
μηνῶν εις μεγάλην άμηχα-
νίαν.

Είς τό έν λόγω νοσοκο-
μείον διεξάγονται συστη-
ματικά μελέται και έρευ-
ναι επί των άσθενειῶν των
ψαριῶν, άποστέλλονται δέ
εις αὐτό «άσθενείς» από ό-
λας τάς λίμνας και τούς
ποταμούς της Σουηδίας.

Οί ειδικοί «ιχθυοπαθο-
λόγοι», άφοῦ υποβάλλουν
εις τās δεούσας παρατη-
σεις τās άρρώστα ψα-
ρήσεις, ορίζουν τά ένδεικνυό-
μενα θεραπευτικά και προ-
φυλακτικά μέτρα, ποῦ θα
έφαρμοσθοῦν εις τά ὕδατα
της προσλεύσεως έκάστου
άσθενοῦς, ώστε τό κακόν
νά μή λάβῃ μορφήν έπιδη-
μικήν.

Από πολλῶν, έν τούτοις, μηνῶν ζωηράς άνησυχίας
προκαλεί μία μυστηριώδης νόσος, την οποίαν παρουσιάζουν
αἱ γαρίδες τοῦ γλυκοῦ νεροῦ.

Τό μόνον ποῦ έπέτυχαν οι σοφοί τοῦ Λόβοε, είναι ή
έξακρίβωσις διι την νόσον των γαρίδων προκαλεί ένα μι-
κροσκοπικόν παρσιτικόν ζωόφυτον, αλλά δέν καταρρώθη
νά εύρεθῇ άλλος τρόπος καταπολεμήσεως τοῦ κακοῦ πλην
της κατά τό δυνατόν άπομονώσεως των προσβεβλημένων
ὕδατων.

ΠΑΓΟΔΡΟΜΙΕΣ... ΙΠΠΙΚΟΥ

Επί έπιφανείας πάγου πάχους 10 εκατοστῶν μπορεί
τελειῶς άκινδύνως νά βαδίσει.. ιππικό. Σε πάγο πάχους 13
εκατοστῶν μπορεί νά περάσῃ πυροβολικό.

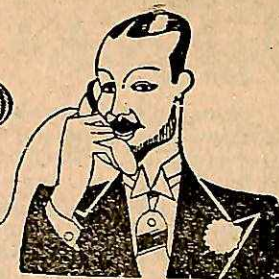
Τόν χειμῶνα τοῦ 1783, όταν πάγωσε ο Τάμεσης, πλήθη
κόσμου έκαναν τόν περίπατό τους πάνω στον πάγο, τε-
λείως βέβαιοι διι δέν κινδύνευαν, τις ήμέρες δέ των Χρι-
στουγέννων έγιναν επάνω σ' αὐτόν και.. ιπποδρομίες.

ΦΥΛΑΚΑΙ... ΛΟΥΞ

Αἱ φυλακαί των κρατουμένων διά χρέη, γράφει μία εφη-
μερίς τοῦ Λονδίνου, είναι σήμεραν πολυτελέσταται.

Έκαστος φυλακισμένος έχει ωραίαν κλίνην, ένα σερβί-
ταιο τσαγιού κινέζικον, μίαν τράπεζαν εργασίας με όλα
τά χρειώδη διά νά γράφῃ και μίαν μικράν βιβλιοθήκην. Έ-

ΠΑΝΘΕΟΝ

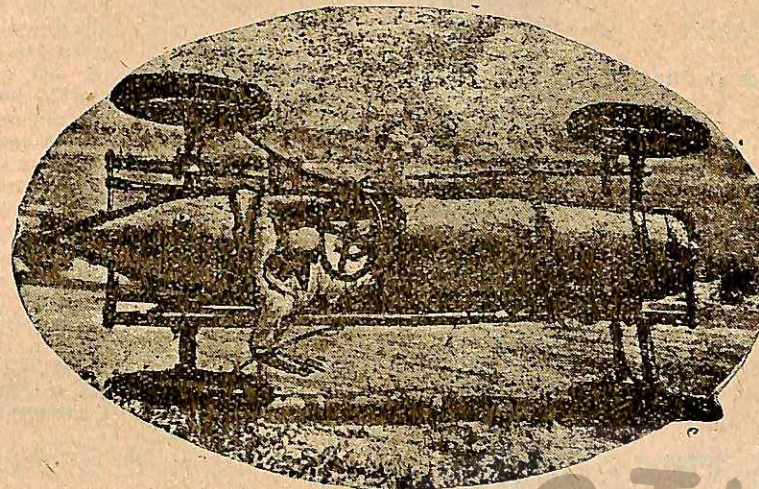
πί τοῦ παρόντος μόνον πεν-

τήκοντα σωματία έχουν τοι-

αὐτην έπίπλωσιν, αλλά πολύ γρήγορα θα έτοιμασθοῦν και
τά άλλα. Αἱ μεταρρυθμίσεις αὐταί έγιναν κατόπιν της έκ-
θέσεως της έπιτροπής, ήτις έκαμεν έπιθεώρησιν των φυ-
λακῶν κατά τό παρελθόν έτος. Τέλος, εις τούς φυλακισμέ-
νους διά χρέη έπιτρέπεται τό κάπνισμα. Κατόπιν τούτου,
και δεδομένου διι οι κρατούμενοι διά χρέη τρέφονται εις
τās φυλακάς δαπάνη των δανειστών των, πολύ όλίγοι θα
είναι, γράφει ή «Νταίλυ Μαίλ», έκείνοι, οι όποιοι θα άπο-

φασίσουν νά πληρώσουν
τά χρέη των κατά την πε-
ρίοδον ιδίως αὐτήν της
κρίσεως.

ΕΝΑ ΘΑΝΑΤΗΦΟΡΟ «ΝΤΕΛΑΠΑΡΙΣΜΑ»

ΟΙ ΚΑΠΝΙΣΤΑΙ

Όταν βλέπετε έναν
καπνιστή—λέγει ένας άγ-
γλος.. τσιγαρολόγος— νά
κρατά τό τσιγάρο του γε-
ρά άνάμεσα στά δόντια
του, δίχως νά δίνη προ-
σοχή άν είναι άναμμένο ή
όχι, πρέπει νά πιστέψετε
πώς έχετε νά κάνετε μ' έ-
ναν άνθρωπο όρμητικού
χαρακτήρος, νευρικού και
πολύ ευέξαπτου.

Αντιθέτως έκείνος ποῦ
καπνίζει τό τσιγάρο του
σκεπτικός και βλέπει τόν
καπνό ποῦ βγαίνει από
τό στόμα του και τόν πα-
ρακολουθεῖ με τό βλέμμα
του ως δτου διαλυθῇ, ση-
μαίνει διι έχει έναν φυσι-
κό και τίμιον χαρακτήρα.

ΠΟΥΛΙΑ ΠΟΥ... ΠΟΥΔΡΑ-
ΡΙΖΟΝΤΑΙ

Δέν κοκεταρίζονται μόνον τά δίποδα θηλυκά. Στο ζωϊκό
βασιλείο π.χ. υπάρχουνε είδη πουλιῶν πού.. πουδραρίζονται!
Ο έρωδιός έχει στο σώμα του αρκετή ποῦδρα με την
όποια πουδραρίζει κάθε τόσο τά φτερά του και ιδίως έκεί-
να ποῦ βρίσκονται στο στήθος του.

Επίσης ένα άλλο πουλί ποῦ ζῇ στα τροπικά κλίματα..
βάφει τά φτερά τοῦ στήθους του μ' ένα κόκκινο χρώμα ποῦ
προμηθεύεται από τά λουλούδια.

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Πρό ήμερῶν έλαβε χώραν μία.. μουσική μονομαχία. Ο
γνωστός Τσιγγάνος βιολιστής Λουδοβίκος Χάλας, ένῶ
έπαιζε μίαν νύκτα τούς παθητικούς σκοπούς του εις ένα
νυκτερινόν κέντρον της Βουδαπέστης, από όπου, μάλιστα,
έγινετο και ραδιοφωνική μετάδοσις τσιγγάνικης μουσικής,
ήκούσαν ένα άλλον Τσιγγάνον βιολιστήν, τόν Ιούλιον
Τσόρμπα, νά επικρίνη τό παίξιμό του. Αμέσως ο Χάλας
έπλησίασε τόν Τσόρμπα και τόν προεκάλεσεν εις μίαν μου-
σικήν μονομαχίαν, την οποίαν ο δεύτερος έδέχθη.

Ο περίεργος διαγωνισμός διεξήχθη εις την αίθουσαν
της Μουσικής Ακαδημίας της Βουδαπέστης, ένῶπιον ειδι-
κής κριτικής έπιτροπής, πρό της όποις έκάτερος των δια-
γωνισομένων έπαιξε τρεῖς τσιγγάνικες μελωδίες με δλην-
του, φυσικά, την τέχνην. Τό αποτέλεσμα είναι διι οι κριτι-
κοί, δέν κατόρθωσαν νά συμφωνήσουν ποίος έπαιξε καλλι-
τερα, γιατί και οι δυο έπαιξαν υπέροχα.

Τό σημερινό μας σχέδιο είναι ένα από τα πλέον κομψά μοντελλάκια που υποδεικνύει ο Παρισινός Οίκος Ζάν Λανβέν ότι θα επικρατήσουν κατά την προσεχή άνοιξη του 1936. Τό φορεματάκι αυτό είναι φτιαγμένο από μαύρο μεταξινό και γαρνιρισμένο με μανίτσια επιπρόσθετα και γιακαδάκι από λευκό κρεπόν. Ζακετάκι και φούστα κλός με μιά ζωνίτσα από το ίδιο ύφασμα. Τό ίδιο αυτό φορεματάκι παρουσιάζει τό καλό ότι μπορεί νά έχει ως ρεζέρβα διάφορες γαρνιτούρες σε διάφορα χρώματα, βέρο άμάντ, ρούζ γκροζέιγ. Επίσης έχει και ένα άλλο μεγάλο προτέρημα, ότι αναλόγως μετήν γαρντιούρα, μπορεί νά φορεθί και ως φόρεμα περιπάτου και ως φόρεμα έσπερίδος. Διότι τόσο έμπρός όσο και πίσω τό ντεκολτέ ξεκουμπώνει στους ώμους και σχηματίζει ένα υπέροχο βραδυνό φορεματάκι.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Πώς διατηρούνται τά λουλούδια.

Αν ρίξετε στά κοτσάνια φρεσκοκομμένων λουλουδιών ένα στρώμα ύγρης σκόνης καρβόνων, θά διατηρηθούν επί πολλές ημέρες δροσερώτατα, χωρίς νά τά βάλετε στό νερό.

Επίσης τά λουλούδια των άνθοδοχείων σας μπορείτε νά τά κρατήσετε φρέσκα επί πολλές ημέρες, όταν ρίξετε μέσα στό άνθοδοχείο ένα σβυστό κάρβουνο.

Πρέπει όμως τότε νά κόβετε κάθε πρωί ένα μικρό κομματάκι από την άκρη του κοτσανιού των, με κοφτερό μαχαίρι.

Πώς εξαλείφονται οι κρεατοεληές.

Αβλαβές μέσον για την εξαίλειψη των κρεατοεληών είναι τό εξής: Αναμιγνύετε πέντε μέρη πυριτιζού όξέος, δέκα μέρη βορικού όξέος και τριάντα μέρη καλομέλανο. Τρίβετε τρεις φορές την ημέρα με τό μίγμα αυτό τις κρεατοεληές, μέχρις ότου εξαφανισθούν.

Πώς καθαρίζονται οι ψάθες.

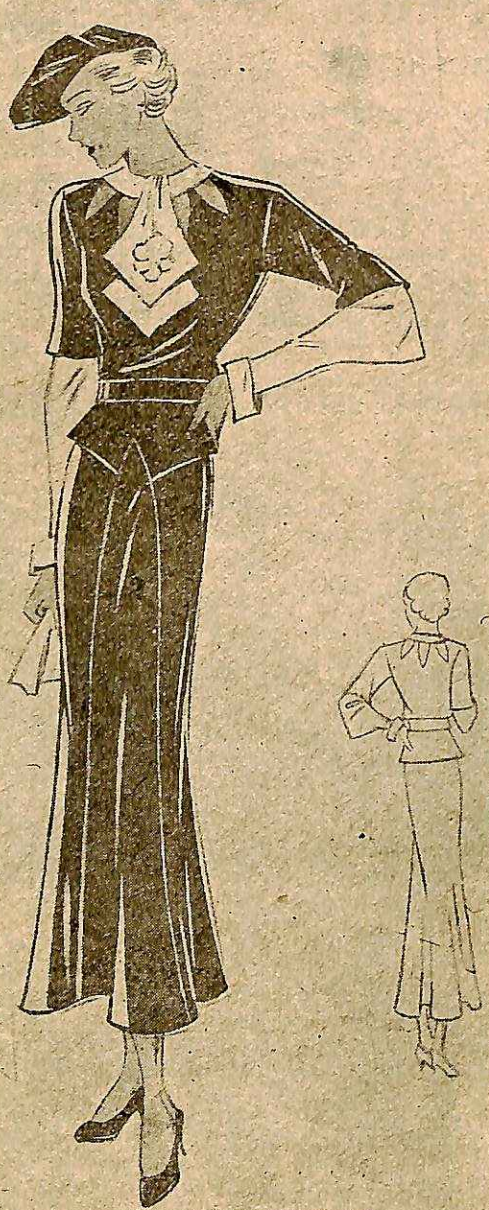
Οι ψάθινες καρέκλες, τά ψάθινα καπέλλα και γενικώς όλα τά ψάθινα αντικείμενα μπορούν κάλλιστα νά καθαρίζονται και νά γίνονται λευκότερα από πριν, ως εξής:

Διαλύετε σ' ένατό δράμια νερό, τριών έως τεσσάρων δραχμών όξαλικόν άλας. Με μιά βούρτσα, μάλλον σκληρή, που την βρέχετε στη διάλυση αυτή, τρίβετε δυνατά τό ψάθινο αντικείμενο. Όταν καθαρίσει και άσπρίσει έντελώς, τό ξεπλένετε τρίβοντάς το με την ίδια βούρτσα, βρεγμένη σε καθαρό νερό. Κατόπιν τό άφρίνετε νά στεγνώσει.

Όταν πιάνουν φωτιά τά τζάκια.

Τώρα τον χειμώνα τά τζάκια παίρνουν συχνά φωτιά ή όποία μπορεί νά έχει επικίνδυνες συνέπειες. Η καπνιά δηλαδή της καπνοδόχου όταν μαζευτή σε πυκνό στρώμα, άνάβει εύκολα με καμιά σπίθα φωτιάς και μπορεί νάπροκαλέσει πυρκαϊάσ' όλόκληρο τό σπίτι. Γι' αυτό όσοι έχουν τζάκι πρέπει νά έχουν πρόχειρη και μισή όκά θειάφι. Όταν λοιπόν συμβή ένα τέτοιο πράγμα άμέσως άρπάζετε τά ξύλα και τ' άναμμένα κάρβουνα της φωτιάς και σκορπάτε επάνω του δυό-τρείς χούφτες θειάφι. Ύστερα κλείνεται τό τζάκι με ένα βρεγμένο σεντόνι. Τι θά συμβή τότε;

Απλούστατα οι άτμοι του θειαφιού θά καταπνίξουν τη φωτιά.

έλλείπει άτμοσφαιρικού άέρος.

Τά μασσάζ.

Τά μασσάζ είναι άπαραίτητα για τη διατήρηση της ωραιότητας του λαιμού ό όποιος παραμελείται συνήθως από ένα μέγα μέρος γυναικών που περιποιούνται μάλλον τό πρόσωπό τους.

Σύντομα και καθημερινά μασσάζ είναι άναγκαία και άποτελεσματικά στην κυρία εκείνη που θέλει νά μόν δημιουργήσει διπλό πηγούνι. Αλοΐφετε τον λαιμό σας με λίγη καλή και θρεπτική κρέμα κι άρχίζετε νά τοιμπάτε έλαφρά τό άριστερό μέρος του λαιμού με τό δεξί σας χέρι και άντεθείτε.

Ύστερα άρχίζετε νά κάνετε γρήγορα μασσάζ κάτω από τό πηγούνι με τη ράχι του χεριού σας και προχωρείτε μέχρι την κάτω σιαγόνα πιέζοντας ειδικώς τον μύν που περνά κάτω από τό αυτί και κατεβαίνετε ως την κλειδα, τον ώμο, χωρίς νά βάψετε πολλή δύναμη.

Τό μασσάζ των γλουτών πρέπει νά γίνεται σύμφωνα με την μέθοδο που μεταχειρίζονται οι «άστέρες» του Χόλλυγουντ. Δηλαδή νά ζυμώνετε δυνατά τό κρέας των γλουτών με τά χέρια σας μέχρι πού νά νιώθετε πόνο.

Γιά ν' άποβή άποτελεσματικό αυτό τό μασσάζ πρέπει νά είναι δυνατό και άν δέν έχετε τό θάρρος νά υποφέρετε μόνες σας, τότε ζητείτε βοήθεια από την άδελφή σας, μιά φίλη σας ή την καμαριέρα σας.

Μ' αυτό τό σύστημα τό λίπος υποχωρεί και ύστερα από λίγο καιρό βλέπετε ίκανοποιητικά άποτελέσματα.

Τό ίδιο μασσάζ μπορείτε νά κάνετε και στην κοιλιά, με την διαφορά όμως ότι επιβάλλεται ή όρθη στάσις.

Η δυσκολιότης είναι μιά ασθένεια ένοχλητική για τις γυναίκες και επί πλέον επιβλαβής στην όμορφιά επειδή παρουσιάζει σχεδόν πάντοτε ένα δέρμα μάλλον κίτρινο και τά χαρακτηριστικά του προσώπου κουρασμένα.

Σ' αυτήν λοιπόν την περίπτωση ένδεικνυνται επίσης τό μασσάζ τό όποϊον έντελείται έν ύπτια στάσει επάνω στο κρεβάτι στρυφογυρίζοντας τό χέρι σας

έκ δεξιών προς τ' άριστερά.

Κι' επειδή γίνεται λόγος για μασσάζ, χρήσιμον είναι νά σημειωθεί και ή κατάλληλη γι' αυτό κρέμα:

Lanoline gr 10
Jdure de potasse gr 2,50
fode pur gr 0,25

Γυμναστική των ματιών.

Μήν σάς φαίνεται καθόλου παράξενο ότι τά μάτια, όπως και τά άλλα μέρη του σώματος, έχουν άνάγκη γυμναστικής. Η πρώτη άσκηση είναι νά κλείνετε τό κεφάλι προς τό πίσω και ν' άνοιγοκλείνετε τά μάτια πολλές φορές.

Όταν περπατάτε στον δρόμο νά συνήθίζετε νά κρατάτε τά μάτια μάλλον ύψηλά και στό σπίτι όταν καπνίζετε ή δέν κάνετε τίποτε, κοιτάζετε στό ταβάνι, ενώ έχετε ξαπλώσει σε μιά πολυθρόνα.

Τό κεφάλι, που κατά τό σύνηδες σκύβει προς τά κάτω, όχι μόνον δημιουργεί υποπόγωνα αλλά και πρισίματα κάτω από τά μάτια.

Μιά διάλυσις βόρακος 2 οιο είναι ή μόνη ένδεδειγμένη για τό πλύσιμο των ματιών.

ΕΝΑ ΜΕΝΙΟΥ ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Μεσημέρι Βράδυ

ΠΕΜΠΤΗ

Αρνί κασταρόλας
Πατάτες τηγ. - τυρί

Πιλάφι Γιοουρτι
Όμελέττα - φρούτα

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Ψάρια μαρινάτα
Χόττα - φρούτα

Πατατοκεφτέδες
Έληές - φρούτα

ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Σπλήνα γεμιστή
Πατάτες τηγ. - τυρί φρούτα

Φασόλια σούπα
Ρέγκα Κομπόστα

ΚΥΡΙΑΚΗ

Κρέας κάστανα
Πιλάφι - τυρί
Πουτίγχα - φρούτα

Μακαρόνια - ναπολιτέν
Πιλάκια
Γλυκό

ΔΕΥΤΕΡΑ

Γόπες Σγάρας
Χόρτα - φρούτα

Όμελέτα πατάτες
Χόρτα - φρούτα

ΤΡΙΤΗ

Ντολμάδες λάχ.
Τυρί - φρούτα

Έντόσθια τηγαν.
Χόρτα - κομπόστα

ΤΕΤΑΡΤΗ

Σουπιές τηγ.
Σαλάτα - φρούτα

Κουλουπίδι γιαχνί
Έληές φρούτα

ΔΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

ΜΑΡΟΥΣΚΑΝ Σουφλί. Για την επίδεση μιάς σας συμβουλευό νά ζητήσετε δι' επιστολής από την άποθήκη καλλυντικών όδός Κάνιγγος 12 νά σάς άποστείλν την όδός Κάνιγγος ή όποία τιμάται δρ. 50. κρέμα Salverte ή όποια τιμάται δρ. 50. Δέν υπάρχει έτοιμη σε κανένα φαρμακείο, ή έν λόγω δέ άποθήκη την παρασκευάζει ή έν λόγω δέ άποθήκη. Για τά μαλλιά μόνον κατόπιν παραγγελίας. Για τά μαλλιά σας θά κάμετε τό εξής: Δυό φορές την έβδομάδα λούσιμο με μαύρο σαπούνι καθαρού την παραμονή δέ του λουσίματος θά τρίβετε τις ρίζες των τριχών με τό εξής φάρμακο:

Teint de quilla 20 gr.
de romatin 10 >
de jaborandi 10 >
Sulfate de quinine 1 >
Alcool à 60 140 >
Eau de cologne 20 >
Eau de rose 15 >
Tū προί θά κάμετε νέο μασάζ και έπειτα θά πλένεσθε με χλιαρό νερό.

Όσον άφορά την θεραπεία της παχυσαρκίας προσεχώς θά δημοσιεύσω σχετικόν άρθρον εις τό «Πάνθεον». Καταπο-
«MANTHN AP.» Ένταυθα. Καταπο-
λεμήσατε υπάρχουσιν τυχόν δυσκολιότητα της συζύγου σας δίδοντας εις αυτήν ένα χαπάκι Laxein.

Γιά τό πρόσωπό της άς ακολουθήση πιστά την συμβουλήν που δίδω στο φύλλον 113 στην «Πεταχτή» Τρίπολιν.
«SIMON-SIMON» Ένταυθα. - Παραγγείλατε εις την άποθήκη καλλυντικών της όδου Κάνιγγος 12 νά σάς έτοιμάση την κρέμα Phanil No 5 με την όποιαν

θά δήτε άριστα άποτελέσματα. Κάμετε χρήση του «Πανθέου» και του ψευδωνύμου σας δια νά σάς πάρη όσον στοιχίζει μόνον. Τις βλεφαρίδες θά τις περνάτε προί και βράδυ με τό κάτωθι φάρμακον:

Vaseline 50 gr.
Huile de ricin 25 >
Rhum 25 >
Extrait quinquina 2 >

«ΔΩΡΕΑΛΑΙ» (.) Πειραιά. Ζητήσατε την κρέμα Salverte au Lait από τό κατάστημα που γράφω και στη «SIMON-SIMON». Για τις ρυτίδες θά κάμετε κάθε βράδυ μασάζ με τό εξής:

Lanoline 30 gr.
Glycerine pure 40 >
Eau de roses 15 >
Tū προί θά κάμετε νέο μασάζ και έπειτα θά πλένεσθε με χλιαρό νερό.

«Κ. Σ. Πειραιά. Θά κάμεται ό,τι συμβουλευώ την «SIMON-SIMON». Για τις βλεφαρίδες δηλ. θά κάμετε έπάλειψη προί και βράδυ με την συνταγή που γράφω, και θά προμηθευτήτε την ίδια κρέμα εις την όποϊαν θά του πτή νά σάς προσθέσει και τό Lait de gravon.

«ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗΝ ΟΡΦΑΝΟΥΛΑΝ» Μεσσηνίας - Θά σάς άπαντήσω στο έρχόμενο φύλλον.
«SAVAZ» Θεσσαλονίκην. - Κάθε βράδυ θά τά άλείφετε με τό κάτωθι φάρμακον:
Camphe 0,20 gr.
Acide salicylique 0,10 >

κι ψαχνό μιά όκά κάστανα καθαρισμένα 25-30 δράμια βούτυρο, 25 δράμια ζάχαρη, νερό και άλατοπίπερο. Κόβουμε τό κρέας σε μικρά κομμάτια και τό βάζουμε νά καβουρντισθί με τό βούτυρο κατόπιν ρίχνουμε μέσα τόσο νερό ώστε να σκεπάζονται τά κάστανα. Κατά τό διάστημα αυτό έχομε καθαρίσει τά κάστανα από την έξω φλούδα και τάχομε βάλει σε κατσαρόλα νά μισοβράσουν. Όταν μισοβράσουν τά σπαραγγίζομε, τά καθαρίζομε από τον έσωτερικό φλοιό και τά ρίχνομε μέσα στην κατσαρόλα με τό κρέας, και τό νερό, όταν τούτο πάρει βράση, προσθέτοντας τό άλατοπίπερο με τη ζάχαρη. Έπειτα σκεπάζομε την κατσαρόλα και άφήνομε νά βράση τό φαγητό μέχρις ότου τό μέν κρέας και τά κάστανα ψηθούν καλά, ή δέ σάλστα πυκνωθή άρκετά.

ΠΟΥΤΙΓΚΑ ΠΡΟΧΕΙΡΗ. - Πέρνομε 70 δράμια μπαγιατίκο ψωμί, 30 δράμια άλεύρι, 40 δράμια σταφίδες, ένα αυγό, 20 δράμια λίπος, 20 δράμια ζάχαρη, 10 δράμια κόντιτα, και 50 δράμια γάλα. Μουσκεύομε τό ψωμί σε κρύο νερό, έως ότου μαλακώση. Κατόπιν τό σίβουμε καλά και τό άνακατεύομε με τό άλεύρι, τη ζάχαρη, τη σταφίδα, τό λίπος. Κτυπούμε τό αυγό προσθέτοντας τό γάλα, άνακατεύοντας και αυτό με τά υ. πόλοιπα είδη. Πέρνομε μιά φόρμα τη βουτυρώμενη, χύνομε μέσα τό μίγμα και την στέλνομε σε μέτριο φούρνο επί μία ώρα. Την ξεφορμάρομε και την σεργιόμε.

Oxyde de zinc 2 >
Vaseline 8 >
Lanoline 8 >
Η άλλη συνταγή που μου ζητάτε είναι ή εξής: Προσέξτε όμως στη χρήση της για τί μπορεί νά έπιφέρει βλάβην όταν δέν δοθί προσοχή.
Eau de Chamomille 60 gr
Acetate de plomb 16 >
Alcool camphré 16 >
Sulfate de zinc 8 >

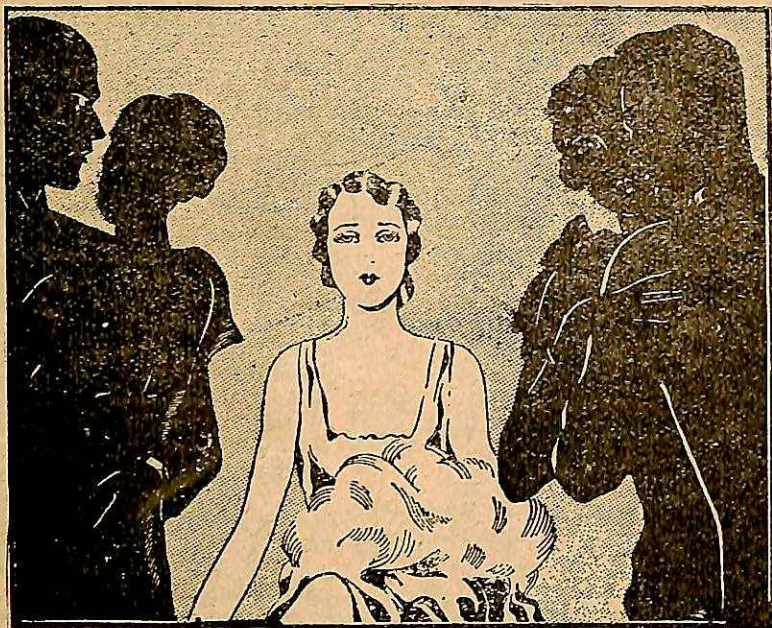
Σε ένα μήνα μου ξαναγράψετε.
M.N.E. Ναύπλιον. Αναμφιβόλως ένα όρατο χέρι είχε ένα πράγμα που τραβεί τά βλέμματα των άνδρων. Κάθε βράδυ λοιπόν και κάθε πρωί θά τά τρίβετε με τό εξής:

Lanoline 40 gr
Eau dist. de roses 20 >
Liquor Labarraque 5 >
Ess geranium 1 >
Θά τά πλένετε με χλιαρό χαμομήλι.
«PITAN» Ένταυθα. - Για νά άποκτήσετε αυτό που τόσο πολύ επιθυμείτε θά παραγγείλετε νά σάς έτοιμάσουν την κατωτέρω αλοιφήν:

1 Kg. d' amandes douces
250 gr. faive de riz
100 > ris de florance
100 > Savon blanc
30 gouttes eau de cologne
100 gr. Vaseline

Η ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

Καί' Ήμιν' Αξιολύπητη

Δέν ἐγνώριζα διατί συχνά δέν μεῖπρόσεχον. ἐνῶ αἱ ἄλλαι νέαι εἶχαν θαυμαστάς. Ὅταν μίαν ἡμέρα ἤκουσα τὴν συζήτησιν δύο ἐκ τῶν φίλων μου :

—Κρίμα νὰ ἔξη μύτη γυαλιστὴ καὶ λιπαρόν πρόσωπον. Θὰ ἦτο ἄλλως πολὺ ὠραία.

—Ναί, θὰ ἤθελα πολὺ νὰ τῆς συστήσω τὴν χρῆσιν τῆς Mousse de Crème... Ἡ κοινὴ πούδρα δέν ἀξίζει τίποτε.

Κάτι μοῦ ἔλεγε ὅτι ὠμιλοῦσαν γιὰ μένα. Τὴν ἴδια μέρα ἠρώτησα τὸν φαρμακοποιό μου τί εἶναι ἡ Mousse de Crème.

Μοῦ ἐξήγησε ὅτι εἶναι μία κρέμα ἀνωτέρας ποιότητος κτυπημένη εἰς πολὺ ἐλαφρὸν ἀφρό σάν πτερό, καὶ ἀνακατωμένη κατόπιν μὲ τὴν πούδρα. Ἀφαιρεῖ ὀλωσδιόλου τὴν γυαλάδα τῆς μύτης καὶ τοῦ προσώπου καὶ κάμνει τὴν πούδρα νὰ κρατᾷ ὀλόκληρον τὴν ἡμέρα παρὰ τὴν ἐφίδρωσιν τὴν προερχομένην ἀπὸ τὸν χορὸν καὶ τὰ σπόρτ. Εἶναι ἔ-

κτακτον τονωτικὸν διὰ τὴν ἐπιδερμίδα καὶ ἐπὶ πλέον τονώνει τοὺς ἰστούς χωρὶς νὰ φράξῃ τοὺς πόρους. Καὶ τώρα, ἔχω πάντοτε ἐπιδερμίδα γλυκεῖα, καθαρὰ καὶ λεπτὴν ὅπου τὴν ζηλεύουν αἱ δεσποινίδες καὶ τὴν θαυμάζουν οἱ ἄνδρες.

Ἐντὸς τριῶν ἑβδομάδων ἔχω τρεῖς προτάσεις γάμου. Καθένας ἀπὸ τοὺς ὑποψηφίους μοῦ λέγει, ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον πρὸ πάντων τὸν ἐμάγευσσε ἦτο τὸ γοητευτικὸ μου χρῶμα.

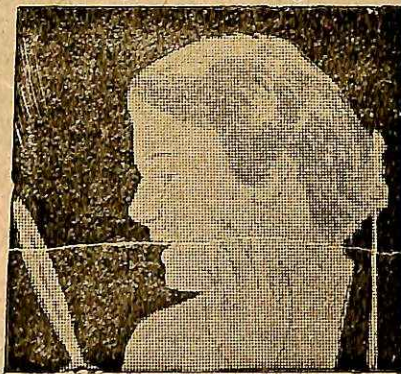
Σημειώσεις : Ἡ Mousse de Crème εἶναι ἀναμεμιγμένη εἰς τὴν πούδρα Τοκαλὸν κατὰ μίαν μέθοδον παντεταρισμένην.

Κάθε γυναῖκα δύναται τώρα νὰ στολισθῇ μὲ νέα δροσιὰ καὶ ἐκπληκτικὴ ὠραιότητα ἀκόμη εἰς τὰς χειρίστας περιπτώσεις γυαλιστῆς ἐπιδερμίδος. Δοκιμάσατε τὴν πούδρα Τοκαλὸν καὶ δέν θὰ θελήσετε ποτὲ καμμιάν ἄλλην.

Γεν. Ἀντ. Α. Π. Ρεμπουζάκος, ὁδὸς Πραξιτέλους 42, Ἀθῆναι.

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Τοῦ προσώπου καὶ οἰουδήποτε μέρους τοῦ σώματος, χρησιμοποίησατε τὸ παγκοσμίου φήμης Βιεννέζικον καλλυντικὸν ἀποτριχωτικὸν RAPIDENTH τὸ ὁποῖον ἐξαλείφει διὰ παντὸς μὲ τὴν ρίζαν τὸ περιττὸν τρίχωμα Συγχρόνως δέ, λόγω τῶν ἐκλεκτῶν του καλλυντικῶν συστατικῶν προσδίδει εἰς τὸ δέγμα τὴν ἀπαλότη-

τα βελούδου. Ἀποκλειστικὴ πώλησις διὰ τὴν Ἑλλάδα.

ERMAN MARCH
Στοὰ Φέξη 59 Ἀθῆναι
(Πρώτος ὄροφος)

ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ὅπως πάντοτε σὲ κάθε ἐποχὴ τὸ Κ)μα ΑΚΡΟΠΟΛ σὰς παρουσιάζει τὰ καλύτερα καὶ μοντέρνα ὀφάσματα ἔτσι κοί διὰ τὴν χειμερινὴν σαιζὸν παρέλαβε μεγάλας ποσότητας καὶ πωλεῖ μὲ μεγάλας ἐκπτώσεις:

Ἡ τοι:

ΜΑΛΛΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

Φορέματα Σκωτσέζικα	Δρ. 40
Φορέματα Μπλανζέ	> 50
Φορέματα Μπουκλέ	> 60
Φορέματα Κλοκέ κτλ	> 70

ΜΑΛΛΙΝΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΩΝ

Παλτά Σπόρ διπλόφαρδα	Δρ. 70
Παλτά Σπόρ μπλανζέ	> 100
Παλτά Σπόρ σκωτσέζικα	> 120
Παλτά Σπόρ χιονέ	> 130
Παλτά Σπόρ ἑξίστρα	> 150

ΠΑΛΤΑ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ

Παλτά Τουαλέττας σκέτα	Δρ. 140
Παλτά Τουαλέττας μπουκλέ	> 160
Παλτά Τουαλέττας κλοκέ	> 180
Παλτά Τουαλέττας καμηνλό	> 200
Παλτά Τουαλέττας Ντρά	> 160

Παρελήφθησαν Μοντέρνα Μεταξωτά εἰς πλουσίαν συλλογὴν καθὼς κοί μεγάλη ποικιλία εἰς λευκά διὰ Νυφικὰς Τουαλέττας.

ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΥΣΤΩΝ (Τιμαὶ Ἔργο στασίου). Κάλτσα μεταξωτὴ ἀπὸ δρ. 58—65—80—90—100—125, ἰδιαίτέρως σὰς συνιστῶμεν τὴν λεπτὴν καὶ στερεάν μεταξωτὴν κάλτσα ΑΛΜΑ τῶν 195 μὲ δρ. 150 τῆς ὁποίας εἴμεθα Γενικοὶ Ἀντιπρόσωποι.

Ἐπίσης Κάλτσες βαμβακερὲς ἀπὸ δρ. 20—25—40—50— κτλ. Πρὸς τὸ συμφέρον σας ἐπισκεφθῆτε τὴν Ἑκθεσιν μας.

Προσοχὴ ἀκριβῇ διεύθυνσιν μας. Βλέπε

Κ)μα ΑΚΡΟΠΟΛ Ἑρμοῦ 18Α

ΠΑΝ. Ν. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΗΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΡΥΤΣΗ 8^Α

ΤΗΛΕΦ. 20-886

Παρέλαβε πλουσίαν συλλογὴν

Ἀγγλικῶν Κασμηρίων.

Μία
μοναδική
έπιτυχία
είναι,
ή επί έντελώς
νέων βάσεων
κατασκευη

της πούδρας

DEA